

சைவ போதினி

ஆறாம் ஏழாம் எட்டாம் வகுப்புகள்

வெளியீடு :

இந்து சமய, பண்பாட்டு அலுவலர்கள் திணைக்களம்

சைவ போதினி

ஆறாம் ஏழாம் எட்டாம் வகுப்புகள்

6 ஆம் , 7ஆம், 8ஆம் வகுப்புகள்

அறநெறிப் பாடசாலைகளுக்கான
இலவச வெளியீடு - 8

பதிப்புரிமை :
விவேகானந்த சபை, கொழும்பு.

வெளியீடு :
இந்து சமய, பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்,
98, வோட் பிளேஸ்,
கொழும்பு - 7

நூற்பதிப்புத் தரவுகள்

சைவ போதினி

ஆறாம் ஏழாம் எட்டாம் வகுப்புகள்

அறநெறிப் பாடசாலைகளுக்கான இலவச வெளியீடு - 8

- மறுபதிப்பு : 2007
பிரதிகள் : 8,000
அச்சு : ஒவ்வொரு
பதிப்புரிமை : விவேகானந்த சபை, கொழும்பு.
வெளியீடு : இந்துசமய, பண்பாட்டு அலுவலர்கள்
திணைக்களம்,
98, வோட் பிளேஸ்,
கொழும்பு - 7
அச்சகம் : அரசாங்க அச்சுத் திணைக்களம்,
118, பேஸ்லைன் வீதி, கொழும்பு - 8.
பக்கங்கள் : 211+14

நன்றி

இந்து சமய, பண்பாட்டு அலுவலர்கள் திணைக்களத்தின் நடவடிக்கைகளை நல்லமுறையில் செயற்படுத்தும் பொருட்டு, அறநெறிப் பாடசாலைகளில் விநியோகிப்பதற்காக சைவ போதினி ஆறாம் ஏழாம் வகுப்பு நூல்களை மீண்டும் பதிப்பித்து வெளியிட அனுமதி தந்த கொழும்பு விவேகானந்த சபையினருக்கு எமது மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

இந்து சமய, பண்பாட்டு அலுவலர்கள் திணைக்களம்,
98, வோட் பிளேஸ்,
கொழும்பு - 7.

வெளியீட்டுரை

சமய உணர்வுகளையும் தரமிக்க சிந்தனைகளையும் நற் பண்புகளையும் சிறார்கள் மத்தியில் புகுத்தி, அவர்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை உருவாக்கி, எல்லோருக்கும் பயன்தரத்தக்க வகையில் எதிர்கால பிரஜைகள் உருவாக வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இந்துசமய, பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், 800 க்கும் அதிகமான அறநெறிப் பாடசாலைகளை நாட்டின் பல பாகங்களிலும் ஆரம்பித்து ஆலய நிர்வாக அமைப்புகள், மற்றும் சமூக நலன் நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் ஒத்துழைப்புடன் நடாத்தி வருகின்றோம்.

திணைக்களத்தின் நோக்கம் நிறைவேறவும், சிறார்கள் பயன்பெறவும் சென்ற ஆண்டு 4 ஆம், 5 ஆம் வகுப்புகளுக்கான சைவ போதினி நூலை மறு பிரசுரம் செய்து வெளியிட்டிருந்தோம். அதனை பெருமனதுடன் ஏற்று அறநெறிப் பாடசாலைகள் பயன்படுத்த ஆரம்பித்ததனால் இவ்வாண்டும் 6 ஆம், 7 ஆம் வகுப்புகளுக்கான சைவ போதினி நூலை மறு பிரசுரம் செய்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இந்நூலினைப் பதிப்பித்து வெளியிட அனுமதி தந்த கொழும்பு விவேகானந்த சபையினருக்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிப்பதுடன், வளரும் சிறார்கள் சைவ போதினியை வாசித்து கருத்துக்களை உணர்ந்து உள்வாங்கி, நினைவு, சொல், செயல் எல்லாவற்றாலும் நல்லவர்களாக வாழ வேண்டுமென்பது எமது எதிர்பார்ப்பாகும்.

சி. தில்லை நடராஜா,

பணிப்பாளர்,

இந்து சமய, பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்,

98, வோட் பிளேஸ்,

கொழும்பு - 7.

18.03.1999.

சென்னை

சென்னை நகரில் உள்ள புகழ்பெற்ற கல்வி நிறுவனம். இங்கு பல்வேறு தரப்பட்ட கல்வி கற்கும் வசியும் உள்ளது. நகரின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள இவ்வகிலைகள் மூலமாக நகரின் கல்வி நிலைமை மேம்பட்டுள்ளது. இவ்வகிலைகளில் பல்வேறு தரப்பட்ட கல்வி கற்கும் வசியும் உள்ளது. நகரின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள இவ்வகிலைகள் மூலமாக நகரின் கல்வி நிலைமை மேம்பட்டுள்ளது.

சென்னை நகரில் உள்ள புகழ்பெற்ற கல்வி நிறுவனம். இங்கு பல்வேறு தரப்பட்ட கல்வி கற்கும் வசியும் உள்ளது. நகரின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள இவ்வகிலைகள் மூலமாக நகரின் கல்வி நிலைமை மேம்பட்டுள்ளது. இவ்வகிலைகளில் பல்வேறு தரப்பட்ட கல்வி கற்கும் வசியும் உள்ளது. நகரின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள இவ்வகிலைகள் மூலமாக நகரின் கல்வி நிலைமை மேம்பட்டுள்ளது.

சென்னை நகரில் உள்ள புகழ்பெற்ற கல்வி நிறுவனம்.

முன்னுரை

நூட்டின் அனைத்துப் பாகங்களிலும் ஆலயங்கள் தோறும் அறநெறிப் பாடசாலைகள் இயங்குவதை இந்து சமய, பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் ஊக்குவித்து வருகின்றது. இப் பாடசாலைகளிற் பயிலும், சைவச் சிறார்கள்ின் சமய அறிவை மேம்படுத்து முகமாக திணைக்களத்தின் மூலம் சமய நூல்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

கொழும்பு விவேகானந்த சபையினர் ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அரசினர் பாடத்திட்டத்தைத் தழுவி 'சைவ போதினி' நூல்களை வகுப்பு ரீதியாக வெளியிட்டனர். ஒவ்வொரு நூலும் பல பதிப்புகளாகத் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டது. மாணவருக்கேற்ற சமயக் கருத்துக்கள் அடங்கிய இந் நூல் வரிசையினை திணைக்களம் வெளியிடுவதற்கு சபையினர் பெருமனதோடு இசைவு தந்தனர். இதற்காக சபையினருக்கு எமது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

சபையார் வெளியிட்ட 'சைவ போதினி' நூலின் நான்காம், ஐந்தாம் வகுப்புக்களுக்கான நூல்களை மறுபதிப்புச் செய்து ஒரு நூல் வடிவில் கடந்த ஆண்டு திணைக்களம் வெளியிட்டது. இவ்வருடம் ஆறாம், ஏழாம் வகுப்புக்களுக்கான நூல்கள் ஒரு நூலாக வெளியிடப்படுகின்றன.

இச் 'சைவ போதினியில்' மாணவர்கள், இலகுவில் கற்றுத் தெளியத்தக்கவாறு நாயன்மார் கதைகள், புராணக் கதைகள், சைவத் திருமுறைகள் போன்றன உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. அறநெறிப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும், பயிலும் மாணவர்களுக்கும் இந் நூல் பெரிதும் பயன்படும் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

சாந்தி நாவுக்கரசன்,

பணிப்பாளர்.

இந்து சமய, பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்,

98, வேட்பிளேஸ்,

கொழும்பு - 7.

2005.03.16.

உ
சிவமயம்

சைவ போதினி

ஆறாம் வகுப்பு

விவேகாநந்த சபை வெளியீடு

அறமுதலாம் நான்கும் அருள்முதலாம்
ஐந்தும், உறவருள்வன் முக்கணிறை ஒது.

அரசினர் புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைய
எழுதப்பெற்றது.

1976

உரிமை பெற்றது]

பதிப்புரை

“உளனத் திருள் நீங்கிட வேண்டில்
ஞானப் பொருள் கொண்டிபேணும்” - சம்பந்தர்.

தமிழர் தொன்னெறியாய சைவசமயக் கல்வியறிவொழுக்க, ஆசாரங்களை மக்கள் நன்கு கற்றுத் தெளிந்து, தெளிந்த முறையில் நன்மை பெற வாழ்ந்து, ஈற்றில் பெரு நிலையில் அடங்கி வாழும் பேரின்பப் பேற்றிற்கு ஆளாக வேண்டும் என்ற பெரு நோக்கைக் கருத்திற் கொண்டு, பல்லாற்றானும் ஒல்லுமட்டும் நற்றொண்டுகளாற்றிவரும் கொழும்பு விவேகாநந்த சபை, கடந்த 46 ஆண்டுகளாகச் சைவச் சிறார்களுக்கென அகில இலங்கை அடிப்படையில் ஆண்டுதோறும் சைவசமயப் பாடப் பரீட்சை ஒன்றையும் நடாத்தி வருகின்றது. அப் பரீட்சையின் பொருட்டுச் சபையாரினால் எழுதப்பட்டுப் பாடசாலைகளில் சைவ சமயங் கற்பிப்பதற்குப் பாடநூல்களாகக் கைக்கொள்ளுதற்கு ஏற்றவை எனக் கல்வி அமைச்சினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதுமான வெளியீடுகளே சைவ போதினிகள் ஆகும். அரசினர் பாடத் திட்டங்களுக்கு அமையவே சபையாரின் பரீட்சை இப்பொழுது நடந்து வருவதால், அப்பாடத்திட்டங்களுக்கு அமையவே சகல வகுப்புக்களுக்கும் உரிய சைவபோதினிகள் வெளியிடப்படுகின்றன. அதனடிப்படையில் கல்வி அமைச்சினால் திருத்தஞ் செய்யப்பட்ட 6 ஆம் வகுப்புச் சமய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைய, தெள்ளிய ஆற்றொழுக்கான திப்பநுட்பப் பொருட் செறிவுகளுடன் இந்நூலை வெளியிடுகின்றோம்.

இப் புதிய பதிப்பில், யாதேனும் பிழைகள், குறைகள் இருக்கக் கண்டால், அவற்றைச் சபையார்க்குத் தெரிவிக்கும்படி அன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம்.

மேலும், இந்நூலில் அமைந்துள்ள பொருளடக்கக் கருவூலங்களைச் செப்புற ஒழுங்குபடுத்தித் தொகுத்து எழுதி, இதனை ஒளிவிளக்க காக்கி மாணவர் மனதில் சுடர் விட்டோங்க அல்லும் பகலும் உழைத்த சைவப் பெரியோரும், எமது சபைப் பரீட்சைச் செயலாளரும் சபையாரின் நன்றிக்குஞ் சைவ உலகின் போற்றலுக்கும் உரியவராவார்.

“ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் மயமின்றி
மெய்யுணர் விலாதவர்க்கு.” - வள்ளுவர்.

கொழும்பு விவேகாநந்த சபையார்.

உ

யொருளடக்கம்

பாடம்	பக்கம்
X எமது சமயம்	xii – xvi
1. திருக்கோயிலுக்குச் செல்லும் முறை	1
2. திருக்கோயிலில் வழிபடும் முறை	3
3. திருநீறு	7
4. உருத்திராக்கம்	10
5. திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்	12
6. திருநாவுக்கரசு நாயனார்	15
7. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்	17
8. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்	21
9. கண்ணப்ப நாயனார்	24
10. காரைக்காலம்மையார்	29
11. தண்டியடிகள் நாயனார்	31
12. நமிநந்தி அடிகள் நாயனார்	33
13. இளையாங்குடி மாற நாயனார்	35
14. மார்க்கண்டேயர்	38
15. பட்டினத்தார்	44
16. குமரகுருபர சுவாமிகள்	46
17. சிவபெருமான் சோதி வடிவானது	49
18. திருக்கேதீச்சரம்	51
19. கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றிசுவரர்	54
20. வண்ணை வைத்தீசுவரன்	57
21. சுப்பிரமணியர் விரதம்	61
22. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்	64
23. திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்	68
24. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்	73
25. திருவாசகம்	76
26. புராணம்	80
27. பட்டினத்தார் பாடல்	84
28. திருப்புகழ்	86
29. சகலகலாவல்லி மாலை	88

பொது அறிவு

பக்கம்

1. திருக்கோயில்களுக்குச் செல்லுதல்	93
2. திருக்கோயிலில் வழிபடும் முறை	95
3. திருக்கோயில் அமைப்பு	97
4. மண்டபங்கள்	101
5. நந்தி	102
6. பலிபீடம்	102
7. கொடிமரம்	103
8. அருட்பாக்கள்	104
9. நித்திய கருமம்	106
10. உற்சவம்	107
11. மகேசுர பூசை	109
12. சிவராத்திரி	111
13. நவராத்திரி	114

திருக்குறள்

1. அறன்வலியுறுத்தல்	117
2. இல்வாழ்க்கை	118
3. வாழ்க்கைத் துணை நலம்	119
4. புதல்வரைப் பெறுதல்	120
5. அன்புடைமை	120
6. விருந்தோம்பல்	121
7. இனியவை கூறல்	122
8. செய்ந்நன்றியறிதல்	122

கதைகள்

1. நாவலர் பெருமான்	123
2. ஞானப்பிரகாச முனிவர்	127
3. சேக்கிழார் சுவாமிகள்	129
4. மெய்ப்பொருள் நாயனார்	133
5. ததீசி முனிவரும் தக்கப்பிரசாபதியும்	136
6. காசிப முனிவர் உபதேசம்	144
7. திருக்கேதீச்சரம்	146
8. திருக்கோணேசுவரம்	150

அருட் பாடல்கள்

1. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்	154
2. திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்	158

3. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்	159
4. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய திருவாசகம்	161
5. திருப்புகழ்	166
6. பட்டினத்தார் பாடல்	168
7. திருமூலர் - திருமந்திரம்	174

பகுதி I

1. கடவுள்	175
2. சரியை வழிபாடு	175
3. அப்பூதியடிகள் நாயனார்	176
4. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்	177
5. திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்	178
6. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்	179
7. திருக்குறள்	181

பகுதி II

1. உயிர்	182
2. பாசம்	183
3. சைவ நாற்பாதங்களும் நால்வகை முத்திகளும்	185
4. சரியை வழிபாடு	186
5. முருக நாயனார்	187
6. சண்டேசுர நாயனார்	188
7. திருக்கோயிற் கிரியைகள்	190
8. திருமுறைகள்	191
9. திருவிசைப்பா	194
10. திருப்பல்லாண்டு	194
11. திருப்புராணம்	196
12. திருக்குறள்	197

பகுதி III

1. திருக்கோயிலைச் சுத்தம் செய்தல்	198
2. விபூதி - உருத்திராக்கம்	199 - 201
3. சைவ சமய நூல்கள்	202
4. மெய்கண்ட தேவர்	204
5. குருலிங்க சங்கமம்	205
6. திருப்புகழ்	207
7. திருக்குறள்	208

எமது சமயம்

உலகில் பல சமயங்கள் உள். அவற்றுள் எமது நாட்டில் வழங்குவன நான்கு. சைவம், பௌத்தம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் என்பனவே அவையாகும். இவற்றுள் பௌத்தம் இற்றைக்கு 2518 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்தியாவில் கௌதம புத்தரினாலும், கிறிஸ்தவம் 1975 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பாலஸ்தீனத்தில் கிறிஸ்துநாதரினாலும், இஸ்லாம் 1394 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் முகமது நபிகளினால் அரேபியாவிலும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமயங்களாகும். ஆயின் எமது சமயமாகிய சைவம் தொடக்க காலம் இல்லாதது ; அநாதியானது ; மனிதர் எவராலும் உண்டாக்கவும் படாதது .

“சமயம்” என்பது இறைவன் உள்நின்று உணர்த்துவது எனப் பொருள் கூறப்படும். சைவத்தை உள்நின்று உணர்த்தும் இறைவன் பெயர் சிவன். இச் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுஞ் சமயம் சைவம். எனவே சிவத்தை அடையச் செய்யும் சமயம் சைவ சமயம் எனப் பொருள்படும்.

“சிவம்” என்ற சொல்லுக்கு இன்று சிறப்பாகக் கொள்ளப்படும் கருத்து சைவத்திற்கு மூலமான பரம்பொருள் “சிவபெருமான்” என்பது ஆகும். ஆயின் இதன் பொதுவான கருத்து மேலான செம்மையைக் கொடுப்பது ; மங்களத்தைத் தருவது ; பேரின்ப நிலையை அளிப்பது என்பனவாகும்.

சைவ சமயத்தின் மூலம் நாம் அடையும் பொருள் யாது என்பதை முதலில் தெளிந்து கொள்வது நன்று. சைவ சமய சாதனங்கள் மூலம் சைவசமயிகள் அடைய விரும்பும் பொருள் சிவன் அல்லது பேரின்பநிலை என்பதாம். உலகப் பொருள்களுக்கும், நிலைகளுக்கும் மேலாக (அத்தமாக) நிற்கும் அல்லது விளங்கும் பொருளே சிவன்.

சிவன் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவர். பிறப்பு, இறப்பு அற்றவர். உருவம், அருவம், அருருவம் ஆகிய திருமேனிகளில் நின்று ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்பவர்.

இயற்கையாகவே முற்றிவிட உடையவர். இயல்பாகவே பாசங்களில் இருந்தும் நீங்கியவர். விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவர். எமது மனத்திற்கு எட்டாதவர். அவர் செய்யுந் திருவருட் செயல்களினால் மாத்திரம் அறியத் தக்கவர். பார்க்கும் இடமெல்லாம் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவர். இவ் விதமான பெருமானது திருவருள் பெற்று அவரது திருவடிகளைச் சேர்தலே சைவத்தின் முடிபான கொள்கை. அவரது திருவடி சேர்ந்தவர்களுக்குத் திரும்பப் பிறப்பு இறப்பு இல்லை. அந்த நிலைதான் முத்திநிலை எனப்படும். அதுதான் கால தேசவர்த்தமானங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பேரின்பநிலை எனச் சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன. இந்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்வதற்குச் சாதனமாக அமைந்த நாலு படிகள் சைவத்தில் உள. அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாகும். சைவசமய ஒழுக்கங்களாகிய திருநீறு, உருத்திராக்கம் அணிதல் ; சிவதீட்சை பெறல் ; திருக்கோயில் வழிபாடு, நூசை, செயம், தியானம், தீர்த்தயாத்திரை, அடியார் நூசை முதலியன செய்தல், தோத்திர சாத்திர புராண நூல்களை ஒதுதல், ஒதுவித்தல், கேட்டல் போன்ற நற்காரியங்கள் யாவும் ஆன்மாக்களை மேல் நிலைக்கு உயர்த்திச் செல்லுஞ் சாதனங்களாய் அமைந்தவையே. இவற்றின் வழியாகப் பேரின்பநிலை பெற்றவர்களே எமது அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களும், அவர்கள் வரிசையில் குறிப்பிடப்படாத மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும், மற்றும் பல அருளாளர்களுமாவர். இவர்கள் வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை நன்றாக அறிதல், சைவ நூல்கள் எல்லாவற்றையுங் கற்றுத் தெளிந்ததற்குச் சமமாகும்.

சைவத்தின் இயல்பு பற்றிக் கூறும் நூல்களுள் வடமொழியிலுள்ள வேத ஆகமங்களும், தமிழ் மொழியிலுள்ள பன்னிரு திருமுறைகளும், பதினான்கு மெய்கண்ட சாத்திரங்களும் முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றன. இவற்றோடு சைவப்புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என இரு பகுதியான நூல்களும் உள.

சைவத்தின் முதல் நூல்கள் வேதமும் சிவ ஆகமங்களும் எனப்படும். இவை சிவபெருமானாலேயே அருளப்பட்டவையாகும். சைவம் வேதத்தைப் பொது நூலாகவும், ஆகமத்தைச் சிறப்பு நூலாகவும் கொண்டுள்ளது.

சைவத் திருமுறைகளும், மெய்கண்ட சாத்திரங்களும் சிவபெருமானது நிறை அருள் பெற்ற, அவரது தன்மை வாய்ந்த அடியவர்களினாலே அருளப்பட்டவையாகும். தேவார, திருவாசகங்கள் தமிழ் மொழி வேதங்கள் எனப்படும். மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழி ஆகமங்கள் எனவும் கூறப்படும்.

புராணங்கள் என்று கூறும்போது பதினெண் புராணம் என்று கூறுவது மரபு. ஆயின் இவற்றுள் சைவத்திற்கு உரியவை பத்துப் புராணங்களேயாம். இவற்றுள்ளும் அதிகமாக ஒதப்பட்டு வருவது ஸ்காந்த மகா புராணமேயாம். ஸ்காந்தத்தில் உள்ள சூத சங்கிதை சைவர்களுக்கு மிகவுஞ் சிறப்பான பகுதியாகும்.

சைவ இதிகாசங்களாகக் கொள்வன சிவ மகா புராணம், சிவரகசியம் ஆகியனவாகும். (இந்து சமயம் என்று கூறும்போது இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகியவற்றை இதிகாச நூல்களாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆயின் சைவம் என்று குறித்துப் பேசும்போது சைவ இதிகாசங்களாக இவற்றை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது).

சைவத்தின் தொன்மையை அறிய விரும்புவோர் “இந்தியா”, “இந்து மதம்” என்ற பெயர்கள் வருவதற்கு முற்பட்ட காலத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். வடமேற்குத் திசையிலிருந்து பாரத நாட்டிற்கு வந்தவர்கள் சிந்து நதிக்குக் கிழக்கே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த எல்லோரையும் “சிந்துக்கள்” என்று அழைத்தனர். நாளடைவில் இச்சொல் “இந்து” என மாறியது. இவர்கள் கைக்கொண்ட சமயம் “இந்துமதம்” எனவும் அழைக்கப்பட்டது. இதனைக் கொண்டு இம்மக்கள் வாழ்ந்த நாடு “இந்தியா” என்ற பெயரையும் பெற்றது. இப்பெயர்கள் பாரத நாட்டிற்குள் புகுந்த அந்நியர்களினால் வைக்கப்பட்டனவாகும். இவர்கள் புதிதாக “இந்து மதம்” என்று பெயரிட்ட சமயம், இவர்கள் பாரத நாட்டிற்கு வருமுன்னே அங்கு தொன்றுதொட்டு நிலவிவந்த கடவுட் கொள்கையாகிய சைவ சமயத்தையேயாம். இதனைத் தெளிவாக்குகின்றன சிந்து வெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இற்றைக்கு ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை எனக் கணிக்கப்படும் சிவ வணக்கச் சின்னங்களாகிய சிவலிங்கம், இடப வாகனம் போன்ற பொருட்கள். மேலும் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் கந்தபுராணம், இராமாயணம், பாரதம் முதலிய நூல்களும் சைவத்தின் தொன்மைக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

சூரன், தாரகன், காசிபன், இராமன், இராவணன், அர்ச்சுனன், அகவத்தாமன் ஆகியோர் சிவ வழிபாடுகள் செய்த செய்திகளை இந்நூல்கள் கூறுகின்றன. இவை யாவற்றையும் கொண்டு பாரத நாட்டின் பழம் பெருஞ் சமயம் "சைவம்" என இக்காலத்தோர் தெளிகின்றனர்.

சைவம் பாரதநாட்டின் பழம்பெருஞ் சமயமாக மாத்திரம் நின்றுவிடவில்லை. மெசப்போத்தேமியா, எகிப்து, கிறீட், சின்ன ஆசியா, சீனா, யப்பான் போன்ற நாடுகளிலும், ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா ஆகிய கண்டங்களின் பல பகுதிகளிலும் பரவி இருந்தது. அதற்குரிய அறிகுறிகளும் அடிச்சுவடுகளும் இன்றும் அங்கெல்லாம் இருப்பதை அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டி வருகின்றனர். இப்படியாக உலகின் பல நாடுகளிலும் பரவி இருந்த சைவம் இன்று இந்தியாவிலும், வேறு சில நாடுகளிலுமே நிலவுகின்றது. இந்தியாவில் காஷ்மீர், பாஞ்சாலம், சிந்துகதியவார், ஐக்கிய மாகாணங்கள், பம்பாய், வங்காளம், ஒறிசா, தமிழ்நாடு ஆகிய பகுதிகளிலும், ஈழம், நேபாளம், மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளிலும் சைவமும், சைவ சாதனங்களும் இன்றும் வளர்ந்து வருகின்றன.

சைவம் அநாதியில் இருந்தே பல பிரிவுகளைக் கொண்டு விளங்கியது. சைவத்தில் அகச்சமயம் ஆறு, அகப்புறச் சமயம் ஆறு இருந்ததாகப் பண்டை நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்றேனும் இன்று அநுட்டானத்தில் இல்லை. ஆயின், அவற்றின் கொள்கைகள் சிலரின் பேச்சில் தொனிப்பதைக் காணமுடியும். இன்று அநுட்டானத்தில் உள்ளது சைவ சித்தாந்தம் ஒன்றேயாம். இதுவே உயர்ந்ததுமாம். தமிழ் நாட்டிலும், ஈழநாட்டிலும், மற்றும் தமிழர் வாழ்கின்ற இடங்களில் எல்லாம் அநுட்டிக்கப்படும் சைவம் இச் சித்தாந்த சைவமேயாம். இச் சைவத்தை ஒட்டியே தமிழ் நாட்டிலும், ஈழ நாட்டிலும் ஆயிரக்கணக்கான சிவாலயங்களும், அவற்றின் வழிபாட்டு முறைகளும், விழாக்களும் அமைந்திருக்கின்றன.

சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் பாடிய தேவார திருவாசகங்கள்தான் இன்று சைவத்தின் உயிர்நாடி. இப் பாடல்களின் சக்திதான் ஓர் ஐநூறு ஆண்டு காலம் சோழ

மன்னரைத் தமிழ் நாடெங்கும், ஏன் ஈழத்திலும் கூடப் பெருஞ் சிவன் கோவில்களைக் கற்றளிக் கோயில்களாகக் கட்டிப் பரிபாலிக்கத் தூண்டியனவாகும். இக்கோயில்களாலேயே இன்று எமது சைவம் உயிர் தத்துவம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆகவே நால்வர் பெரு மக்களது கொடையே இன்றைய சைவம் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

சைவம் உலக நீதிகள் எல்லாவற்றையும் என்னுள் அடக்கிய அறங்களைக் கூறும் கொள்கைகளை உடையது. கொலை, களவு, கள்ளுண்ணல், புலாலுண்ணல், பொய்பேசல் முதலிய பாதகச் செயல்களை முற்றாக ஒழிக்க வேண்டும் என்பது சைவத்தின் துணிபு. 'சைவம்' என்றால் புலாலுண்ணாமை. "சைவர்" என்றால் புலாலுண்ணாதவர் என்ற கருத்து இன்று இருந்து வருவது சைவ தருமத்துக்குரிய தனிச் சிறப்பும் பெருமையும் ஆகும். "அன்பே சிவம்" "இலங்கும் உயிர் அனைத்தும் ஈசன் கோயில்" என்ற சீவகாருணியப் பேரறத்தைப் போதிப்பது சைவம். எச் சமயத்தவராயினும் தமது சமயக் கடவுளை வழிபடும்போது, அவ் வழிபாட்டை ஏற்று அருள் புரிபவர் மாதொரு பாகராகிய எமது கடவுளே எனவும், முத்தி அடைய விரும்புவோர் எச் சமயத்தில் இருந்தாலும், அச் சமயத்தில் அமைந்துள்ள சாதனங்களை அநுட்டித்து முத்திப்பேற்றை அடையலாம் என்றும் சமய சமரச சமாதானத்தையும் சைவம் கூறுகின்றது.

எனவே, எம்மைப் பிறவித் துன்பத்தில் இருந்தும் நீக்கிக் கடவுளோடு சேர்க்கத்தக்க முறைகளைக் கூறும் எமது சைவசமய ஷூங்குகளினப்பு. ஈழத்து, திருவருளுக்குப் பாத்திரமாகும்படி நாம் எம்மாத் தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வடிப்படை எண்ணம் சைவப் பெற்றோரதும், பிள்ளைகளதும் நினைவில் எப்போதும் இருக்க வேண்டும்.

குறிப்பு :

"இந்து மதம்" என்ற சொல் இந்திய நாட்டிலுள்ள வெவ்வேறு கடவுள் கொள்கைகளை உடைய சைவம், வைணவம், சாக்தம் முதலிய பல பிரிவுகளையுள் சேர்த்துக் கூறும் ஒரு பொதுச் சொல்லே தவிர, தனியான ஒரு சமயத்தைக் குறிக்குஞ் சொல் அல்ல.

திருக்கோயிலுக்குச் செல்லும் முறை

இறைவன் வீற்றிருந்து ஆன்மாக்களின் வழிபாட்டை ஏற்று அருள் புரியும் இடம் கோயிலாகும். (கோ + இல் = கோவில், கோயில்) கோயிலை ஆலயம் என்றுங் கூறுவர். (ஆ + லயம் = ஆலயம்) “ஆ” என்பது ஆன்மா; “லயம்” என்பது “ஒடுக்கம்” எனப் பொருள் தரும். ஆன்மாக்கள் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி இறைவனிடத்தே ஒடுக்கி, அவனை வழிபடுவதற்குக் கோயில்கள் இன்றியமையாதவை. இறைவனுடைய திருவருள் உலகமெங்கும் பரந்திருந்த போதிலும், திருக்கோயிலில் ஒழுங்காக வழிபாடு செய்பவர்களுக்கு அவ்வருள் எளிதிலே கிடைக்கிறது. பசுவின் உடலெங்கும் பரந்திருக்கும் பாலை, அதன் மடியிலிருந்து கறந்து கொள்வதற்கு ஒப்பாகும் ஆலய வழிபாட்டு மூலம் யாம் பெறும் அருள். ஞானிகளுள் சிவாலயத்தைச் சிவனெனவே எண்ணி வழிபடுவர் என்று சிவஞான போதம் கூறுகின்றது.

இத்தகைய கோயில்களுக்கு நாள்தோறும் சென்று முறைப் படி வழிபாடு செய்தல் வேண்டும். நாள்தோறும் செல்ல முடியாதவர்கள் வெள்ளிக்கிழமைகளிலும், வேறு விரத நாட்களிலுமாவது தவறாது சென்று தரிசனஞ் செய்தல் வேண்டும். திங்கட்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, வெள்ளிக் கிழமை, பிரதோஷம், பூரணை, அமாவாசை, திருவாதிரை, கார்த்திகை, மாசப் பிறப்பு, சூரிய கிரகணம், சந்திர கிரகணம், சிவராத்திரி, நவராத்திரி, விநாயகர் சதுர்த்தி, கந்தசட்டி என்பன சிவாலய தரிசனத்துக்குரிய சிறப்பான புண்ணிய காலங்களாகும்.

கோயில் பரிசுத்தமான இடம். ஆதலால் அங்கே செல்வோர் தம் உடலையும், உள்ளத்தையும் தூயனவாக வைத்திருத்தல் வேண்டும். உடலிலுள்ள அழுக்கு, உள்ளத்தையும் அழுக்காக்குவதோடு ஆலயத்தின் புனிதத்தையும் கெடுக்கும். இழிதொழில்

செய்பவரும், ஆசௌசம் உடையவரும், அசுத்தமான பொருளைத் தீண்டியவரும், நீராடாதவரும் ஆசார மில்லாதவர்களாவர். ஆகையால், இவர்கள் கோயிலுக்குள்ளே செல்லுதல் தகாது.

கோயிலுக்குச் செல்வோர், உணவு கொள்ளுமுன்னே நீராடி, தோய்த்து உலர்ந்த ஆடைகளைத் தரித்து, விநுதியும் உருத்திராக்கமும் அணிந்து, சந்தியாவந்தனம் முதலியன முடித்துச் சிவநாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு மெல்ல நடந்து செல்ல வேண்டும். நடந்து செல்ல முடியாத தூரத்திலுள்ள கோயிலுக்கு வாகனங்களிலும் பிரயாணஞ் செய்யலாம். இவ்வாறு செல்வோர் அங்கு சென்ற பின், அங்குள்ள திருக்குளத்திலோ, கிணற்றிலோ நீராடிய பின்பு வழிபடச் செல்வதே சிறந்த முறையாகும்.

கொண்டு செல்லத்தக்க பொருள்கள் :

அபிஷேகப் பொருட்களாகிய பஞ்ச கௌவியம், இளநீர் போன்றவையும், நிவேதனப் பொருட்களாகிய பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, தேங்காய், கர்ப்பூரம் போன்றவையும், கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ ஆகியவையும், வேறு கொடுக்கக்கூடிய ஏற்ற பொருட்களையும் மெய்யன்போடு ஒரு தட்டில் வைத்து, அவற்றைக் கையில் தாங்கிச் செல்லுதல் மேலாம். இவற்றுள் ஒன்றேனுங்கொண்டு செல்ல முடியாத இடத்தில், பச்சிலை ஒன்றாவது கொண்டு செல்லல் நன்று.

கோயில் திருவீதியை அடைந்ததும் தட்டில் தாங்கிச் சென்ற பொருட்களை ஆலய வெளிப்புற நீர்நிலையில் கழுவிப்பின், கை, கால்களைக் கழுவி வாய் கொப்பளித்துக்கொண்டு, விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு முறையில் ஆலய வழிபாடு செய்தல் வேண்டும். ஆலயஞ் சென்று அங்கு நிகழும் பூசை வழிபாடுகளை முடித்த பின்பு உணவு உட்கொள்ளல் சாலதாம்.

கோட்டுப் பூ :- மர்ப்பூ, கோங்கு, கொன்றை, பொன்னாவரை, மந்தாரை, சனபகம், மகிழ், வெட்சி, கடம்பு, ஆத்தி, பலளமல்லிகை, குறிஞ்சி போன்றன.

கொடிப் பூ :- மல்லிகை, முல்லை, இருவாச்சி, பிச்சி, (சிறு செண்பகம்) கருமுகை போன்றவை.

நிலப் பூ :- செடிப்பூ. அல்லி, நந்தியவர்த்ததை, குடமல்லிகை, வெள்ளெருக்கு, செம்பரத்தை, கொக்கிறகு, மந்தாரை, செவ்வந்தி, வெட்டிவேர், இலாயிச்சைவேர், மருக்கொழுந்து முதலியன.

நீர்ப் பூ :- செந்தாமரை, வெண்டாமரை, செங்கழுநீர், நீலோற்பலம், செவ்வாம்பல், வெள்ளாம்பல் என்பன.

பாடம் - 2

திருக்கோயிலில் வழிபடும் முறை

ஔவ சமயத்தில் திருக்கோயில் வழிபாடு என்பது சமய ஒழுக்கத்திற்கு நிறைவு தரும் ஓர் அங்கம். சிவபெருமான் இந்த அருமையான மானிடப் பிறப்பை எமக்குத் தந்ததுந்தம்மை வழிபாடு செய்து முத்தியின்பம் பெறுதற் பொருட்டேயாகும். திருக்கோயில் வழிபாட்டால் மக்கள் அடையும் பெருநன்மைகளின் சிறப்புக் கருதியே “கோயில் இல்லா ஊரில் குடி இருக்காதே” “ஆலயந் தொழுவது சாலவும் நன்று” என்ற பெரு வழக்கான வார்த்தைகள் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தன. எனவே சைவசமயத்தவர்களாகிய நாம் நாள்தோறும் சிவாலய வழிபாடு செய்யுங்கடப்பாடுடையோம். கோயில் வழிபாடு பொருளுணர்ந்து, விதிப்படி செய்வது சிறந்த நற்பலனை அளிக்கும். ஈற்றில் நல்ல கதிக்குங் கொண்டு செல்லும். எமக்கு வழிகாட்டிகளாக விளங்கும் எமது சமயாசாரியர்களும், மற்றும் சிவாநுபூதிமாண்களும் வாழ்க்கை வரலாறுகள் இவற்றிற்குச் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன.

வழிபாட்டு முறை :

கோயிலுக்குச் செல்பவர்கள் அங்கு தாம் அனுசரிக்க வேண்டிய வணக்க விதிமுறைகளைத் தெரிந்திருத்தல் அவசியமாகும்.

கோயிலுக்குச் செல்பவர், கோயிலைச் சம்பித்தவுடன், முதலில் தூலலிங்கமாகிய கோபுரத்தை வணங்குதல் வேண்டும். பின் சிவநாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே சென்று துவார பாலகரை வணங்கிக்கொண்டு கொடித்தம்பத்தையும் பலிபீடத்தையும், நந்திதேவரையும் வணங்கி, பலிபீடத்திற்கு இப்பால் நந்திதேவரைக் கடக்காது நிலத்தில் விழுந்து வணங்க வேண்டும். பின்னர் எழுந்து நந்திதேவரை வணங்கி “ அடியேன் உள்ளே புகுந்து பெருமானைத் தரிசித்துப் பயன்பெற அனுமதி தந்தருளும் ” எனப் பிரார்த்தித்து அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு உள்ளே போய், முதலில் விநாயகப் பெருமானைத் தரிசித்தல் வேண்டும். அப்பால் முலமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் சந்நிதியையும், உமாதேவியார் சந்நிதியையும் அடைந்து அர்ச்சனை செய்வித்து விபூதி வாங்கித் தரித்துக் கொள்ள வேண்டும். அதன்பின் நடராசர், தட்சணாமூர்த்தி, சோமாஸ்கந்தர், சந்திரசேகரர், சுப்பிரமணியர், வைரவர் முதலிய மூர்த்திகளையும், மற்றுமுள்ள பரிவார தேவர்களையும், சமய குரவர் நால்வரையும் வணங்குதல் வேண்டும். வணங்கும்போது இரண்டு கைகளையும் மார்பிலேனும், சிரசிலேனும் குவித்துக்கொண்டு தேவார, திருவாசகம் போன்ற திருமுறைப் பாடல்களை மனம் கசிந்துருக ஓதுதல் வேண்டும். இறுதியாக நமது வழிபாட்டுப் பலனைத் தந்தருளுபவராகிய சண்டேசுரர் சந்நிதியை அடைந்து கும்பிட்டு, சிவதரிசனஞ் செய்த பலனைத் தந்தருளுமாறு வேண்டி, மும்முறை கைகொட்டி வணங்க வேண்டும். மீண்டுஞ் சுவாமி சந்நிதிக்கு வலமாக வந்து இடப தேவரின் கொம்புகளுக்கு நடுவாகச் சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்துப் பலி பீடத்திற்கு இப்பால் மூன்று முறை விழுந்து கும்பிட வேண்டும். பின்னர் அமைதியான ஓர் இடத்தில் இருந்து திருவைந்தெழுத்தை இயன்ற மட்டுஞ் செபித்தல் வேண்டும். இவை யாவும் முடிந்த பின்னர் சிவசிந்தனையோடு சந்நிதியைப் பார்த்துக்கொண்டு, புறங்காட்டாது வெளியே வந்து வீட்டிற்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

வணக்க முறை :

கோயில் வழிபாடு செய்யும்போது ஆண்கள் அட்டாங்கமாகவும், பெண்கள் பஞ்சாங்கமாகவும் வணங்குதல் வேண்டும்.

அட்டாங்க வணக்கமாவது தலை, மோவாய், கையிரண்டு, புயங்களிரண்டு, முழந்தாளிரண்டு என்னும் எட்டு உறுப்புக்களும் நிலத்திலே பொருந்த வணங்குதலாகும். பஞ்சாங்க வணக்கமாவது தலை, கையிரண்டு, முழந்தாளிரண்டு என்னும் ஐந்து உறுப்புக்களும் நிலத்திலே பொருந்த வணங்குதலாம். இவை தவிரத் திரயாங்க, ஏகாங்க வணக்கங்கள் செய்யப் படுதலும் உண்டு. திரயாங்க வணக்கமாவது சிரசிலே இரண்டு கைகளையும் குவித்து வணங்குதலாம். ஏகாங்க வணக்கமாவது மார்பில் கைகளைக் குவித்து வணங்குதலைக் குறிப்பதாகும். திரயாங்க, ஏகாங்க வணக்கங்கள் ஆண் பெண் ஆகிய இரு பாலார்க்கும் உரியனவாம்.

உடல் முழுவதும் நிலத்தில் பொருந்தத் திருவீதியைச் சுற்றி உருண்டு வலம் வருதல் அங்கப் பிரதட்சணம் எனப்படும். இது ஆண்கள் மாத்திரஞ் செய்யத்தக்கது.

அட்டாங்க, பஞ்சாங்க வணக்கங்களும், வீதிவலம் வருதலுங் கோயில் வழிபாட்டு முறையில் ஒரு தரமேனும், இருதரமேனுஞ் செய்தல் குற்றமாகும். இவற்றை மூன்று தரமாயினும், ஐந்துதரமாயினும், ஏழுதரமாயினும், ஒன்பதுதரமாயினும் பன்னிரண்டு தரமாயினுஞ் செய்தல் வேண்டும் என்பதே விதிமுறை.

விநாயகப் பெருமானை வணங்கும்போது இரண்டு கைகளினாலும் நெற்றியில் மூன்று முறை குட்டி, வலக் காதை இடக்கையினாலும், இடக் காதை வலக் கையினாலும், பிடித்துக்கொண்டு மும்முறை தாழ்ந்தெழுந்து வணங்குதல் முறையாகும். இது தோப்புக்கரணம் அல்லது தோப்புக் கண்டம் என வழங்கும்.

கிழக்கு, தெற்கு நோக்கிய ஆலயங்களில் பலீபீடத்திற்கு வலப்பக்கத்திலும், வடக்கு மேற்கு நோக்கியவற்றில் இடப்பக்கத்திலும் நின்று சுவாமியைத் தரிசித்து வணங்குதல் வேண்டும். பூசை செய்யுஞ் சிவவேதியர்களும், ஆதிசைவர்களும் மேற்கூறிய ஒழுங்குகளை அனுசரித்து, அந்தந்தப் பக்கங்களில் நின்றே பூசை செய்தல் வேண்டும்.

அர்ச்சனைக்குரிய பொருள்கள் பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, கர்ப்பூரம், தேங்காய், முகவாசனை முதலியனவாகும். அர்ச்சனை செய்ததும் வழங்கப்படும் விபூதிப் பிரசாதத்தை இரு கைகளினாலும் வாங்கித் தரித்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இது இறைவனது அருளைப் பெற்றுக்கொண்டதற்கு அடையாளமாகும்.

தகாத வணக்கங்கள் :

மூலமூர்த்திக்கும், நந்திக்கும் இடையே நின்று வணங்குதல், திரையிட்டபின் வணங்குதல், அபிஷேக காலத்திலும் நிவேதன காலத்திலும் வணங்குதல், முற்பக்கத்தில் எதிரே நின்று, பிற்பக்கத்தில் பின்னுக்கு நின்று வணங்குதல், திருவிளக்கு இல்லாதபோது வணங்குதல் போன்றவை தகாத வணக்கங்களாகும். இன்னும் திருக்கோயிலில் பெருமான் உற்சவங் கொண்டு திருவீதி உலா வரும்போது மூலவரை சென்று தரிசித்தலோ, அர்ச்சனை செய்வித்தலோ முறையன்று, உலா வரும் பெருமானைத் தரிசித்தலும், அர்ச்சித்தலுமே முறையாகும்.

திருக்கோயில் வழிபாட்டால் முத்திபெற்ற பெரியோரில் சிலர் ; திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், திருநாளைப்போவார், நமிநந்தியடிகள், வரகுணபாண்டியர், மார்க்கண்டேயர் முதலானவர்களாவர்.

குறிப்பு :

கோயில் வழிபாட்டுக்குச் செல்ல முடியாத காலங்களில், செல்ல முடியாதிருப்போருக்குத் தெய்வ நினைவை ஊட்டவும், தூரத்திலிருந்து பெருமானை எண்ணி வழிபாடு செய்யும் பொருட்டுமே வானளாவிய கோபுரங்கள் திருவீதிகளில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுவர் பெரியோர்.

திருநீறு

சிவபெருமானை முழுமுதற்கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுஞ் சமயம் சைவம் எனப்படும். சைவ சமய ஒழுக்கங்களில் இன்றியமையாதது சிவ சின்னங்களில் ஒன்றாகிய திருநீறு அணிதலாகும்.

திருநீற்றுக்கு விபூதி, பசிதம், பசுமம், இரட்சை, ஷாரம் என்ற பெயர்களும் உள.

தன்னைத் தரித்தவர்களுக்கு மேலான செல்வத்தைக் கொடுத்தலினால் விபூதி எனவும், ஒளியைக் கொடுப்பதனால் பசிதம் எனவும், பாவங்களை எரித்து நீராக்குவதனால் பசுமம் எனவும் தன்னைத் தரித்த ஆன்மாக்கள் எல்லாவற்றையும் இரட்சிப்பதனால் - காப்பதனால் இரட்சை எனவும் பெயர் பெறுகின்றது.

குற்றமற்ற பசுவின் சாணத்தை நெருப்பினாலே சுருவதனால் உண்டாகும் நீறே தூய திருநீறாகும். திருநீறு வெண்மை நிறமானது. வெள்ளை நிறத் திருநீறே அணியத்தக்கதுமாம். ஏனைய நிறத் திருநீறு அணியத்தகாது. வெண்மை நிறம் தூய்மைக்கு அடையாளம். வெள்ளை நிறத் திருநீற்றை அணிவதனால் எமது அகமும் புறமுந் தூய்மை அடைகின்றன.

இங்கே நீறாக்க எடுத்துக்கொள்ளும் சாணம் ஆன்மாவையும், சாணத்தில் உள்ள அழுக்குகள் ஆன்மாவோடு உள்ள மலங்களையும், நெருப்பு திருவருளையும், எரித்தல் திருவருள் பதிதலையும் எரித்தபின் வந்த வெண்ணீறு மலங்கள் நீங்கத் தூய்மையடையும் ஆன்மாவையும் குறிக்கும் என்பர் பெரியோர்.

திருநீறு இருவகையாகத் தரிக்கப்படும். ஒன்று உத்தூளனமாக அணிதல். பரவிப் பூசுதலையே இப்பெயர் கொண்டழைப்பர். இரண்டாவது வகை திரிபுண்டரம் எனப்படும். திருநீற்றை நீரிற் குழைத்து மூன்று குறியாகத் தரிப்பதனையே திரிபுண்டரம் என்பர். சமய தீட்சை பெற்றோர் மாத்திரமே இவ்வாறு தரிக்கத் தகுதியுடையவர்கள். இவ்வாறு தரிக்கும்போது கீழ்வரும் விதிகள் கவனிக்கப்பட வேண்டியனவாகும். குறிகள் வளையாதும், இடையறாதும், ஒன்றையொன்று தீண்டாதும், அகலாதும், ஒவ்வொரு அங்குல இடை வெளியிருத்தல் போன்றவையே அந்நியதி விதிகளாகும். திரிபுண்டரமாக அணிதற்குரிய உறுப்புக்கள் உச்சி, நெற்றி, மார்பு, கொப்பூழ், முழங்கைகள், மணிக்கட்டுகள், விலாப்புறங்கள், முதுகு, கழுத்து என்னும் பதினாறுமாம்.

திருநீறு அணியும்பொழுது உத்தம திக்குக்களான வடக்கு முகமாகவேனும் கிழக்கு முகமாகவேனும் இருந்துகொண்டு தரித்தல் வேண்டும். அதனைத் தரிக்கும்போது சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பரமானுவளவாயினும் நிலத்திலே சிந்தாவண்ணம் அண்ணாந்து, 'சிவசிவ' என்று சொல்லிக்கொண்டு, வலக்கையின் நடு விரல் மூன்றினாலுந் தரித்தல் வேண்டும். தரையிலே சிந்தப் பெற்றால், சிந்திய நீற்றை எடுத்துவிட்டு அவ்விடத்தைச் சுத்திசெய்தல் வேண்டும்.

திருநீறு தரிக்கப்பெற வேண்டிய காலங்களாவன ; சந்தியா காலம் மூன்றும், (காலை, உச்சி, மாலை) சூரியோதயம், சூரிய அத்தமனம், நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும், பஸ்துலக்கிய உடனும், நீராடிய உடனும், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும், உணவுக்கு முன்னும் பின்னும், தம் கடமைகளைச் செய்யச் செல்லும்போதும், சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளின் போதும் கட்டாயமாகத் திருநீறு அணிதல் வேண்டும்.

அக்கினியில் எரித்தெடுத்த தூய வெண்ணீற்றைப் புதிய பாத்திரத்தில் இட்டு, நறுமலர்கள் தூவிப் பாத்திரத்தின்

வாயைத் தூய துணியினாலே கட்டிப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அணிவதற்கு வேண்டிய திருநீற்றை மட்டும்பட்டுப் பையிலேனும், சம்புடத்திலேனும் வைத்திருக்கலாம். திருநீற்றைச் சிவமாகவும், திருநீறு வைத்திருக்கும் பையைச் சிவாலயமாகவும் மதிக்க வேண்டும்.

குரு, சிவனடியார் முதலியோர் திருநீறு தந்தால், அமைதியாக அடக்கத்துடன் அவர்களை வணங்கி, இரு கைகளையும் நீட்டி வாங்கி அணிதல் வேண்டும்.

திருநீற்றுக்கு மேலே சந்தனமேனும், குங்குமமேனும் அணிதலாகாது. திருநீற்றுக்குக் கீழே புருவ நடுவில் அவற்றைத் தரிக்கலாம். திருநீறு அணியாதவர் முகம் சுடுகாட்டுக்குச் சமமாகும். “நீறில்லா நெற்றி பாழ்” என்பதும் இதனை ஒட்டியதே என்பதனைத் தெரிந்து கொள்ளவும்.

திருநீற்றின் மகிமை ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திருநீற்றுப் பதிகத்தில் விரிவாகவும், மற்றையோர் பாடல்களில் பரவலாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஞானாக்கினியினாலே சுடப்பட்ட பசுமல நீக்கத்தால் விளங்குஞ் சிவத்துவப் பேற்றின் அறிகுறியே திருநீறாகும். திருநீற்றணிவதனால் முத்தியும் சிவஞானமுங் கை கூடுமென அருள் நூல்கள் கூறுகின்றன. “முத்தி தருவது நீறு” “போதந் தருவது நீறு” என்னுஞ் சம்பந்தர் திருவாக்குகளால் இதனை யாம் உணரலாம்.

ஒருவன் திருநீறு அணியும்பொழுது அத்திருநீறு படிகின்ற இடமெல்லாஞ் சிவலிங்கமாகின்றதெனச் சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன.

உருத்திராக்கம்

உருத்திராக்க மகிமை : உருத்திராக்கம் என்பது உருத்திரனது கண் எனப் பொருள்படும். திரிபுரத்தசுரர்களாலே தமக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களைப் பற்றித் தேவர்கள் சிவபிராணிடம் முறையிட்டபோது, சிவபிரானது மூன்று கண்களினின்றும் சிந்திய மணியே உருத்திராக்கம் என்பர். எனவே, ஆன்மாக்களிடம் இறைவன் கொண்டுள்ள பெருங்கருணையை சதா நினைவூட்டுஞ் சாதனமாக உருத்திராக்கம் விளங்குகின்றது. இதனை அணிதல் அவரது திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறி. பத்திளிப் பெண்களுக்குத் திருமாங்கலியம் எங்ஙனம் புனிதமான ஆபரணமாக விளங்குகின்றதோ, அங்ஙனமே சிவனடியார்களுக்கு உருத்திராக்கம் போற்றி அணியவேண்டிய புனிதச் சின்னமாகத் திகழ்கின்றது. உண்மையடியார்களைச் சைவநெறியினின்றும் பிறழாமற் காக்கும் இரட்சையாகவும் இது விளங்குகின்றது.

உருத்திராக்க வகைகள் : ஒரு முகம் தொடக்கம் பதினாறு முகம்வரை கொண்ட மணிகள் உண்டு. ஒவ்வொரு வகை மணிக்கும் ஒவ்வொரு அதிதேவதை கூறப்படுகின்றது. பொன்னிறம், கருநிறம், கபிலநிறம் ஆகிய நிறங்களில் உருத்திராக்க மணிகள் உள்ளன. ஆயின் ஒரே இன மணிகளாலான மாலைகளே அணியத்தக்கன.

உருத்திராக்க தாரணம் : சந்தியாவந்தனம், சிவபூசை, செபம், தேவார திருவாசக பாராயணம், புராணபடனம், சிவாலய தரிசனம் போன்ற சாதனைகள் செய்யுங் காலங்களில் உருத்திராக்கந் தரித்தல் அவசியம். உறங்கும்போதும், மலசலங்கழிக்கும்போதும், ஆசௌச காலத்திலும் தரித்தலாகாது. ஆசாரமற்றோருந் தரித்தலாகாது. சிகை, சிரம், காது, மார்பு, தோள்கள், கைகள் ஆகியவை உருத்திராக்கந் தரித்தற் குரிய இடங்கள். எத்தனை முகங்கொண்ட மணிகளை எவ்வெவ் விடங்களில் அணியலாம் என்றும், ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் எத்தனை மணிகள் கொண்ட மாலைகள் அணியலாம் என்றும், ஒவ்வொரு இடத்திலுந் தரிக்கும் மாலை எந்த அளவினதாய்

இருக்க வேண்டுமென்றும் விதிகள் உண்டு. செபம் செய்ய உபயோகிக்கும் மாலை 108 அல்லது 54 மணிகளைக் கொண்டதாயிருக்கும். செபமாலை மனத்தை இறைவனிடஞ் செலுத்துஞ் சிறந்த சாதனமாகும்.

உருத்திராக்கத்தின் மறுபெயர்கள் : சுண்டி, அக்கு, கண்மணி, சிவமணி, தாழ் வடம், திரு அடையாளம் போன்றவையாகும்.

உருத்திராக்கம் அணிந்தார் பெறும் பேற்றை சம்பந்தர் கீழ்க்காண் பாடலில் விளக்குகின்றார்.

நெக்கு ளார்வம் மிகப்பெரு கிந்நினைந்து
அக்கு மாலைகொடங்கையில் எண்ணு வார்
தக்க வானவ ராத்தகு விப்பது
நக்கன் நாம நமச்சிவாயவே.

- 3 ஆந் திருமுறை.

“சிவம் செய்தல்” என்னுஞ் சொல்லே மருவி “செபஞ் செய்தல்” என வழங்குவதாகவுங் கூறுவர்.

முறையாக உருத்திராக்கம் அணிந்து இறைவனிடம் அன்பு பூண்பார்க்கு உடல் நலமும், செல்வவளமும், நெடு வாழ்வும், இன்ப வாழ்வும் இப் பிறப்பில் பெருகும். மறுவுலகில் ஆண்டவன் அடியினை எய்தி மாறா இன்பந்துய்த்து மகிழ்வர்.

குறிப்பு :-

பரமேசுவர பல்லவன் சிறந்த சிவபக்தன். கி. பி. 670 - 685 வரை ஆட்சி புரிந்தவன். தன் நாட்டில் பல சிவன் கோவில்களைக் கட்டியவன். “கூரம்” என்ற ஊரில் கல்லால் சிவன் கோவில் கட்டியவன். தமிழ் நாட்டில் கல்லாற் கட்டப்பட்ட முதற் கோயில் இதுவே எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். இப்படியான சிறப்பு வாய்ந்த மன்னன், சைவர்க்கரினது போற்றலுக்குரிய இன்னோர் சிறப்புக்கும் உரியனாகின்றான். உருத்திராக்க மணிகளைக் கொண்டு சிவலிங்க வடிவாக அமைக்கப்பட்ட முடியைத் தலையில் தரித்திருந்தமையே அதுவாகும். இம்மன்னனுக்கும் இவனது குடிகளுக்கும் இருந்த சைவப்பற்றினை அளவிட முடியுமா?

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

இவர் சோழநாட்டிலே, சீர்காழியில் சிவப் பிராமணர் குலத்திலே, சிவபாதவிருதயருக்கும் பகவதியாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். மூன்றாவது வயதிலே ஒரு நாள் தந்தையாருடன் தோணியப்பர் கோயிலுக்குச் சென்றார். தந்தையார் இவரைக் குளக்கரையில் இருக்கச் செய்து குளத்திலே நீராடினார். குழந்தை தந்தையைக் காணாது அழுதது. கருணைக் கடலாகிய சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் அவர் முன் தோன்றி, உமாதேவியாரது திருமுலைப் பாலைக் கொடுத்து மறைந்தார். திருமுலைப் பாலை மகிழ்ச்சியோடு உண்ட குழந்தை அழுதலின்றி இருந்தது.

சிவபாதவிருதயர் நீராடிய பின் வந்தார். குழந்தையின் வாயிலே பால் வடிந்தது. பாலைக் கொடுத்தவர் யாரெனக் கேட்டார். குழந்தை “தோடுடைய செவியன்” என்னும் முதலையுடைய பதிகத்தைப் பாடியது. இச் செய்தி எங்கும் பரவியது. இது சிவபிரான் திருவருளே எனப் போற்றினார். அன்று முதல் இவருக்கு ‘திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி’ என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

இவர் பல இடங்களிலும் உள்ள கோயில்களுக்குச் சென்று வணங்குவதற்காகப் புறப்பட்டார். இவர் கோயில்களிலே இசையுடன் பாடும் பாடல்களை திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்பவர் யாழிலே வாசித்து வந்தார். திருஞானசம்பந்தரை அவரது தந்தையார் தோளிலே சுமந்து சென்றார். திருக்கோலக்கா, சிதம்பரம் ஆகிய தலங்களைத் தரிசித்து மாறன்பாடியில் தங்கியிருந்தபோது முத்துச் சிவிகை, முத்துப் பல்லக்கு, பொற்றாளம் என்பன சிவனருளால் இவருக்குக் கிடைத்தன.

திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தில் தங்கியிருந்தபோது கொல்லிமழவன் மகளை வருத்திய முயலகன் என்னும் நோயை நீக்கினார். ' திருச்செங்குன்றூரில் ' இருந்தபோது, அங்கு பரவியிருந்த குளிர் சுரத்தை இல்லாமற் செய்தார். திருவாவடுதுறையில் இருந்தபோது தந்தையார் வேள்வி செய்வதற்காக இறைவனிடம் பொற்கிழி பெற்றுக் கொடுத்தார். திருச்சாத்தமங்கையிலே திருநீலநக்க நாயனாரதும், திருச்செங்காட்டங்குடியிலே சிறுத்தொண்டநாயனாரதும் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்தார்.

திருமருகலில் தங்கியிருந்தபோது பாம்பு தீண்டி இறந்த வணிகனை உயிர் பெற்றெழச் செய்தார். திருப்புகலூரிலே முருகநாயனாரது விருந்தினராகத் தங்கியிருந்தபோது திருநாவுக்கரசு நாயனார் இவருடன் வந்து சேர்ந்தார். இருவரும் திருவீழிமிழலை சென்று சிவபிரானிடம் படிக்காசு பெற்று, அங்கு நிலவிய பஞ்சத்தை நீக்கினார். திருமறைக் காட்டிற்குச் சென்று பூட்டியிருந்த கதவைத் திறக்கவும், மீண்டும் அடைக்கவுஞ் செய்தனர்.

பாண்டியன் மனைவியது வேண்டுதலுக்காக மதுரைக்குச் சென்று, பாண்டியனது வெப்பு நோயை நீக்கியும், சமண குருமாரை வாதத்தில் வென்றுஞ் சமண சமயத்தவனாயிருந்த பாண்டியனைச் சைவனாக்கினார். பாண்டி நாட்டிலே மீண்டும் சைவம் வளர்ந்தது. போதிமங்கை என்னும் இடத்திலே புத்தகுருவை வாதத்திலே வென்று அங்குள்ள புத்த சமயத்தவர்களைச் சைவராக்கினார். திருப்பூந்துருத்தியிலே திருநாவுக்கரசரைக் கண்டு பின் சீர்காழிக்கு மீண்டார்.

அங்கிருந்து தொண்டை நாட்டுக்குச் சென்றார். திருவோத்தாரிலே அங்குள்ளோர் வேண்டுதலால் ஆண்பனைகளைப் பெண் பனைகளாகச் செய்தார். திருமயிலாப்பூரிலே சிவநேசர் என்பவரது இறந்துபோன மகள் நும்பாவையினது எலும்புகளையும் சாம்பரையும் வருவித்து மீண்டும் உயிர் பெற்றெழச் செய்தார்.

பதினாறாவது வயதிலே தந்தையார் விருப்பத்தினால் திருநல்லூரில் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி மகளைத் திருமணஞ் செய்தார். திருமணம் நிறைவுறும்போது சோதி ஒன்று தோன்றியது. சிவபிரான் அருளியபடி திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரும், அவர் திருமணத்திற்கு வந்தவர்களும் அச்சோதியுட் புகுந்து மறைந்தனர். இவரது மறு பெயர்கள் ஆளுடையநிள்ளையார், ஞானக்குழந்தை, முத்தமிழ் விரகர் முதலியன.

சமயகுரவர் நால்வருள் இவர் முதல்வராவார். இவர் பாடிய பாடல்கள் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் திருமுறைகளாக உள்ளன. இவரது குருநூசை நாள் வைகாசி மூலம் ஆகும்.

குறிப்பு :-

இவர் பாடிய பதிகங்கள் 16,000 என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் கூறுவர். ஆயின் திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டவை 383 பதிகங்கள். பாடல்கள் 4147. கல்வெட்டில் கிடைத்த பதிகமொன்று. அதிலுள்ள பாடல்கள் 11. மொத்தமாக இன்று உள்ள பாடல்கள் 4158. இப்பாடல்கள் 23 பண்களில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

சம்பந்தரால் பாடப்பெற்ற தலங்கள் 214. இவர் மகன் தந்தை (சற்புத்திர மார்க்கம்) உறவு முறையில் இறைவனைப் பாடிப் பரவி அருள் பெற்றவர். கிரியை நெறி நின்றவர். காலம் 7 ஆம் நூற்றாண்டு, வாழ்ந்த காலம் 16 ஆண்டுகள். அடைந்த முத்தி சாம்பம்.

சம்பந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய நாயன்மார்கள்

1. நாவுக்கரசர், 2. சிறுத்தொண்டர், 3. குங்குலியக்கலயர், 4. முருகர்,
5. நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், 6. நீலநக்கர், 7. அப்பூதி அடிகள், 8. நின்றசீர் நெடுமாறன், 9. குலச்சிறையார், 10. மங்கையர்க்கரசியார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

இவர் சோழநாட்டிலே, புகழ்நாருக்கும் மாதினியாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். இளமையிலேயே தாய், தந்தையர் இறந்தமையினாலே பாடலிபுரத்திலுள்ள சமணப் பள்ளியிலே கல்வி கற்கச் சென்று சமணரானார். தமக்கையாரது வேண்டுகளினாலே இறைவன் இவருக்குச் சூலை நோயை உண்டாக்கி மீண்டும் இவரைச் சைவ சமயத்திற் சேரச்செய்தார்.

மதம் மாறியதை விரும்பாத சமண அரசன், இவரைச் சுண்ணாம்பு அறையில் அடைத்துவைத்தும், நஞ்சு கலந்த உணவைக் கொடுத்தும், கொல்லும் யானையை ஏவியும் இன்னல்களைச் செய்தான். இறைவனருளால் பதிகங்கள் பாடி, இவ்வின்னல்களினால் இறவாது தப்பினார். கடைசியாக அரசன் இவரைக் கல்லுடன் கட்டிக் கடலில் இட்டான். கல்லானது தோணியாக உதவ சிவபிரானருளாலே பதிகம் பாடிக்கொண்டு திருப்பாதிரிப்புலியூரிலே கரையேறினார். பின்னர் திருவதிகையிலே தமக்கை திலகவதியாருடன் இருந்தார். இவருடைய பெருமை எங்கும் பரவியது. சமண அரசன் இவரை வணங்கிச் சைவனானான்.

இவர் பல கோயில்களுக்குச் சென்று பதிகங்கள் பாடியும், திருத்தொண்டுகள் செய்தும் வந்தார். இவரது தேமதுரப் பாடல்களின் காரணமாகத் 'திருநாவுக்கரசர்' என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. திருஞானசம்பந்தரது பெருமையைக் கேள்வியுற்றுச் சிதம்பரத்தை வணங்கிக்கொண்டு சீர்காழிக்குச் சென்றார். திருஞானசம்பந்தர் இவரை 'அப்பரே' என அழைத்து மகிழ்ந்தார். பின் சோழநாட்டுத் தலங்களை வணங்கி வந்தார். திங்களுரிலே அப்பூதியடிகள் என்பவர் தம்மிடத்தில் மிக்க அன்புடையவராயிருந்தலைக் கேள்வியுற்று, அங்கு சென்று அவர் விருந்தினராக இருந்தார். பாம்பு தீண்டி இறந்த அப்பூதியடிகள் மகனை உயிர் பெற்றெழுச் செய்தார்.

திருப்புகலூரில் திருஞானசம்பந்தரைக் கண்டு அவருடன் திருவீழிமிழலை, திருமறைக்காடு ஆகிய தலங்களுக்குச் சென்றார். திருவீழிமிழலையில் இறைவனிடம் படிக்காசு பெற்று, அங்கு நிலவிய பஞ்சத்தை நீக்கினார். திருமறைக்காட்டில் பூட்டப்பட்டிருந்த கதவைத் திறக்கப் பாடினார். திருஞானசம்பந்தர் பாண்டி நாட்டிற்குச் செல்ல இவர் வடக்கே உள்ள தலங்களைத் தரிசிக்கச் சென்றார். திருப்பைஞ்சேரியில் இவர் பசியினால் வருந்தியபோது, இறைவன் அந்தணராக வந்து உணவும் நீரும் கொடுத்து மறைந்தார்.

பின்னர் காளத்தியைப் போங்கிக்கொண்டு திருக்கைலையை நோக்கிச் சென்றார். வழியிலே பல இன்னல்கள் அடைந்தார். திருக்கைலைக் காட்சியைத் திருவையாற்றிலே காணலாம் என் இறைவன் அருளிச் செய்தார். அதனால் திருவையாற்றிற்கு வந்து அங்கு திருக்கைலைக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். திருப்பூந்துருத்தியில் திருஞானசம்பந்தரைக் கண்டு, அவர் தொண்டைநாடு நோக்கிச் செல்ல இவர் பாண்டிய நாட்டிற்குச் சென்றார்.

அங்குள்ள தலங்களைத் தரிசித்துத் திருப்புகலூருக்கு வந்து கோயிற்றொண்டுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது கற்கள் பொன்னும் மணியும் ஆயின. எனினும், அவைகளைக் கற்களாகவே எண்ணினார். இவ்வாறு தொண்டு செய்தும் பாடியும் வாழ்ந்து, எண்பத்தோராவது வயதில் சிவனடியை அடைந்தார். இவரது குரு பூசை நாள் சித்திரைச் சதயம் ஆகும். இவர் பாடியவை நாலாம், ஐந்தாம், ஆறாந்திருமுறைகள் ஆகும். இவர் பாடிய தேவாரம் 312 பதிகங்கள். பாடற்றொகை 3066. இவரின் பிறப்பெயர்கள் வாகீசர், தாண்டக வேந்தர், ஆளுடைய அரசு முதலியன.

குறிப்பு :-

4 ஆந் திருமுறை 10 பண்களில் தொகுக்கப்பட்டது. 5 ஆம் திருமுறை முழுமையுந் திருக்குறந் தொகை. 6 ஆந் திருமுறை முழுவதும் திருத்தாண்டகம். இதில் வரும் ஐந்து போற்றித் திருத்தாண்டகங்கள் அர்ச்சனை மாலையாகக் கொள்ளக்கூடியவை.

நாவுக்கரசர் 124 திருத்தலங்களுக்குப் பதிகம் பாடியுள்ளார். சேத்திரக்கோவை அடைவு, திருத்தாண்டகம் என்ற இரண்டிலும் பல தலங்களைத் தொகுத்துப் பாடியுள்ளார். இவர் நின்ற நெறி சரியை, ஆண்டான் அடிமை (தாசமார்க்கம்) உறவு முறையில் இறைவனைப் பாடி இறைஞ்சியருள் பெற்றவர். இவர் காலம் 7 ஆம் நூற்றாண்டு. வாழ்ந்த காலம் 81 ஆண்டுகள். அடைந்த முத்தி சாலோயம். இவர் பாடல்களில் வரும் ஏனைய நாயன்மார்கள்.

1. அப்பூதியடிகள்	2. அமர்நீதி	3. கணம் புல்லர்
4. கண்ணப்பர்	5. கோச்செங்கட்சோழர்	6. சண்டேசர்
7. சாக்கியர்	8. சம்பந்தர்	9. நமிநந்தியடிகள்

பாடம் - 7

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

திருமுனைப்பாடி நாட்டில், திருநாவலூரில் ஆதி சைவ அந்தணர் குலத்தவரான சடையனார் என்பவருக்கும், அவர் மனைவியார் இசைஞானி அம்மையாருக்கும் புத்திரராய்த் தோன்றினார் நம்பியாரூரர். இவர் சிறு பிள்ளையாய்ச் சிறு தேர் உருட்டி விளையாடும்போது இவரைக் கண்டு ஆசை கொண்ட அந்நாட்டரசர் நரசிங்கமுனையர், பெற்றோரிடங் கேட்டு நம்பியாரூரைத் தாமே வாங்கிச் சென்று வளர்த்தார். ஆரூரர் அந்தணருக்குரிய முறையில் அரசர் மனையில் வளர்ந்து கல்விகற்றுப் பதினாறு வயதுப் பருவமடைந்தார்.

தாய் தந்தையரும், அரசரும் அவருக்குத் திருமணஞ் செய்ய ஆயத்தஞ் செய்தனர். திருவெண்ணைய் நல்லூர்ப் பெருமான் விருத்தவேதியர் வேடத்தோடு சென்று, மணமகனாக இருந்த நம்பியாரூரோடு வழக்காடி, அவரை மணஞ்செய்ய விடாது தமக்கு அடியவராக்கிக்கொண்டு வந்தொண்டர் என்ற பெயரையும் தந்தார்.

பின் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராகிய வந்தொண்டர் திருவாரூரை அடைந்து, இறைவனாரைத் தோழராகப்

பெற்றுப் பரவையாரை மணந்தார். பல தலங்களுக்கும் யாத்திரை செய்து பல அற்புதங்கள் செய்தார். திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாரை மணந்தார். பின் அவரை விட்டுத் திருவாரூர் வந்து பரவையாருடன் வாழ்ந்துவந்தார்.

அக்காலத்தில் சேரநாட்டை ஆண்ட சேரமான் பெருமாள் என்னும் அரசர், சுந்தரரின் பெருமைகளை அறிந்து அவரைக் கண்டு தொழ எண்ணித் திருவாரூருக்கு வந்தார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அவரை வரவேற்று விருந்தளித்து உபசரித்தார். அன்று முதல் இருவருந் தோழராயினர். இதனால் சுந்தரர் சேரமான் தோழரென்றும், சிவபெருமானையுந் தோழராகப் பெற்றதால் தம்பிரான் தோழரென்றும் பெயர்கள் பெற்றார்.

சில நாட்களின் பின் தோழராகிய சேரமானின் வேண்டுகோளின்படி, சுந்தரர் அவர் நாட்டுக்குப் போய் கொடுங்கோளூர் என்ற தலைநகர அரண்மனையிலே அரசருக்கு விருந்தினராய் இருந்தார். அந்நாட்டுத் தலங்களுக்கு இருவரும் யாத்திரை செய்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்தனர். ஒரு நாள் திருவாரூர் தொழ ஆசை எழுதலும், சுந்தரர் தோழரிடம் விடைபெற்றுத் திருவாரூருக்கு மீண்டார். ஆரூரில் பரவையாருடன் மர்ந்து சாலந்தோறும் தியாகராசப் பெருமானையும் வன்மீக நாதப் பெருமானையும் வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார். இப்படி இருக்கும் நாளில் ஒரு முறை சுந்தரர் தோழராகிய சேரமானை நினைத்து அவரைக் காணச் சேரநாட்டுக்குச் சென்றார்.

சுந்தரர் சோழநாட்டின் இராசதானியாகிய திருவாரூரிலிருந்து புறப்பட்டு, மேற்கு நோக்கி சேரநாட்டுக்குச் சென்றார். இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையே உள்ளது கொங்குநாடு. கொங்கு நாட்டுக்கூடாகச் செல்லும்போது திருப்புக்கொளியூரை அடைந்தார். அவ்வூர் வீதி வழியே செல்லும் சுந்தரர், வீதியின் எதிரெதிராக உள்ள இரு மனைகளில் ஒன்றில் மங்கள ஓசையும் மற்றொன்றில் அமங்கலமான அழகை ஓசையும் எழுவதைக் கேட்டார். உடனே அயலில்

நின்றவர்களிடம் “ ஒரு வீதியில் எதிரெதிராக உள்ள இரு மனைகளில், எதிரெதிரான மங்கள ஒலியும், அமங்கல ஒலியும் உண்டாவதன் காரணம் என்ன ? ” என்று வினவினார் .

அங்குள்ளோர் சுந்தரரை வணங்கி “ சுவாமி ! சில ஆண்டு களுக்கு முன் இந்த இரண்டு மனைகளிலுமுள்ள ஐந்தாண்டுப் பருவமுடைய சிறுவரிருவரும் அயலிலுள்ள மடுவில் நீராடச் சென்றனர் . அவர்களுள் ஒருவனை முதலை விழுங்கிவிட்டது . ஒருவன் பிழைத்து வந்தான் . பிழைத்து வந்தவன் வளர்ந்து பருவமடைந்து இன்று பூணூல் அணிகின்றான் . அதுவே இந்த மனையில் மங்கள ஒலி எழுவதற்குக் காரணம் . மற்ற அந்த மனையில் உள்ளவர்கள் முன்பு முதலை விழுங்கிய தம் மகனை நினைத்து இன்று அழுகிறார்கள் . இதுவே அதற்குக் காரணம் ” என்றார்கள் .

அப்பொழுது மகனை இழந்த அந்தணனும் மனைவியும் அங்கு வந்து சுந்தரரை வணங்கினர் . சுந்தரர் அவர்களைப் பார்த்து “ மகனை இழந்தவர்கள் நீவீர்தாமோ ? ” என்று வினவினார் . அப்பொழுது அவர்கள் “ சுவாமி ! அது முன்னே நிகழ்ந்தது . நாம் நெடுநாளாகத் தங்களைத் தரிசித்து வணங்க வேண்டுமென்று அன்புகொண்டிருந்தோம் . அன்பு பழுதாகாது . வணங்கப் பெற்றோம் ” என்று கூறி மகிழ்ச்சியோடு பன்முறை பணிந்தனர் .

இதனைக் கண்ணுற்ற வன்தொண்டர் “ இவர்கள் இறைவனிடமும் அடியாரிடமும் கொண்ட பக்திக்கு அளவுண்டோ ? என்னே ! ஒரு அடியவரைத் தரிசிக்கப் பெற்றதும், தம் மகனை இழந்த துயரத்தையும் மறந்துவிட்டனரே . இப்படிப்பட்ட மெய்யன்பர்களுக்குத் துன்பம் வரலாமா ? இறைவனருளால் இவர்கள் துயர் தீரப் பிள்ளையை மீட்டுக் கொடுப்பேன் . பின்பே அவிநாசி என்னும் திருக்கோவிலிலுள்ள இறைவனை வணங்குவேன் ” என்று உறுதி கொண்டார் .

பின் அவர்களைப் பார்த்து “ பிள்ளையை முதலை விழுங்கிய மடு எங்கே ? என வினாவி, அவர்கள் காட்ட, அம்மடுக் கரையை அடைந்தார் . அங்கு நின்று அவ்வூரிலுள்ள

அவிநாசிலிங்கப் பெருமான் மீது “முதலை பிள்ளையை மீட்டுத் தர அருளுக.” எனப் பதிகம் பாடியருளினார்.

அவர் பாடிய பதிகத்தின் நூலாம் பாடல் பாடப்பட்ட அளவில் வெறிதாய்க் கிடந்த குளம் நீர் நிரம்பியது. முதலை வந்தது. கழிந்துபோன ஆண்டுகளுக்குரிய வளர்ச்சியோடு இயமன் பிள்ளையைக் கொண்டு வந்து முதலை வாயில் கொடுத்தான். முதலை பிள்ளையைக் கரையிலே கொண்டு வந்துவிட்டது. அது கண்டு அதிசயித்த அந்தணனும் மனைவியும் தம் அருமை மகனை அழைத்துவந்து தம்பிரான் தோழர் தாளில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

பின் அனைவருடனுஞ் சென்று சுந்தரர் அவிநாசி எந்தை பெருமானைப் பணிந்து பதிகம் பாடினார். தாமே அப் பிள்ளைக்குப் பூணூல் அணியுஞ் சடங்கையும் நிகழ்த்தி வைத்தார்.

அதன் மேல் அங்கு நின்றும் போய்த் தோழரோடு சில நாள் தங்கியிருந்த பின், தோழர் குதிரை ஏறிவரத் தாம் வெள்ளையானையில் ஏறிச் சென்று கைலையை அடைந்தார். இறுதியாக வழிபட்ட தலம் திருவஞ்சைக்களம்.

குறிப்பு :-

குருபுசை நாள் ஆடிச் சுவாதி, காலம் கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி, அடைந்த முத்தி சாசுபம். வாழ்ந்த காலம் 18 ஆண்டுகள். இறைவனைத் தோழனாக, துணைவனாக (சகபாடியாக) வைத்திருந்த பெருமைக்குரியவர். யோக நெறி நின்றவர். சுந்தரர் பாடிய பதிகங்கள் 38,000 என்று கூறவர். ஆயின் இன்று எமக்குக் கிடைப்பவை 100 பதிகங்கள் மாத்திரமேயாம். இந் நூறும் 1036 திருப்பாடல்களைக் கொண்டனவாகும். இதுவே 7 - ஆந் திருமுறையாகும். இத் திருமுறைப் பாடல்கள் பதினேழு பண்களில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. சுந்தரரால் பாடல் பெற்ற திருத்தலங்கள் 38.

சிலபெருமானைத் தமிழ்மொழியேயாக பாடியிருப்பதும், திருத் தொண்டத் தொகையில் தமிழ்நாட்டு அடியார்களை மட்டும் சேர்த்திருப்பதும் இவர் தமிழ் அன்பைப் புலப்படுத்துகின்றன. “அப்பாலும் அடிசார்ந்த அடியார்க்கும் அடியேன்” என இவர் குறிப்பது, தமிழ் நாட்டிலன்றி, எந்த நாட்டில்

எக்காலத்தில் இருந்தாலும் ஆண்டவனிடம் தூய அன்பு பூண்டு ஒழுகுபவர் எமது வணக்கத்திற்குரியவர் என்னும் உண்மையைப் புலப்படுத்தும். சிவபெருமானது அடியார்க்கு “யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்” என்பது முழுதும் பொருந்தும் என்பது இவர் பாடல்களால் விளங்கும். திருத்தொண்டர் பெருமையினை உலகறியச் செய்யும் பொருட்டு இவர் அருளிய பதிகம் திருத்தொண்டத் தொகையாகும்.

இவர் காலத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய நாயன்மார்

1. சடையர், 2. இசைஞானியார், 3. நரசிங்கமுனையரையர்,
4. விற்றன்மிண்டர், 5. கோட்புலியார், 6. ஏயர்கோன் கலிக்காமர்,
7. மானக்கஞ்சாறர், 8. மிழலைக் குறும்பர், 9. சோமாசிமாறர்,
10. சேரமான் பெருமான், 11. கழற்சிங்கர், 12. செருத்துணையார்.

பாடம் - 8

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

இவர் பாண்டி நாட்டில், திருவாதவூரிலே அமாத்தியப் பிராமண குலத்திலே அவதரித்துக் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் சிறந்திருந்தார். அதனால் அக்காலத்தில் பாண்டி நாட்டை ஆண்ட அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு முதல் மந்திரியாகித் “தென்னவன் பிரமராயன்” என்ற பட்டப் பெயரும் பெற்றார். திருவாதவூரில் அவதரித்ததாலே திருவாதவூரர் என்ற பெயரும் உடையார். மந்திரியாராய் இருக்கும்போதே இவருக்கு, நிலையில்லாத உலக இன்பங்களிலே வெறுப்பும், நிலையான வீட்டின்பத்தைத் தருஞ் சிவத்தொண்டிலே விருப்பும் வளர்ந்து வந்தன. அதனால், இவர் தமக்குச் சிவஞானத்தைப் போதிக்கும் குரு ஒருவரை அடைந்து உபதேசம் பெற விரும்பினார்.

இவ்வாறிருக்கும்போது ஒரு நாள், அரசன் இவரிடந் திரவியங்களைக் கொடுத்து, சோழ நாட்டிலே போய் வட நாட்டு வர்த்தகர்களிடம் குதிரைகள் வாங்கி வரும்படி அனுப்பினான். இவரும் பல்லக்கிலேறிப் பரிசனரோடு சென்று

சோழநாட்டிலே திருப்பெருந்துறையை அடைந்து, அங்கே ஒரு சோலையிலே குருந்த மர நிழலிலே, சிவபெருமானே குருவடிவாக வந்திருத்தலைக் கண்டு வணங்கி உபதேசம் பெற்றார். குதிரை வாங்கக் கொண்டு சென்ற திரவியத்தையும் அவரிடமே கொடுத்தார். அரசனது கடமையை மறந்தார். ஏவலர் மூலம் இவரது நிலையை அறிந்த அரசன், இவருக்குக் கடிதம் எழுதித் தன்னிடம் வரச்செய்து விசாரித்தான். மந்திரியார், குதிரைகள் விலைக்கு வாங்கப்பட்டதையும், குறித்த சில நாளின்பின் அவை வந்து சேரும் என்றும், தமக்குக் குரு கூறியபடியே கூறினார். குறித்த நாளில் குதிரைகள் வராமையால் அரசன் அவரைச் சிறைப்படுத்தினான். பின் இறைவரே குதிரை வர்த்தகராகி, நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிக் கொண்டு வந்து அரசனுக்குக் கொடுத்து அன்பரைச் சிறையிலிருந்தும் விடுவித்தார்.

அன்றிரவே குதிரைகள் நரிகளாக மாறி நகரமெங்குங் கூக்குரல் செய்து திரிந்தன. அரசன் இறைவனாரின் திருவிளையாடலை அறியாது மீண்டும் இவரைச் சிறைப்படுத்தினான். பெருமான் வைகையாறு பெருகி மதுரை மாநகரை அழிக்கும்படி செய்தார். அப்பொழுது அரசன் சிவபெருமானது திருவருளாலே உண்மையை உணர்ந்து மந்திரியைச் சிறையிலிருந்தும் விடுவித்தான். பின் மந்திரியாரே ஆற்றை வற்றச் செய்து அணையும் கட்டுவித்தார். தன் பங்கு அடைக்க ஆளில்லாமல் வருந்திய செம்மனச் செல்வி என்னும் பெண்ணுக்கு இறைவனே கூலியாளாகி, கூலிக்குப் பிட்டு வாங்கி உண்டு மண் சுமந்து அடிபட்டு, ஒரு திருவிளையாடல் நடத்தினார்.

பின் இவர் அரசனிடம் விடைபெற்றுத் திருப்பெருந்துறையை அடைந்து, குருவிடம் உபதேசம் பெற்றுச் சில நாளிருந்த பின், குருவாகிய சிவபெருமான் இவருக்குச் சில கடமைகளைச் செய்யுமாறு கட்டளையிட்டபின், அங்கிருந்து திருக்கயிலைக்குச் சென்றருளினார்.

மாணிக்க வாசகரும் குருவின் கட்டளைப்படி சிலநாள்வரை திருப்பெருந்துறையில் இருந்து திருவாசகங்களைப் பாடிய பின், அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவண்ணாமலை, திருக்கழுக்குன்றம், திருவுத்தரகோசமங்கை முதலிய பல தலங்களுக்கும் யாத்திரை செய்து, திருவாசகங்கள், பாடியருளிக் கொண்டு இறுதியில் சிதம்பரத்தை அடைந்தார். சில நாள் அங்கே தங்கியிருந்து புத்தர்களை வாதில் வென்றார். பின் இறைவனாரே ஏடும் எழுத்தாணியும் கொண்டு திருவாசகம், திருக்கோவைப் பாடல்களை எழுதும்படி பாடினார். பின் திருவாசக ஏட்டைப் பெற்றுக்கொண்ட தில்லை வாழந்தணர்கள் அதற்குப் பொருள் கூறுமாறு இவரிடம் கேட்டனர். பொன்னம்பலத்திலே போய்ப் பொருள் கூறுவோம் என்று அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய்க் கூத்தாடும் பெருமானைச் சுட்டிக்காட்டி “இவரே இப் பாடலின் பொருள்.” என்று கூறிக்கொண்டு உள்ளே சென்று அப்பெருமானோடு ஒன்றாகிவிடுவதாகிய முத்தி நிலையை அடைந்தார். இவர் குருபூசை நாள் ஆனி மகம் ஆகும்.

குறிப்பு :-

திருவாதவூரது தந்தை தாயார் : சம்புபாதாசிரியர், சிவஞானவதியார். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய திருவாசகமும் - திருக்கோவையாரும் 8 ஆந் திருமுறை நூல்களாகும். திருவாசகம் 655 பாடல்களையும், திருக்கோவையார் 400 பாடல்களையும் கொண்டவை. இவரது பெயர்கள் திருவாதவூரர், மாணிக்கவாசகர், ஆளுடைய நம்பி, ஆளுடைய அடிகள், கோவைவேந்தர், மணிமொழியார்.

காலம் :

4 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியவர் என ஒரு சாராரும், 10 நூற்றாண்டினர் என மறு சாராரும் கூறுவர்.

இவர் வாழ்ந்த காலம் 32 ஆண்டுகள். ஒழுகிய நெறி ஞானம். (சன்மார்க்கம்) குரு வழிபாட்டால் வீடு பேறெய்தியவர். அடைந்த முத்தி சாபுச்சியம். இவரது வரலாறு கூறும் நூல்கள் : திருவிளையாடற் புராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணம், திருவுத்தரகோசமங்கைப் புராணம்.

சுவாமிகளால் பாடப்பெற்ற சிவனடியார் : இராவணன், மண்டோதரி, கண்ணப்பர், சண்டேசுரர்.

கண்ணப்ப நாயனார்

பெரிய புராணத்திற் கூறப்படும் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் கண்ணப்பரும் ஒருவர். இவர் அன்பே உருவானவர். “கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்” எனத் தம்மினும் உயர்வாக இந்நாயனாரை மணிவாசகர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் கண்ணப்பர் மணிவாசகருக்குக் காலத்தால் முந்தியவர் என்பது தெளிவு.

கண்ணப்பர் பொத்தப்பி நாட்டில், உடுப்பூர் என்னும் ஊரிலே பிறந்தார். வேடர் குலத் தலைவனான நாகனும் தத்தையும் இவர் பெற்றோர். இவர் பிறந்தபோது திண்மையாக இருந்தமையால் “திண்ணன்” என இவருக்குப் பெற்றோர் பெயரிட்டனர்.

தக்க பராயம் அடைந்ததும், குல முறைபபடி இவருக்கு வில்வித்தை கற்பிக்கப்பட்டது. பழம் பிறப்பிலே பஞ்ச பாண்டவர்களுள் ஒருவனாகிய அர்ச்சுனனாயிருந்து பாரதப் போர் முடிக்கப் பயின்றிருந்த வில்வித்தை எல்லாம், இப்பிறப்பிலே வில்வீரராக விளங்கத் திண்ணனாருக்கு உதவியது. திண்ணனார் சில நாளிலே சிறந்த வில்வீரராகத் தேர்ச்சி பெற்றார்.

இவருக்குப் பதினாறு வயது நிரம்பியது. வேடர் மரபுப்படி இவரை வேட்டைக்கு அனுப்ப வேண்டி இருந்தது. முதல் வேட்டைக்கு அனுப்ப இருப்பதனால், விழா எடுத்து, மங்கல ஒலி பெருக்கி, வாழ்த்துக் கூறி இணைபிரியா நண்பர்களான நாணன், காடன் என்போருடன் மற்றும் குறவர் குழாமும் சேர வேட்டைக்கு அனுப்பினர். முதல் வேட்டையிலேயே கூடச் சென்றோர் வியந்து பாராட்டும் வகையில் திண்ணனார் வேட்டையாடினார். நாள் முழுதும் வேட்டையாடியதனால், களையும் தாகமும் அதிகரித்துவிடவே, இளைப்பாறுவதற்காக

அருகிலுள்ள ஆற்றங்கரை ஒன்றை நாடி அடைந்தனர். அங்கு இவர் இளைப்பாற, ஏனையோர் அன்று வேட்டையாடிய பன்றி ஒன்றை உணவுக்காகப் பதப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்நேரம் திண்ணனார் தன் நண்பனைப் பார்த்து “நாணா! இந்த ஆற்றின் பெயர் யாது? அதோ தெரியும் குன்றின் பெயர் என்ன?” என வினவினார். நாணனும், “இந்த ஆற்றின் பெயர் பொன்முகலி. குன்றின் பெயர் திருக்காளத்தி மலை. அங்கே குடுமித் தேவர் இருக்கின்றார், போனால்கும்மிடலாம்” என்றான். இவற்றைக் கேட்ட திண்ணனார் அங்கு செல்ல ஆசை கொண்டார். நாணனையும் அழைத்துக் கொண்டு குடுமித் தேவரைக் காண விரைந்தார். மலையில் ஒவ்வோர் அடி ஏறும்போதெல்லாம், உலகப் பற்றுக்களில் ஒவ்வொன்றும் அவரைவிட்டு நீங்கியது போல இருந்ததாம். மேலே ஏற ஏற மேலோங்கி வளர்ந்த அன்பே உருவாக மாறினார்.

இங்ஙனம் மலை உச்சி ஏறிய திண்ணனார், அங்கே சிவலிங்கத்தைக் கண்டார். சிவலிங்கத்தைக் கண்டவுடன் உலகத் தொடர்பை மறந்து, சிவபெருமானிடங் கொண்ட பேரன்பின் வடிவமே ஆகினார். அப்பொழுது அன்பர் அடைந்த ஆனந்தப் பரவச நிலை சொல்லத் தக்கதன்று.

“பெருமானே! கொடிய விலங்குகள் வாழும் இக்குன்றிலே, குறவர் போலத் தனித்திருக்கின்றீர்! உமக்கு உணவு தருவார் யார்? இப்பொழுதே பசியாற்ற உணவு கொண்டு வருகிறேன்” எனக் கூறிப் புறப்பட்டவர், இறைவனை விட்டுப் பிரிய மனம் விரும்பாதவராக மனம் நொந்து ஊஞ்சல் போல் போவதும், வருவதுமாக அலைந்தார். பின் ஒருவாறு உள்ளந்தேறி உணவு கொண்டுவர மலையினின்றும் இறங்கி வந்தார்.

உணவுக்கெனக் காடனால் பாகமாக வெட்டி வைக்கப் பட்டிருந்த பன்றி இறைச்சியை அம்பிலே கோர்த்து, தீயிலே காய்ச்சி, வாயிலிட்டுப் பதமுஞ் சுவையும் பார்த்தார்.

சுவையுடைய வெந்த இறைச்சித் துண்டுகளைத் தேக்கிலைக் கல் லையில் உமிழ்ந்து இறைவனுக்கு உணவாக எடுத்துக்கொண்டு, சில மலர்களையும் கொய்து தனது தலையிலே செருகிக்கொண்டு, வில்லையும் ஒரு கையில் எடுத்துக் கொண்டு, பொன்முகலி ஆற்று நீரையும் வாயிலே முகர்ந்து கொண்டு, விரைந்து காளத்தியப்பரிடம் வந்தார். வந்தவர், காளத்தியப்பருக்கு அர்ச்சகரால் சூட்டப் பட்டப்பட்டிருந்த மலர்களைத் தன் செருப்புக்களால் அகற்றினார். வாயில் முகந்து கொண்டு வந்த நீரை உமிழ்ந்து மஞ்சன மாட்டினார். தலையைத் தாழ்த்தி அங்கே செருகியிருந்த மலர்களை இறைவன் மீது சூட்டினார். கல்லையோடு இறைச்சியைத் திருமுன்பு நிவேதித்து “சுவாமி! பசி தணிக்க நல்ல சுவையோடு வெந்த இறைச்சி கொண்டு வந்தேன், உண்ணும்” என்று இரந்தார். பெருமானும் உண்டருளினார். அன்பரும் அகமகிழ்ந்தார்.

இவ்வாறு காளத்தியப்பரைக் கண்டதிலிருந்து ஊண், உறக்கம் முதலியன இன்றித் தன்னையே ஒன்றும் அறியாதவராய் ஐந்து நாட்களைக் கழித்தார். இரவிலே காட்டில் வாழும் கொடிய மிருகங்களினாலே பெருமானுக்குத் தீங்கு ஏதேனும் வந்துவிடுமோ என எண்ணிய அவர், கையில் வில் பிடித்தபடி இரவு முழுதும் கண்விழித்துக்கொண்டு அரணார் அடியில் காவல் காத்து நின்றார்.

திண்ணனார் செயல் இவ்வாறிருக்கும் போது, காளத்தியப்பரைத் தினந்தோறும் பூசிக்கும் கிரமமுடைய சிவகோசரியார் என்னும் அந்தணர், காலையில் அங்கு வரும் போது இறைச்சியும் எலும்பும் இருப்பதைக் கண்டார். ஐயையோ! இப்படியான அநாசாரத்தை யார் செய்வார்! “பொல்லா வேடர் தான் சிவபெருமான் திரு முன்னே ஊனை வைத்திருக்க வேண்டும்” என எண்ணி, மனம் நோவார். பின்னர் சிதறியிருக்கும் இறைச்சி எலும்புகளைத் திருவலகால் அப்புறப்படுத்தி, நீரால் கழுவிப் பிராயச்சித்தம் செய்து, பூசித்துத் தமது இருப்பிடம் சேர்வார்.

இவ்விருவர் செயல்களும் ஒருவரை ஒருவர் காணா நிலையில் இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கையில் ஐந்தாம் நாள் இரவிலே காளத்தியப்பர் சிவகோசரியார் கனவிலே தோன்றி, “அன்பனே! நமது சந்நிதியில் யாரோ வேடர் அனுசிதஞ் செய்வதாக எண்ணிவருவதை மறந்துவிடு. இதனைச் செய்பவன் அன்பே உருவமானவன். அவனது செருப்பணிந்த பாதம் நம் திருமேனியிற் படும்போது நம் குழந்தையாகிய குமரனின் பாதங்கள் பட்டதுபோல் இன்பமுண்டாகின்றது, அவனது உள்ளத்திலே பெருகிவரும் அன்பையே உமிழ்வது போல் இருக்கின்றது வாயினால் முகந்து கொண்டு வந்து உமிழும் மஞ்சன நீர். அவன் தனது பழகிய நாவினாலே சுவை பார்த்துத் தரும் ஊனமுதம், வேள்வியில் ஊட்டும் அவியுணவிலும் இனியது. அவன் அன்பிலே தோய்ந்து வெளிவருஞ் சொற்கள், வேதமந்திரங்களிலும் பார்க்கச் செவிக்கு இன்பந் தருகின்றன. அவன் தன் தலையில் செருகிக் கொண்டு வந்து சாத்தும் மலர்கள் கற்பக மலர்களிலும் சிறந்தனவாகும், அவன் அன்பின் ஆழம் அளவிட முடியாது. நாளைக்கு நீ நம்மைப் பூசித்த பின், நம்பின்னே ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்து பார்ப்பாயானால், அவன் நம்மிடம் வைத்த அன்பைக் கண்டுகொள்வாய்” என்று அநுக்கிரகித்து மறைந்தார். சிவகோசரியாரும் அதிசயத்தோடு விழித்தெழுந்து, கனவிலே தமக்கு இறைவனார் கூறியதை நினைத்து அவ்வன்பரை வியந்தார். சூரியோதயமானவுடனே வழக்கம்போலச் சென்று, காளத்தியப்பரைப் பூசித்தபின், பிறர் கண்காணாத ஓரிடத்தில் மறைந்துகொண்டு அன்பர் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

திண்ணனார் அன்பைச் சிவகோசரியாருக்குக் காட்டத் திருவுளங் கொண்டார் சிவபெருமான். ஆறாம் நாள் காலையில் வழக்கம்போல ஊனைத் தேக்கிலையிலும், பொன் முகலியாற்று நீரை வாயிலும், மலரைச் சிகையிலும் கொண்டு விமலனுக்கு நிவேதிக்க விரைவாக வந்தார் திண்ணனார். இவர் வரும்போது காளத்தியப்பரின் கண்ணில் இரத்தம் வடியக் கண்டார். ஒவென்றழுது மூர்ச்சையாகி விட்டார். பின்னர் மயக்கந் தெளிந்து, இத் தீங்கு செய்தவர் யாராக இருக்கலாமென்ப

பிடித்துக் கொல்வதற்கு அங்குமிங்குமாக ஓடினார். ஒருவரும் அகப்படவில்லை. திரும்பி வந்து பச்சிலைகளைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து சாறு பிழிந்து, இறைவனது கண்ணிலே விட்டார். வடியும் இரத்தம் நிற்கவில்லை. இனிச் செய்வது என்ன என எண்ணி “ஊனுக்கு ஊனுடல் வேண்டும்” என்பது நினைவிற் வந்தவுடனே, அம்பு கொண்டு தம் கண்ணை இடந்து பெருமான் கண்ணில் அப்பினார். இரத்தம் நின்றது. திண்ணனார் மகிழ்ச்சியடைந்தார். ஆனந்த நிலையில் நின்ற திண்ணனாரை இன்னும் சோதிக்க இறைவன் திருவுளங் கொண்டார். தனது இடது கண்ணிலும் இரத்தம் பெருகும்படி செய்தார். இதனைக் கண்ட திண்ணனார் திகைத்தார். ஆயினும் கவலைப்படவில்லை. தனது மற்றக் கண்ணை அப்பி அதனையும் நிற்பாட்டலாமெனக் கருதினார். ஆனால், “தன் கண்ணை எடுத்தபின், கண்வைக்க வேண்டிய இடத்தைக் காண முடியாதே” என நினைத்து, இறைவனாரது இடக்கண்ணிலே தனது செருப்பணிந்திருந்த காலை ஊன்றி அடையாளமாக வைத்துக் கொண்டு தம் மற்றக் கண்ணைத் தோண்டத் தொடங்கினார்.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இறைவனார்க்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. கருணையே உருவான காளத்தியப்பர் திண்ணனார்க்கு அருளத் திருவுளங் கொண்டார். உடனே சிவலிங்கத்திலிருந்து ஒரு திருக்கரம் எழுந்து சென்று கண் தோண்டும் கரத்தைத் தடுத்துப் பிடித்தது. அதே சமயத்தில் சிவனார் திருவாக்கு “நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப! என் அன்புடைத் தோன்றல்! நில்லு கண்ணப்ப” என மூன்று முறை எழுந்தொலித்தது. இந்நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் சிவகோசரியார் மறைவிடத்திலிருந்து கண்டார். தேவர்கள் பூமாரி சொரிந்தனர். சிவபெருமான் “கண்ணப்ப! நீ எப்போதும் என் வலப்பாகத்தில் என் காவலனாகவே நிற்கக் கடவாய்.” என நிறுத்தி, நித்தியானந்த வாழ்வைக் கொடுத்தருளிய பின், சிவலிங்கத்திடமே ஒருங்கி அருளினார்.

கண்ணப்ப நாயனார் ஆறு நாளில் செயற்கருஞ் செயல் செய்து சிவனடி சேர்ந்த தொண்டராவார்.

கண்ணப்ப நாயனார் பேரன்பைக் காளத்தி புராணமும், பெரியபுராணமும் கூறும். “திருக்கண்ணப்ப தேவர் மறம்” என்ற பெயருடன் நக்கீரரும், கல்லாடரும் பாடியிருக்கின்றனர்.

திருக்காளத்தி கண்ணப்பர் வழிபட்ட மலை என்று கருத, அம்மலையீது மிதிக்கவும் அஞ்சித் தொலைவிலிருந்தே வழிபட்டுச் சென்றவர் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்.

குறிப்பு :-

கண்ணப்பர் செயற்கரிய செயல் செய்த திருத்தொண்டர். அன்பின் திருவுருவே வடிவானவர். “அன்பே சிவம்” என்ற உண்மையை உலகிற்கு உணர்த்த உதித்த முந்தவத்தவர். சிவலிங்க வழிபாட்டால் முத்தியடைந்தவருள் ஒருவர். இவர் குருபூசை நாள் தை மிருகசீரிடம். சம்பந்தர், சுந்தரர், மணிவாசகர் ஆகியோரால் போற்றி எண்ணப்படுபவர்.

அர்ச்சனனின் மறுபிறப்பே கண்ணப்பர் என்று கூறுகின்றது திருத்தொண்டர் புராணம்.

பாடம் - 10

காரைக்காலம்மையார்

இவர் காரைக்கால் என்னும் ஊரிலே, வணிகர் குலத்திலே, தனதத்தன் என்பவருக்கு மகளாகப் பிறந்தார். அப்பொழுது இவருக்குப் புனிதவதியார் என்று பெயர். இவர் தக்க வயதடைந்ததும், இவரது தந்தை இவரை நாகபட்டினத்திலே வணிகர் குலத்திலே இருந்த பரமதத்தன் என்பவருக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தார்.

இவரது இல்வாழ்க்கை இனிதாக நடந்து வந்தது. இவர் மிக்க சிவபக்தி உள்ளவர். இதனால் சிவனடியார்களை நன்கு உபசரித்து வந்தார். ஒரு நாள் பரமதத்தன் இரு மாங்கனிகளை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான். இதன் பின் ஒரு சிவனடியார் அங்கு சென்றார். அம்மையார் அக் கனிகளுள் ஒன்றை அவருக்குக் கொடுத்து உபசரித்தார்.

பரமதத்தன் வீட்டுக்கு வந்தான். அவனுக்கு அம்மையார் ஒரு மாங்கனியைக் கொடுத்தார். அது மிகவுஞ் சுவையாக இருந்ததால் அடுத்த மாங்கனியையும் உண்பதற்குப் பரமதத்தன் விரும்பினான். அம்மையார் செய்வதறியாது வீட்டினுட் சென்று இறைவனை வேண்டினார். இறைவனது அருளால் ஒரு மாங்கனி கிடைத்தது. அதைக் கணவனிடங் கொடுத்தார்.

அக் கனி முன்னைய மாங்கனியிலுஞ் சுவை உடையதாய் இருப்பதாகப் பரமதத்தன் அம்மையாருக்குக் கூறினான். அம்மையார் நடந்தவைகளைக் கூறினார். அவை உண்மையாயின் இன்னொரு மாங்கனி இறைவனிடம் பெற்றுத்தரும்படி பரமதத்தன் கூறினான். அப்படியே இன்னொரு மாங்கனியை அவர் பெற்றுக் கொடுத்தார்.

இதனால் பரமதத்தன் அவரைத் தெய்வமாக எண்ணி, மதுரைக்குச் சென்று வேறொரு பெண்ணை மணஞ்செய்து வாழ்ந்தான். அவனுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு அம்மையாரின் பெயரையே இட்டான். அம்மையார் அவனிடம் சென்றபோது அவரைத் தெய்வமாக மதித்துத் தன் குடும்பத்துடன் வணங்கினான்.

அதன்பின் அம்மையார் துறவியாகித் திருக்கைலைக்குச் சென்றார். இறைவன் "அம்மையே" என அழைத்துப் பிறவாது தம் திருவடிக் கீழ் இருக்கும் வரத்தைக் கொடுத்தார். பின் திருவாலங்காட்டிலே தொண்டுகள் செய்து வாழ்ந்து சிவபிரான் திருவடியை அடைந்தார். இவர் அருளிய நூல்கள் அற்புதத் திருவந்தாதி, திருவிரட்டை மணிமாலை, மூத்த திருப்பதிகம், திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம் என்பவையாகும்.

குறிப்பு :-

இவர் காரைக்காலிலே பிறந்து வளர்ந்ததாற் "காரைக்கால் அம்மையார்" எனப் பெயர் பெற்றார். இவர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் ஒருவர். சிவனடியாரை வழிபட்டுச் சிவனடி சேர்ந்தவர்களுள் இவரும் ஒருவராவார்.

இனிய பொருளும் பேரன்புச் சுவையுங் கொண்ட இவரது பாடல்கள் 11 ஆந் திருமுறையில் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

காரைக்காலம்மையார் சுகநகரை நாள் பங்கனிச் சுவாதி.

தண்டியடிகள் நாயனார்

“திருவாரூர்ப் பிறந்தோர் எல்லோருஞ் சிவ கணங்களே” என்று பெரியோர் கூறுவர். அத்தகைச் சிறப்பு வாய்ந்த ஊரிலே பிறந்த திருவினர் தண்டியடிகள். இவர் பிறுவிக்குருடர். எனினும் சிவபக்தி மிக்கவர். நாள்தோறுங் கோவில் வழிபாடு செய்பவர். திருவைந்தெழுத்தை இடைவிடாது ஓதுபவர்.

திருவாரூர்க் கோவிலுக்கு மேற்புறத்திலே கமலாலயம் என்னுந் திருக்குளம் உண்டு. இதன் பக்கங்களிற் சமணர் இருப்பிடங்கள் இருந்தமையாற் குளம் கவனிப்பார் இன்றித் தூர்ந்து வந்தது. இதனைத் தண்டியடிகள் திருத்தியமைக்க விரும்பினார்.

இவர் குருடர் ஆதலின் குளத்தின் நடுவிலும் கரையிலுந் தடிகளை நட்பு, அவற்றைக் கயிற்றாலே தொடுத்து, அதனைத் துணையாகப் பிடித்துக்கொண்டு குளத்து மண்ணை அகற்றுந் தொண்டை நாள்தோறுஞ் செய்து வந்தார்.

சமணர்கள் அவரைப் பலவாறு இழித்துரைத்து, அத் தொண்டைச் செய்யமுடியாதபடி இடையூறுகள் பல செய்தனர். அவர்களது கேலிப் பேச்சு அடிகளாரின் உள்ளத்தை வேல் கொண்டு குத்துவது போன்றிருந்தது.

“கண்ணுதலாகிய எம்பெருமானைத் தவிர வேறு யாரையுங் காணாதவன் யான் ; அதை அறியாத நீவிர் என்னை ஏளனஞ் செய்கிறீர்கள் ; இப்போதும் எம்பெருமான் திருவருளால் எனக்குக் கண்பார்வை கிட்டி, என்னைப் பழிக்கும் உங்கள் கண்கள் குருடாகிவிட்டால் நீவிர் யாது செய்வீர்கள்?” என வேதனையுடன் அடிகள் சமணரைக் கேட்டனர்.

“அப்படியா! அந்த அதிசயம் நடந்துவிட்டால், யாங்கள் ஒருவரும் இவ்வூரில் இருக்க மாட்டோம்.” எனக் கூறிக் கொண்டு, அடிகள் நட்பிருந்த மரங்களைப் பிடுங்கிக் குரங்காட்டமாடினர் அப்பேதையுள்ளத்தோர்.

இவற்றால் துன்புற்ற நாயனார், தியாகேசர் கோவிலுக்குச் சென்று சிவபெருமானிடம் முறையிட்டார். சிவபிரானது அருளால் அடுத்த நாள் சோழ மன்னன் அங்கே சென்று நடந்தவைகளைக் கேட்டறிந்தான்.

நாயனார் சமணர்க்குச் சொல்லிய சபதத்தை மன்னன் முன்னிலையில் நிறைவேற்றுவதற்காகத் திருவைந்தெழுத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு குளத்தில் மூழ்கி எழுந்தார். அவர் கண்கள் பார்வை பெற்றன. அதே நேரத்திற் சமணர் கண்பார்வையை இழந்தனர். சமணர் தம் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினர்.

சோழ மன்னன் சமணரது இருப்பிடங்களை அகற்றிக் குளத்தைத் திருத்திக் கட்டினான். நாயனார் சிவத் தொண்டுகளையும், வழிபாடுகளையுந் தொடர்ந்து செய்து சிவனடி அடைந்தார்.

இவர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் ஒருவர். சரியை வழிபாட்டைக் கைக்கொண்டு வீடு பேறு பெற்றவராவர்.

குறிப்பு :-

தண்டியடிகள் காலம் தேவார முதலிகட்கு முற்பட்டது. குருபூசை நாள் பங்குனிச் சதயம். சரியை நெறி நின்றவர். இலிங்க வழிபாட்டால் வீட்டைந்தவர்.

நமிநந்தி அடிகள் நாயனார்

சோழ நாட்டிலே ஏம்பேறாளிலே நமிநந்தி என்னும் அந்தணர் ஒருவர் வாழ்ந்துவந்தார். அவர் வேத, சிவாகம அறிவும், ஒழுக்கச் சிறப்பும், சிவ தொண்டுகளிலே ஈடுபாடும் உடையவர். திருவாரூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் புற்றிடங் கொண்ட பெருமானைத் தினந்தோறும் நரிசித்து வழிபடுபவர்.

ஒருநாள் அவர் திருவாரூர்ப் புற்றிடங் கொண்ட பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு, அருகிலுள்ள அறநெறி என்னுங் கோயிலை அடைந்து இறைவனை வணங்கினார். அங்கே எண்ணில்லாத திருவிளக்குகள் ஏற்றித் தீபத் தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்னும் விருப்பம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. அப்பொழுது பகற்பொழுது கழிந்து அந்திமாலை ஆனது. விளக்கு ஏற்றுவதற்கு அவரிடம் நெய் இல்லை. அதற்காக, அவர் நெடுந்தாரத்தில் உள்ள தமது வீட்டுக்குப் போய் வருவாரானால் அதிக நேரங்கழிந்து, இருள் அதிகரித்துவிடும். அதனால், அருகில் உள்ள ஒரு வீட்டிற்குச் சென்று, "திருவிளக்கேற்ற நெய் வேண்டும்" என்று கேட்டார்.

அந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள் சமணர்கள். சைவ நெறிக்கு விரோதிகள். அதனால் அவர்கள் நமிநந்தி அடிகளை நோக்கி ஏளனமாகச் சிரித்து, "கையிலே நெருப்பை ஏந்திய உங்கள் கடவுளுக்கு விளக்கு எதற்கு? இங்கே நெய் இல்லை; விளக்கு ஏற்றத்தான் வேண்டுமானால், குளத்தில் நிறைய நீர் இருக்கிறதே! அதை முகந்து சென்று விளக்கிலே விட்டு எரியும்" என்றார்கள்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் நமிநந்தி அடிகளுக்கு மிக்க மனவேதனை உண்டாயிற்று. "இறைவன் திருவருள் இருந்தபடி இதுவோ?" என்று வருந்தினார். அறநெறிப் பெருமானது சந்நிதியிலே போய் விழுந்து வணங்கினார்.

அப்பொழுது ஆகாயத்திலே ஒரு வாக்கு எழுந்தது. “நமிநந்தியே, உமது மனக் கவலையை ஒழித்துவிடும். இங்கே அருகில் உள்ள குளத்து நீரையே முகந்து கொண்டு வந்து ஊற்றி இடையறாது விளக்கை ஏற்றும்” என்பது அவ்வாக்கு.

அதைக் கேட்ட நாயனார் மனம் உருகினார். அரநெறிப் பெருமானின் அருளை எண்ணி வியந்தார். திருக்குளஞ் சென்று இறைவன் திருநாமத்தை உச்சரித்துத் துதித்து, நீரை முகந்து கொண்டு வந்தார். திருவிளக்கிலே அந் நீரை நிறைய வார்த்து விளக்கேற்றினார். அது சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்து எரிந்தது. உடனே அவ்வாலயம் முழுவதும் பல விளக்குகளை ஏற்றி வைத்தார். இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட யாவரும் வியந்து மகிழ்ந்தனர்.

ஒரு முறை அடிகளார் திருவாரூர்த் தியாகேசர் பங்குனி உத்திர விழாவைக் கண்டுகளிக்கச் சென்றார். விழாவைப் பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்பிய அடிகள், வீட்டிற்குள் செல்லாது வெளித் திண்ணையிலேயே படுத்துத் துயின்றார். காரணம் பலருங்கூடிய அவ்விழாவிலே நெருக்குண்டு வந்ததனால், நீராடாது வீட்டிற்குள் புகுதல் குற்றமென்று கருதியதேயாகும். இப்படியாக எண்ணித் துயில் கொண்டவரது கனவிலே தியாகேசப் பெருமான் சிவ அடியவர்போற் தோன்றி, “திருவாரூரிலே பிறந்தவர்கள் எல்லோருஞ் சிவகணங்களே! நீ அதனை நாளைக்குக் காணலாம்” என்றார். அடிகள் அச்சத்துடன் எழுந்து நீராடாது சிவவழிபாடு முடித்து, உணவும் உண்டு வீட்டினுட் சென்று படுத்துக் கொண்டார். மறுநாள் இவர் திருவாரூருக்குச் சென்றபோது அங்குள்ள யாவருஞ் சிவகணங்களாகவே காணப் பெற்றார்கள். அக்கோலங்கண்டு மகிழ்ந்த அடிகள் கைகுவித்து வீழ்ந்து வணங்கினார். பின்னர் இவருந் திருவாரூருக்கே குடிபுகுந்தார்.

நமிநந்தியடிகள் நாயனார் நாடெல்லாம் அறிந்து அதிசயித்துப் போற்றும்படி, இவ்வாறு தினந்தோறும் திருவிளக்குத் தொண்டும் பிற தொண்டுகளும் செய்து, நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்து, இறுதியில் இறைவன் திருவடியை அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்தினார்.

குறிப்பு :-

இவரை அப்பரடிகள், “ தொண்டர்களுக்கு ஆணிப்பொன் ” என்று திருவாரூர்த் தேவாரத்தில் சிறப்பித்துள்ளார்.

காலம் ஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசர் காலத்திற்கு முற்பட்டதாகும். குருபூசை நாள் வைகாசிப் பூசம். சரியை வழியிற் தொண்டு புரிந்து வீடுபேறடைந்த நாயன்மார்களுள் இவரும் ஒருவராவார்.

பாடம் - 13

இளையான்குடி மாற நாயனார்

தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய பாண்டி நாட்டிலே, இளையான்குடி என்னும் ஊரிலே, வேளாளர் குலத்தவரும், மாறனார் என்னும் பெயருடையவருமான சிவனடியார் ஒருவர் இருந்தார். பெருஞ் செல்வரான இவர் கற்பிற் சிறந்த தம் மனைவியாரோடு இல்லறத்தை இனிது நடாத்தி வந்தார்.

சிவனடியார் எவரானாலும், எத்தனை பேரானாலுந் தம் மனைக்கு வந்தவர்களை இவர் வரவேற்று, இன்சொற் கூறி, ஆசனத்திலிருத்தி வழிபட்டுத் திருவமுது செய்வித்து அனுப்புவது வழக்கம். இவ்வாறு அடியார்க்கு விருந்து செய்வதாகிய மாகேசுர பூசையையே தமது சிவத் தொண்டாக இவர் செய்து வந்தார். (மாகேசுரர் - மாகேசுரனாகிய சிவ பெருமானுடைய அடியவர்)

உலகம் போற்ற இப்பணியை வழுவாது செய்தொழுகிவருந் தம் அன்பராகிய மாறனார், செல்வந் தேய்ந்து வறுமை நிலை வந்தாலுந் தம் தொண்டை இறுதிவரை செய்யும் மன உறுதி உடையவரென்பதை உலகுக்குக் காட்ட விரும்பிய சிவபிரான், அவரை வறியவராக்கினார். ஆனாலும், மாறனார் மனம் தளராது தமது பொருள் பண்டங்களையும், நிலங்களையும் விற்கும், கடன் பெற்றும் அடியார்க்கு அமுதாட்டுவதை விடாது செய்து வந்தார். இதனால் மாறனார் தாமும் மனைவியும் பல நாள் உணவின்றியே இருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்குங் காலத்தில், ஒரு நாள் நள்ளிரவில் மழை பொழிந்து கொண்டிருக்கச் சிவபெருமானே ஒரு சிவனடியாராகி மழையில் நனைந்து, குளிராலும் பனியாலும் வருந்தும் கோலத்தோடு மாறனாரது மனைக்கு வந்தார். நாயனார் வந்தவரை எதிர்கொண்டார். அவரது ஈர ஆடையைக் களைந்து, மேனி ஈரம் போக்கி, உலர்ந்த உடை அணிவித்து, அவரை ஓர் ஆசனத்தில் அமர்வித்தார்.

பின் தம் மனைவியாரிடம் “ இவ்வடியவர் மிகப் பசியோ இருக்கிறார்; இவருக்கு அமுதாட்ட என் செய்வோம் ” என வினவினார். அதற்கு மனைவியார் “வீட்டில் ஒரு பண்டமும் இல்லை; முன்பு அயலவரிடம் கேட்டு வாங்கிய பண்டங்களுக்கும் அளவில்லை; இனி நமக்குக் கொடுப்போர் யாருமில்லை; இப்பொழுது நள்ளிரவுமாகி விட்டதே! யான் என்செய்வேன் ” என்று கூறினார். பின் ஓர் எண்ணந் தோன்ற “நாம் காலையில் வயலில் விதைத்த நெல்லை வாரிக்கொண்டு வந்தால், அமுதாக்கிப் படைப்பேன்” என்று கணவருக்குக் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட நாயனார் புதையல் பெற்றவர்போல மகிழ்ந்தார். ஒரு கூடையைக் கையிலெடுத்தார். வயலை நோக்கி நடந்தார். மழையிலே நனைந்து, இருளிலே காலால் வழி தடவி நடந்து வயலை அடைந்தார். வெள்ளத்தில் மிதந்த நெல் முளைகளைக் கையால் வாரி அள்ளிக் கூடையை நிரப்பி எடுத்துக்கொண்டு, மீண்டும் வந்து மனைவியாரிடம் கொடுத்தார்.

அம்மையார் அடுப்பு மூட்டி முளைநெல்லை வறுத்துப் பின் குத்தி அரிசியாக்கி உலையிலிட்டு அமுதாக்கினார். கறியாக்க என்ன செய்வோம் என்று யோசித்து, வீட்டுக் கொல்லையில் போட்டிருந்த பயிர்க்குழியிலுள்ள முளைப் பயிர்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து மனைவி கையில் கொடுத்து, “அடியார் பசி தணிக்க விரைவில் அமுதமைக்க ” என்று கூறினார்.

நாயனாரது மனக்கருத்தறிந்து மாண்புறப் பணிசெய்யும் அம்மையார், அம்முளைப்பயிரைக் கொண்டு சுவையுள்ள பல கறியுமுதுகள் சமைத்தார். இவ்வாறு உணவு சமைத்து ஆனதும்,

நாயனார், சிவனடியாரை அழைப்பதற்காக அவர் படுத்திருந்த இடத்திற்குச் சென்றார். சென்று, “சுவாமி! அமுது செய்ய எழுந்தருள வேண்டும்” என்று எழுப்பியபோது, இறைவனார் சோதி வடிவாய்த் தோன்றினார். அதைக் கண்டு நாயனாரும் மனைவியாரும் திகைத்து நிற்கும்போது, இறைவனார் உமையம்மையோடு இடபத்தின்மேல் எழுந்தருளும் கோலங்காட்டி, “அடியார்களுக்கு அமுதூட்டும் அரும்பணியைச் செய்த நீயும் மனைவியும் நம் சிவலோகத்தில் இன்புற்று வாழ்வீர்களாக” என்று அருள் செய்து மறைந்தார்.

“மருந்தே எனினும் விருந்தோடுண்” என்றபடி, விருந்தோம்புதலே இவ்வாழ்வானின் முதன்மையான கடனாகும். அதிலும் சிவனடியார்களுக்கு விருந்தளித்தல் சிறந்த சிவபுண்ணியந் தரும். பொருள் இருந்தால் அறஞ்செய்ய இயலுமென்பது உண்மையன்று. மனமிருந்தால் தான் அறம் செய்ய முடியும். “மனமுண்டானால் இடமுண்டு” என்றபடி, மனமுள்ளவர்கள் வறுமையிலும் அறஞ் செய்பவர்கள். இளையான்குடி மாற நாயனார் வறுமையிலும் அடியாருக்கு அமுது அளித்து வந்தார். வயலில் விதைத்த நெல்லு முளைத்த நெல் என்றும் எண்ணாமல், அர்த்த இராத்திரியென்றும் பாராமல், தாம் சில நாள் பட்டினியாய் இருந்து வாடியிருந்தாலும் தளராமல் அடியார் பசி தணிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒன்றையே நோக்காகக் கொண்டு வயலுக்குச் சென்று முளை நெல்லை வாரிக் கொண்டு வந்தார். மனைவியாரும் அதைக்கொண்டு அமுதாக்கினார். இருவரும் தம் பசியை எண்ணாது அடியார் பசி தீர்க்கவே விரைந்தார்கள். இறைவனிடத்திலும் நன்கு பழுத்த அன்புடையவராயிருந்தாலன்றி இத்தகைய செயலைச் செய்ய இயலாது. இப்படிச் செயற்கரிய செயல் செய்த பெரியாராக இளையான்குடி மாற நாயனார் விளங்கியதனாலேயே, திருத்தொண்டர் அறுபத்து மூவருள் ஒருவராக எண்ணுஞ் சிறப்பெய்தினார்.

இவர் மாகேசுர பூசை செய்து முத்திபெற்ற அடியவர்.

குறிப்பு :

காலம் கி. பி. 600 - 700 உட்பட்டதாகும். குரு பூசை நாள் ஆவணி மகம்.

மார்க்கண்டேயர்

கூடகம் என்னும் பெயருடைய வனத்திலே, குச்சகர் என்ற முனிவர் தவஞ் செய்து வந்தார். அவருடைய புத்திரர் கௌசிகர். இவர் இளமையிலே பல கலைகளையும் வேதாகமங்களையும் கற்றார். யோகப் பயிற்சியிலும் சிறந்திருந்தவர். ஒருநாள் தீர்த்தக்கரையிலே யோகத்திலிருந்த இவர், பல காலம் அப்படியே இருந்துவிட்டார். மிருகங்கள் நீர் பருகிச் செல்லும்போது, தம் தினவு தீர இவர் மீது உரோஞ்சிச் சென்றன. கௌசிகர் இதனை அறியாத யோக நிலையில் நெடுநாளிருந்தார். அப்பொழுது பிரமதேவர் வந்து அவருக்கு அருள் செய்து, “நின் பெயர் மிருகண்டேயர் என வழங்குக” என்றார். (மிருகங்கள் உடம்பிலுள்ள தினவு தீர உரோஞ்சும் மரம், மிருகண்டு. அம்மரம்போலிருந்ததால் இப்பெயர் பெற்றார்.)

ஒருநாள் தந்தையாரான குச்சகர், தம் குமாரனாரை அழைத்து மணஞ்செய்து இல்லறத்தை நடத்தும்படி கூறினார். கௌசிகர் அதற்கு உடன்படாது தாம் துறவறத்தில் நிற்கப்போவதாகக் கூறினார். பின் தந்தையார் ஒருவாறு தனயனை மணஞ்செய்வதற்கு உடன்படச் செய்தார். அப்பொழுது தம் குமாரர் கூறிய உத்தம இலட்சணங்களெல்லாம் ஒருங்கமைந்த பெண்ணைத் தேடினார். அநாமயம் என்னும் வனத்திலே வாழும் உசத்திய முனிவரின் புத்திரியாகிய விருத்தை என்பவளை மணமகளாகத் தேர்ந்துகொண்டார். இரு திறத்தாரும் திருமணத்திற்கு இசைந்தனர்.

மணமர்குமுன் நீராடச் சென்ற விருத்தை ஒரு யானையாலே துரத்தப்பட்டுப் பாழடைந்த கிணற்றில் வீழ்ந்து இறந்தாள். குச்சகமுனிவர் தம் தவ வலிமையாலே அந்த யானையின் சாபத்தையும் நீக்கி, இறந்த விருத்தையையும் உயிர் பெற்று எழுச் செய்து, தம் மகனார்க்கு மணஞ் செய்து கொடுத்தார். இவர்களுக்குப் புத்திரராக மிருகண்டு முனிவர் அவதரித்தார்.

இவர் முற்கல முனிவருடைய குமாரத்தியாகிய மருத்துவதியை மணந்து இல்லறம் நடத்தி வந்தார். இவர்களுக்கு நெடுங்காலமாகியும் புத்திரப்பேறு இல்லாமலிருந்தது. இதனால் வருத்தமடைந்த முனிவரும் மனைவியும் தாம் வாழ்ந்த தபோவனத்திலிருந்து போய்க் காசியை அடைந்தனர். காசியில் மணிகர்ணியை என்னும் கோயிலிற் புகுந்து, விசுவநாதப் பெருமானை வழிபட்டனர். பின் அப்பதியிலே தங்கியிருந்து மகப்பேற்றை விரும்பி, இறைவனை நோக்கி நெடுங்காலம் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இவர்கள் தவத்தைக் கண்டு இறைவனார் காட்சி கொடுத்தருளினார். இறைவனைக் கண்ட இருவரும் இருக்கை விட்டெழுந்து, இறைவனை வணங்கி ஆனந்தமடைந்து பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் “அன்பனே! நீ விரும்பியது யாது? என வினவ, முனிவர் “எல்லாம் அறிபவராகிய இறைவரே! நாம் மகப்பேறில்லாமையால் வருந்துகிறோம். எம் குறை தீர ஒரு குமரனைத் தந்தருளுக” என்று விண்ணப்பித்தார்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் “அன்பனே! துர்க்குணமும், அறிவீனமும், அங்கவீனமும், ஒழுக்கவீனமும், தெய்வபக்தியில்லாதவனும், பூரண ஆயுள் உள்ளவனுமான புதல்வன் வேண்டுமா? அல்லது சிவபக்தியும், அறிவு ஒழுக்கமும், அழகு முதலிய நலன்களுள்ளவனும் பதினாறே வயது உடையவனுமாகிய பாலகன் வேண்டுமா?” என்று வினவினார். மிருகண்டு முனிவர் இறைவரை வணங்கி “சுவாமி! உம்மிடம் அன்பும், ஒழுக்கமும், அறிவுமுள்ள உத்தமபுத்திரனையே அடியேனுக்குத் தந்தருளுக” என்று விண்ணப்பித்தார். சிவபெருமானும், “அப்படியே நீ ஓர் உத்தமமான குமரனைப் பெற்று உய்தி பெறுவாயாக” என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

பின்பு மருத்துவதி கர்ப்பவதியானார். மிருகண்டு முனிவர் பத்து மாதங்களிலும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் சிறப்பாகச் செய்தார். பத்துத் திங்கள் நிறைந்ததும் ஒரு

நன்னாளில் மருத்துவதி ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றார். மகவைப் பெற்றதால் மகிழ்ந்த முனிவர் பல தான தருமங்களைச் செய்தார். பிறந்த நாள் முதலாகப் பத்துத் தினங்களிலும் செய்ய வேண்டிய சாதக கருமங்களைச் செய்து மார்க்கண்டேயர் என நாமகரணமும் செய்தனர்.

மார்க்கண்டேயர் வளர்மதிபோல் வளர்ந்து உரிய பருவத்தில் உப நயனமுஞ் செய்யப்பெற்று, வேதம் முதலான சகல கலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தார். தாம் கற்றுணர்ந்த மெய்யறிவினால் சிவபெருமானே மெய்ப்பொருள் என்பதை உணர்ந்து, சிவபத்தி அடியார் பத்தி உடையவராகவும், சிவதொண்டு புரிபவராயும் ஒழுகி வந்தார். அவருக்குப் பதினாறாண்டுப் பிராயம் ஆரம்பித்தது.

தங்குமாரர் அறிவு ஒழுக்கம் மிக்கவராக வளர்ந்து வருதல் கண்டு அளவிலாது மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த பெற்றோர்கள், பதினாறாண்டுப் பிராயம் வந்தது கண்டு அளவிலாத் துயரில் ஆழ்ந்தனர். பெற்றோர் துயருறுவது கண்ட பிள்ளை, அவர்களை வணங்கி, “ஒரு நாளும் கவலையறியாத நீவிர் இன்று கவலை நிரம்பியிருப்பதன் காரணம் யாது?” என்று வினவினர். அதற்குப் பெற்றோர் “மகனே! நாம் நெடுங்காலமாக மகப்பேறின்றி வருந்தி இறைவனிடம் மகப்பேறு வேண்டித் தவஞ் செய்தோம். அப்போது இறைவன் பதினாறே வயதுடைய பிள்ளையாக உன்னை எமக்குத் தந்தான். உனக்கு அவ்வயது நிரம்பப் போகிறது. இதுவே கவலை. உன்னைப்போல் உத்தமனைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற எமக்கு வேறுங் கவலை வருமோ?” என்று கூறினர்.

அதைக் கேட்ட மார்க்கண்டேயர், “குரவர்களே! நீங்கள் கவலையை விடுங்கள். நான் ஈசனைப் பூசனை செய்து அவனருளாலே காலன் கையில் அகப்படாது மீண்டும் உங்களிடம் வருவேன்” என்று தேறுதல் கூறி விடைபெற்றுச் சென்று, மணிகர்ணிகை என்னும் கோயிலை அடைந்து விசுவநாதப்

பெருமானை மெய்யன்போடு வணங்கிக்கொண்டு கோயிலின் தென்திசையிலே, சிறிது தூரத்தில் ஒரு சிவலிங்கத்தைத் தாபித்துப் பூசிக்கத் தொடங்கினார். மனம், மொழி, மெய்கள் ஒருவழிப்பட்டு இடைவிடாது பூசனை புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

பூசனையால் மகிழ்ந்த ஈசர், சிவலிங்கத்தினின்றும் வெளியே தோன்றி, “அன்பு! பூசனையோடு நற்றவம் புரிந்தனை; அவை மாசில, அவற்றால் மகிழ்ந்தோம். நீ விரும்பிய வரத்தை வேண்டிப் பெறுக” என்று அருளினார்.

மார்க்கண்டேயர் தமது பெற்றோரின் சஞ்சலத்தை எடுத்துரைத்தார். இது கேட்ட ஈசனாரும், “அஞ்சலை அஞ்சலை அந்தகற்கு!” என்று கூறியருளித் தமது “செஞ்சரண் இரண்டையுஞ் சென்னி சேர்த்தினார்”. மார்க்கண்டேயரும், “உய்ந்தனன், உய்ந்தனன்” என்று உவப்போடு கூறினார். அப்பொழுது மையணிகண்டரும் மறைந்து போயினார்.

மார்க்கண்டேயர் பின்னும் தொடர்ந்து சிவார்ச்சனை செய்துகொண்டேயிருந்தார். பதினாறாண்டும் நிரம்பிய அளவிலே இயம கிங்கரன் ஒருவன் உயிர் கவர வந்தான். இவர் சிவபூசையில் இருப்பது கண்டு அஞ்சி மீண்டும் இயமன் முன் சென்று வணங்கி, “அரசே! சிறுவனாகிய மார்க்கண்டன் சிவார்ச்சனை செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவனை அணுகி ஆவி கவர அஞ்சி அகன்று வந்தேன்” என்றான்.

இதைக் கேட்ட இயமன் சினம் மூள “மார்க்கண்டன் மரணமில்லாத மகேசுவரனோ” என்று கூறி, சித்திர குப்தர்களை அழைத்து, “கணக்கர்களே! மார்க்கண்டேயனுக்கு விதித்த மரண எல்லையைக் கூறுதீர்” என்றான்.

* “ஐயனே அமலனே! அனைத்தும் ஆகிய மெய்யனே! பரமனே! விமலனே! அழற் கையனே! கையனேன் காலன் கையுறாது உய்ய நேர்வந்து நீ உதவு”

* இது கந்தபுராணம், மார்க்கண்டேயப் படலம் 200 ஆம் பாடல், இப் பாடல் மாணவர் பாராயணஞ் செய்யத் தக்க சிறந்த ஒன்றாகும்.

சித்திரகுப்தர்கள் கணக்கேட்டைப் பார்த்து, “அண்ணலே! அவனுக்கு ஆயுள் பதினாறே. அவ்வெல்லை நேற்றே கழிந்துவிட்டது” என்றனர். அது கேட்ட அந்தகன் சினங்கொண்டு தன் அமைச்சனாகிய காலனை அழைத்து, “அந்தனைது ஆவியைக் கவர்ந்து வருக” என ஏவினான்.

காலன் விரைந்து வந்து மார்க்கண்டேயர் கண் முன் காண நின்றான். அவனை மார்க்கண்டேயர், “நீ யார்?” என வினாவினார். காலன், “அந்தனரே! யான் அந்தகனுடைய மந்திரியாவேன். பெயர் காலன். உமக்குப் பரமனார் தந்த பதினாறாண்டும் நேற்றைப் பகலோடு முடிந்து விட்டன. நீர் இப்பொழுதே தென்புலஞ் சேர வேண்டும். அழைத்துச் செல்லும் ஆணையோடு வந்தேன்” என்றான். மார்க்கண்டேயர் மறுத்தார்.

காலன் பின்னும், “இயமன் இறைவனது ஆணையையே நிறைவேற்றுகிறான். பாவஞ் செய்தவரே இயமலோகத்தில் தண்டனை அடைவர். நீர் சிவ புண்ணியஞ் செய்தவர். ஆதலால் இயமன் உம்மைக் கண்டபொழுதே வணங்கி, உமது புண்ணியத்துக்கேற்றபடி இந்திர பதவி முதலான உயர்ந்த பதவிகளிலே சேர்ப்பான். மரணத்தை மாற்ற மலரவனுக்கும் முடியாது. ஆதலால் வருக” என அழைத்தான்.

மார்க்கண்டேயர், சிவார்ச்சனை செய்யும் சீரியோர் திருமால் பிரமன் பதம் வேண்டார்; தென்புலமுஞ் சேரார். அவர் சேருமிடம் சிவபுரமே. யான் சேருமிடமும் சிவபுரமே. எனவே “காலனே! மேலும் பேசிக் காலங்கழிக்காதே. மீண்டு செல்லுதி” என்றார். காலன், மீண்டும் சென்று நிகழ்ந்ததை அந்தகனுக்கு உரைத்தான்.

அது கேட்ட அந்தகன் அளவிலாக் கோபம் கொண்டு, தன் எருமைக்கடா வாகனத்தில் ஏறி, படைவீரர் வரிசையோடு சூழ்ந்து வர மார்க்கண்டேயர் முன் வந்தான். அந்தகன் வரவை அறிந்த அவரும் தீரமாகச் சிவார்ச்சனை செய்து

கொண்டிருந்தார். அந்தகன் அவரை நோக்கி “பிள்ளாய்! மகேசுவரனுக்ககன்றி மற்றெவருக்கும் மரணமுண்டு. அது மாற்றொணாதது. நீ செய்த பூசை நின் பாசத்தை நீக்கும்; நான் வீசும் பாசத்தை மாற்றாது” என்று கூறி, அவர் மீது பாசத்தை வீசினான். பாசம் கழுத்தைச் சூழ்ந்த போதிலும் பாலகர் பரமன் பூசையை விட்டிலர்.

அப்பொழுது “அன்பே! நீ அஞ்சல், அஞ்சல்” என்று கூறிக்கொண்டே சிவனார் இலிங்கத்தினின்றும் எழுந்தார். தம் இடத் திருவடியால் இயமனை மெல்ல எத்தினார். அந்தகன் எருமையோடு நிலத்தில் வீழ்ந்திறந்தான். அவன் பரிசனமும் பதை பதைத்து வீழ்ந்து மடிந்தார்கள்.

பின் கூற்றுவனுக்குக் கூற்றுவனாகிய பெருமான் தம்மைத் தோத்திரஞ் செய்து கொண்டு நிற்கும் மார்க்கண்டேயரை நோக்கி, “மைந்தா! நாம் உனக்கு மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு தந்தோம். மகிழ்ந்திரு” என்று அருள் செய்து மறைந்தருளினார்.

மார்க்கண்டேயர் மீண்டு இறைவனைப் போற்றி, வீடு சென்று பெற்றோரைப் பணிந்து பெருமகிழ்வு அளித்தார்.

மார்க்கண்டேயர் வரலாற்றிலிருந்து :

- * கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்,
 - * தவத்தின் ஆற்றலால் கூற்றுவனையும் வெல்லலாம்,
 - * ஊக்கமுடையோர் ஊழையும் வெல்லுவர்
- என்ற உண்மைகளை நாம் உணருகின்றோம்.

இலிங்க வழிபாட்டால் முத்தி பெற்றோர் வரிசையில் வைத்தெண்ணப்படுபவர் மார்க்கண்டேயர். இவ் வரலாற்றை திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிய பின்வரும் நான்கு வரித் தேவாரம் ஒருங்கு திரட்டித் தரும் அழகை உற்று நோக்கவும்.

“தோடுலா மலர்கள் தூவித் தொழுதெழு மார்க்கண்டேயன் வீடுநா ளணுகிற்றென்று மெய்கொள்வான் வந்த காலன் பாடு தான் செல்லுமஞ்சிப் பாதமே சரணமென்னச் சாடினார் காலன்மாளச் சாய்க்காடு மேவினாரே.”

குறிப்பு :-

புராணக் கூற்றுப்படி சிவபெருமானது வீரச்செயல்கள் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்படும் எட்டுத் திருக்கோயில்கள் அட்ட வீரட்டங்கள் என வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்றான திருக்கடவூரிற்றான் மார்க்கண்டேயருக்காக யமசங்காரம் நடந்தது. ஒவ்வொரு வீரச்செயலும் நடந்த தல விவரங்கள் :-

1. கண்டியூரில் சிவபெருமான் பிரமனுடைய ஐந்தாம் தலையைக் கிள்ளி, அவன் செருக்கை அடக்கினார். 2. திருக்கடவூரில் மார்க்கண்டேயருக்காக யமனை உதைத்துக் கொன்றார். 3. கோவலூரில் அந்தகாசுரனை அழித்தார். 4. பழுவூரில் யானைத்தோலை உரித்தார். 5. திருவதிகையில் திரிபுரதகைஞ் செய்தார். 6. பறியலூரில் தக்கன் தலை அறுக்கப்பட்டது. 7. விற்குடியில் சலந்தரனைத் தொலைத்தார். 8. திருக்குறுக்கையில் காமதகனம் நிகழ்த்தினார்.

அமிர்தகடமே சிவலிங்கமாக இருப்பதனால் திருக்கடவூர் இறைவன் பெயர் அமிர்தகடேசுவரர். இறைவி பெயர் அபிராமி. குங்கிலியக்கலய நாயனார் முத்தி பெற்றதும் 'திருக்களிற்றுப்படியார்' என்ற சித்தாந்த சாத்திரம் அருளிய உய்யவந்த தேவ நாயனார் பிறந்ததும், அபிராமி பட்டர் "அபிராமி அந்தாதி" பாடி அபிராமியருளால் அமாவாசையன்று முழு மதியை ஆகாயத்தில் காட்டிய அற்புதம் நிகழ்ந்ததும் திருக்கடவூரிலேயாம்.

பாடம் - 15

பட்டினத்தார்

முன்னை நாளிலே தமிழ் நாட்டில், பட்டினம் என்ற பெயர் காவிரியிப்பும் பட்டினத்தையே குறிக்கும். அங்கு வாழ்ந்த வணிகர் குலத்தவரான சிவநேசர் என்பவருக்கும், ஞானகலை அம்மையாருக்கும் குமாரராக அவதரித்தவர் பட்டினத்துப் பிள்ளையார். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்டபெயர் திருவெண்காடர் என்பது. கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிவபத்தியிலும் நிரம்பியவராயிருந்தவர். உரிய காலத்தில் சிவகலை என்பவரை மணந்து இல்லறம் நடத்தியவர். நெடுங்காலமாகப் புத்திரப் பேறின்றி வருந்தியிருக்கும் இவரிடம் சிவபெருமானே சிறு குழந்தையாக வந்து வளர்ந்து வந்தார். அப்பிள்ளைக்கு மருதுவாணர் என நாமஞ் சூட்டினார்.

அப்பிள்ளை வளர்ந்து குலத் தொழிலாகிய வியாபாரஞ் செய்யும்படி மரக்கலத்திலே பண்டங்களை ஏற்றி வேறு நாடுகளுக்குப் போய்ப் பெரும் பொருளீட்டிக்கொண்டு மீண்டும் வந்து, தம்மை வளர்த்த தாயாரிடம் ஒரு பெட்டியைக் கொடுத்து, அதைத் தந்தையாரிடம் கொடுக்கும்படி கூறிவிட்டு மறைந்து போய் விட்டது. தந்தையாராகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பெட்டியைப் பெற்றுத் திறந்து பார்த்த பொழுது அதனுள் ஓர் ஒலைச் சுருள் இருக்கக் கண்டு, அதை எடுத்து வாசித்துப் பார்த்தார். அதிலே “காதற்ற ஊசியும் வராது காணுன் கடைவழிக் கே” என்ற வாசகம் இருந்தது.

இதை வாசித்த உடனேயே பட்டினத்தாருக்கு உண்மை ஞானம் உதித்தது. உலகப் பற்றுக்களை மறந்தார். முழுத் துறவியாய் மனையைவிட்டு வெளியேறினார். பல தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்து பல பாடல்கள் பாடினார். இறுதியாக திருவொற்றியூர்க் கடற்கரையிலே தங்கி யோக சமாதி நிலையிலிருந்து சிவபதமடைந்தார். இவரைக் குருவாகக் கொண்டு வழிபட்டு ஒழுகிய மாணவருள்ளே பத்திரகிரியாரும் சேந்தனாரும் சிறந்தவராவர்.

இவர் பாடிய பாடல்கள் பதினோராந் திருமுறையிலுள்ளன. இவை கோயில் நான்மணி மாலை, திருக்கழுமல மும் மணிக் கோவை, திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை, திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது என ஐந்து பிரபந்த நூல்களாகத் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. ஆனால் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல்கள் என்ற தனி நூலில் வேறு பல பாடல்களுஞ் சேர்ந்திருக்கின்றன. அவை இவர் பாடிய பாடல்களாகக் கொள்ள எவ்வகையிலும் பொருந்தா. பிற்காலத்தில் பட்டினத்தார் என்ற பெயரோடு வாழ்ந்த வேறொருவர் பாடல்களாகவே அவை கருதப்படுகின்றன. ஆயினும் அவருடைய பாடல்களுஞ் சிறந்த பாடல்களாகவே விளங்குகின்றன. அவை கோயிற்றிரு அகவல், திருவேகம்பமாலை, அருட்புலம்பல், நெஞ்சொடு புலம்பல்

முதலியனவாகும். இப்பாடல்கள் இப்பதினோராந்திருமுறையில் அடங்கியனவல்ல. இவை சித்தர் ஞானக்கோவை என்னும் தொகை நூலில் தொகுக்கப்பட்டவையாகும்.

குறிப்பு :-

இவர் பாடல்கள் செந்தமிழ் நலங்கனிந்தனவாய்ச் சிவச்சுவையும் கவிச்சுவையும் ஊற்றெடுப்பனவாம். தல வழிபாடு செய்வோருக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டுமாறு ஏறக்குறைய அறுபத்தொன்பது திருக்கோயில்களை அழகுறக் கோவையாகக் கூறும் அடிகளது பாடல்கள் பொருள் சிறந்தவையாகும். “சைவ சித்தாந்தம்” என்ற வழக்காற்றின் தொன்மையை ஆராய்வார்க்கு “சைவசித்தாந்தத் தெய்வ ஆகமத்தை” என்ற அடிகள் அருங்குறிப்பொன்று ஒளிகாட்டி நிற்பது ஈண்டு நினைவிற் கொள்ளற்பாலதாகும். இவர் காலம் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு. குருபூசை நாள் ஆடி உத்தராமடம். சிவலிங்க உருவில் திருவுருக்கரந்து “உருவருவச் சித்தி” என்று கூறப்படும் நிலை இவர் அடைந்த முத்தியாகும்.

பாடம் - 16

குமரகுருபர சுவாமிகள்

தூமிரபரணி என்னும் நதியின் வடகரையில் ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்னும் ஒரு பகுதி உண்டு. அங்கே சைவ வேளாள குலத்திலே, தமிழ்ப்புலமையும் முருகக் கடவுளிடத்திலே பக்தியும் உள்ள சண்முக சிகாமணிக் கவிராயர் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது மனைவியார் பெயர் சிவகாம சுந்தரி அம்மையார். அவர்களுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை உதித்தது. அதற்கு குமர குருபரன் என்னும் பெயரிட்டு வளர்த்து வருவாராயினர்.

குமரகுருபரர் ஐந்து ஆண்டுவரை பேச்சின்றி ஊமைபோல் இருந்தமையால், பெற்றோர் வருந்தினர். அவரைத் திருச்செந்தூர் என்னும் திருத்தலத்துக்கு எடுத்துச் சென்று, செந்திலாண்டவன் சந்நிதியிலே வளர்த்தி விட்டுப் பிரார்த்தித்தனர். முருகக் கடவுளின் திருவருளால் குமரகுருபரர் பேசும் ஆற்றல் பெற்றுக் கல்விமீலும் வல்லவரானார். அவர் தமக்கு அருள் செய்த

செந்திற் பெருமானின் கருணையை வியந்து 'கந்தர் கலி வெண்பா' என்ற பிரபந்தத்தைப் பாடியருளினார். தம் ஊரில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ கைலாசநாதர் மீதும் 'கைலைக் கலம்பகம்' என்னும் ஒரு பிரபந்தத்தை அருளிச் செய்தார்.

முருகனருளால் இலக்கண, இலக்கியங்களையும் ஞான சாத்திரங்களையும் நன்கு கற்றுத் தேர்ந்த குமரகுருபரர், பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்யத் தொடங்கினார்.

ஒரு முறை, மதுரைமீலே மீனாட்சியம்மையாரைத் தரிசனஞ் செய்து வணங்கிக்கொண்டு, சில காலம் அங்கே தங்கியிருந்தார். அக்காலத்தில் மீனாட்சியம்மையார் மீது "மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்" என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடியருளினார். அதனைத் திருமலை நாயக்கர் என்னும் அரசர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றினார். அரங்கேற்றும் பொழுது மீனாட்சியம்மையார் குழந்தை உருவாய் எழுந்தருளி வந்து, அந்தப் பிரபந்தத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து தம் கழுத்திலிருந்த முத்து மாலையை எடுத்து அவருக்கு அணிந்து விட்டு மறைந்தருளினார்.

குமரகுருபரர் இவ்வாறு பல தலங்களுக்கும் யாத்திரை செய்து பிரபந்தங்கள் பாடிக் கொண்டு சிதம்பரத்தை அடைந்தார். அங்கே, நடராசப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்து கொண்டு சில காலம் தங்கினார். பின்னர் தருமபுர ஆதீனத்திலே குரு முர்த்தியாய் விளங்கிய மாசிலாமணி தேசிகர் பால் அடைந்து ஞானோபதேசம் பெற்றுத் துறவு பூண்டார். அதுமுதல் இவர் 'குமரகுருபர சுவாமிகள்' என்று வழங்கப் பெறுவாராயினர்.

அதன்பின், குமரகுருபர சுவாமிகள் காசிக்குச் சென்றார். அங்கிருக்கும் நாளில் தம் கல்வியறிவினாலும் தவப் பண்பினாலும் 'டில்லி'யில் இருந்து அரசாண்ட 'பாதுஷா' வின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தார். அப்பாதுஷாவின் தாய்மொழியான ஹிந்துஸ்தானியை அறிந்து, அவருடன் பேசிப் பழக வேண்டும் என்னும் விருப்பம் சுவாமிகளுக்கு உண்டாயிற்று. அதனால், அம்மொழி அறிவைத்

தமக்கு அருளும்படி கலைமகளாகிய சரசுவதி தேவியைத் துதித்து 'சகலகலா வல்லிமாலை' என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடியருளினார். சரசுவதி தேவியின் அருளால் அவர் அம் மொழியிலே சிறந்த அறிவு உடையவரானார்.

சுவாமிகள் பாதுஷாவின் உதவிபெற்றுக் காசியிலே ஒரு மடம் அமைத்து, அங்கே தங்கியிருந்தார். அந்நாளில் அங்கே மறைபட்டிருந்த ஸ்ரீ விசுவலிங்கப் பெருமானை வெளிப்படுத்திக் கோயில் அமைத்து, நித்திய நைமித்திய பூசைகள் நடக்கும்படி செய்தார். இவர் மதுரைக் கலம்பகம், காசிக் கலம்பகம், சிதம்பர மும்மணிக் கோவை, நீதிநெறி விளக்கம், மதுரை மீனாட்சியம்மை குறும் முதலான பல பிரபந்தங்களை அருளிச் செய்தார். அடிகள் காசியில் சிவயோகஞ் செய்திருந்து ஒரு வைகாசி மாதம் தேய்பிறை மூன்றாம் நாளில் இறைவன் திருவடி நீழல் அடைந்தார்.

குறிப்பு :-

இறைவன்பால் அன்பையும், அன்பர் தொடர்பையும் வேண்டித் துறவுள்ளத்துடனிருந்த சுவாமிகள், தமிழிற் சொல்விற்பனவும், கவி சொல்ல வல்ல நல்வித்தையும் வேண்டுமென்ற வேட்கையை மாத்திரம் இறுதிவரை விடவில்லை. காரணம் சிவபெருமானால் விரும்பப்பெறும் இயல்பு தமிழ் மொழிக்கு உண்டு என்பதும், தெய்வத் தன்மை பொருந்திய மொழி தமிழ் என்பதும், இறைவன் திருவடிக்குச் சொன்மாலை சூட்டுதல் சிறப்பென்பதும் தெரிந்திருந்தமையேயாம். வாடும் மலர் மாலையிலும், வாடாத பாமாலையே இறைவனுக்கு மிகவும் விருப்பமானதென்று "ஒண்மலர் சொன்மலர்க் கொவ்வாது போலும்" என்று இவர் கூறுமிடம் நயக்கத்தக்கது.

தமிழ்ப் பாமாலை சாத்துவது சரியைத் தொண்டென இவர் கருதியுள்ளார் என்பது "விரிக்குஞ் சரியையில் பாமாலை சேர்த்தே" என்ற இவரது பாடலடி நினைவுறுத்துகின்றது.

இன்று காசியிலுள்ள ஸ்ரீ காசி மடத்தின் ஆதி முதல்வர் சுவாமிகளேயாவர். சுவாமிகளுக்குப் பின்னர் இம் மடத்தின் 6 வது குருபீட அருளாட்சிக்கு வந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி தில்லைநாயக சுவாமிகள் காலத்திற்றான் திருப்பனந்தாள் மடம் அமைக்கப்பட்டது. இதன் பின்னர் திருப்பனந்தாள் மடம் தலைமை மடமாகவும், காசி மடம் கிளை மடமாகவும் இருந்து வருகின்றது. சுவாமிகள் காசியில் இருந்த மடத்தின் பெயர் குமாரசுவாமி மடம் என்பதாம். சுவாமிகள் காலம் திருமலை நாயக்கர் காலமாய் 1623 - 1659 ஆகும்.

சிவபெருமான் சோதி வடிவானது

முன்னொரு கற்பாந்தத்தில் உலகங்கள் எல்லாம் அழிந்து விட்டன. அப்பொழுது விஷ்ணு மூர்த்தி திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேடனாகிய சயனத்தில் அறிதுயில் செய்து கொண்டிருந்து விட்டு, மீளவும் உலகங்களைப் படைக்க எண்ணி தமது உந்திக் கமலத்தில் இருந்து பிரமதேவனைப் படைத்து விட்டார்.

பிரமதேவன் தன் படைப்புத் தொழிலால் அழிந்து போன உலகங்களை மீளவும் படைத்தான். படைத்த உலகங்களைப் பார்க்க எண்ணி, எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு, தன்னை வியந்து இறுமாப்படைந்தான். பாற்கடலை அடைந்து பார்த்த போது, நீலமலை போல் ஓர் உருவம் உறங்குவதைக் கண்டு வியப்புற்றான். இதை அறிய வேண்டும் என்ற அவாவினால் சமீபத்தில் சென்று தட்டி எழுப்பி “நீ யாவன்?” என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் “உன் தந்தை” என்றார்.

“நானே எல்லாவற்றையும் படைத்த பிரமம்! எனக்கு மேல் ஒரு பிரமம் இல்லை” என்றான் பிரமன். விஷ்ணு, “நானே பிரமம்” என்றார். இவ்வாறு இருவரும் மாயையால் மயக்கப்பட்டுப் பல ஆண்டுகள் சண்டை செய்தனர்.

இச்சண்டையால் தேவர்கள் முதலிய ஆன்மகோடிகள் வருந்தின. விஷ்ணு சக்கராயுதத்தையும், பிரமன் பிரம் மாஸ்திரத்தையும் பிரயோகிக்கத் தொடங்கும் நேரத்தில், அவர்கள் மத்தியில் சிவபெருமான் சோதி வடிவமாக நின்றார். இவ்வுரு நிற்பதை இருவரும் கண்டு இதன் அடியை அல்லது முடியை நம்மில் அறிபவர் யாரோ, அவரே நம்மில் பெரியவர் ஆவர் என்று பொருத்தம் பேசிக் கொண்டு அடிமுடி தேடத் தொடங்கினர்.

விஷ்ணு மூர்த்தி வராக (பன்றி) வடிவெடுத்துக் கொண்டு அச்சோதியின் அடியைக் காணப் பூமியைத் தோண்டிக் கொண்டு

போனார். பிரமதேவர் அன்னப்பட்டசி வடிவு எடுத்துக்கொண்டு அதன் முடியைக் காண மேல் நோக்கிப் பறந்து போனார். எண்ணிறந்த காலம் இருவரும் தேடியும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

விஷ்ணுவானவர் முடியாமையினால், அதன் அடிவாரத்தில் களைத்துப் போய் வந்து நின்றார். பிரமன் பறக்கமுடியாமல் கீழ்நோக்கிவரும் போது, சிவபெருமான் திருமுடியில் இருந்து, தாழம்பூவொன்று தவறிக் கீழ் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

பிரமன் தாழம் பூவை, தான் இச்சோதியின் முடியைக் கண்டதாக ஒருபொய் சொல்லும்படி கேட்டான். தாழம்பூவும் அதற்கிசைந்து விஷ்ணுவிடம் அப்படியே கூறியது. அச்சமயம் திருவருள் சிறிது அவர்கள் மாயையை அகலச் செய்ய, தங்கள் இருவருக்கும் மேல் ஒரு பிரமம் உண்டென்றும், அவரே சிவபெருமான் என்றும் உணர்ந்து, கர்வம் அடங்கி அப்பரம் பொருளை வேண்டி நின்றனர்.

சிவபெருமான் அவர்கள் வேண்டுதலுக்கிரங்கி வெளிப்பட்டு, அவர்கள் வேண்டியவாறே அருள்செய்தார். அவர் சோதி வடிவமாய் நின்று திருத்தலமே, திருவண்ணாமலையாகும்.

சிவராத்திரி உற்சவச் சரிதமும் இதுவேயாகும். திருக்கார்த்திகை உற்சவத்திற்கும் இதே கதையைத்தான் கூறுவார்கள்.

பிரமன் பொய் சொன்ன குற்றத்தை, காஞ்சியில் வழிபாடு செய்து நீங்கப் பெற்றான் என்றும், தாழம்பூ பொய்ச் சாட்சி கூறினபடியால், சிவபூசைக்கு விலக்கப்பட்டதென்றும் கூறுவர் பெரியோர்.

திருக்கேதீச்சரம்

சிவபூமி எனத் திருமூலரும், அநுக்கிரக நிலம் என மாணிக்கவாசகரும் போற்றுந் திருநாடு ஈழம். இதனால் இங்கு வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட, மிகவும் புராதனமான தலங்கள் பல இருந்திருக்கின்றன என்பதை யாம் ஊகிக்கலாம். இவற்றுள் மன்னார்ப் பகுதியிலுள்ள மாதோட்டத்தில் இருக்கும் திருக்கேதீச்சரமும், திருகோணமலையிலுள்ள திருக்கோணேசுவர ஆலயமும் இந்நாட்டுச் சைவர்களது இரு கண்மணிகளாம். திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாராலும், சுந்தர மூர்த்தி நாயனாராலும், தேவாரத் திருப்பதிகம் பாடப்பெற்ற தலங்கள் இவை இரண்டுமாம்.

திருக்கேதீச்சர ஆலயத்தை அமைத்தவன் இராவணன் மாமனாகிய மயன் என்பது மரபு. “கேது” என்னும் அசுரன் வழி பட்ட தலமாதலின் இது “கேதீச்சரம்” எனப் பெயர் கொண்டதாகவும் கூறுவர். இத்தலம் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆய மூன்றும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற திருத்தலமாகும்.

இவ்வாலய மகாலிங்கத்தைப் பூசித்த தேவர்களும், முனிவர்களும் சித்தி முத்திகளைப் பெற்றிருப்பதனால் இவ்வாலயம் மூர்த்தி விசேடம் பெற்று விளங்குகின்றது.

தன்னை அடைந்து இறந்தோர்க்குப் பிரணவ உபதேசஞ் செய்யும் இடமாகத் திருக்கேதீச்சரம் இருப்பதால், தலவிசேடம் மிக்க தலமாகவும் விளங்குகின்றது.

இவ்வாலயத் தீர்த்தமாய பாலாவிக்கரையில் பிதிர்க்கடன் செய்வோர்க்குக் கயாவில் செய்யும் சிரார்த்த புண்ணிய பலன் கூடும் என்பதனாலும், இங்கு நீராடிக் கேதீச்சரப் பெருமானை வழிபடுவோர்க்குப் பிரமகத்தி முதலிய பாவங்கள் நீங்குகின்றதனாலும், தீர்த்த விசேடமும் பெற்ற தலமாகின்றது இவ்வாலயம்.

ஓர் ஆலயத்திற்கு மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் முறையாக அமைவது அருமை. இவை மூன்றுடனும் தேவாரத்திருப்பதிகமும் அமையப் பெற்றிருப்பது அதனிலும் மிக அருமை. இப்படியான சிறப்புக்கள் யாவும் ஒருங்கமையப்பெற்றுள்ள இத்திருக்கேதீச்சரத் தலத்தின் மகிமை பற்றிக் கூறும் நூல் தட்சிண கைலாசமான்பரியமாகும்.

இக்கோயில் இருக்கும் இடத்திற்கு “மாதோட்டம்” எனப் பெயர் வந்த காரணம் சூரபத்மனுடைய மனைவியின் தகப்பனுடைய தகப்பன் பெயர் துவட்டா என்பது. அவன் நெடுங்காலம் பிள்ளைப்பேறில்லாது இருந்து, திருக்கேதீச்சரத்தில் வந்து பாலாவியில் நீராடிக் கேதீச்சரப் பெருமானை வழிபட்டு வந்தமையால் பிள்ளைப் பாக்கியம் கிடைத்ததாம். இதனால் அவன் அவ்விடத்தை ஒரு நகரமாக்கி அங்கு வாழத் தலைப் பட்டானாம். “துவட்டா” என்னும் பெயர் கொண்ட அவனால் உண்டாக்கப்பெற்ற நகரமானமையினால் அது துவட்டா ஆகிப் பெருநகரமானபோது “மாதுவட்டா” ஆகியதாகவும், காலக் கிரமத்தில் அச்சொல் திரிபடைந்து “மாதோட்டம்” எனப் பெயர் பெற்றதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

இராமன், மண்டோதரி, அர்ச்சுனன், அகத்தியர் போன்றோரும் இவ்வாலயத்தில் வழிபாடாற்றியிருக்கின்றனர். விசயன் இந்நாட்டுக்கு வந்தபோது இவ்வாலயத்தில் வழிபாடு செய்தான் எனவும், இதற்குத் திருப்பணிகள் பல செய்ததாகவும் வரலாறுகள் உண்டு.

அடியவர்க்கு அருள்பாலித்தற்காகப் பெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் திருக்கேதீச்சரத்தில் தேவர்கள் அர்த்த சாம நூசை செய்வதாகக் கூறுவர். இதன்படி பார்த்தால் தேவர்களது அர்த்தசாமம் புரட்டாதி மாதம் பூர்வபட்சச் சதுர்த்தசித் திதியாகும். அன்றே அவர்கள் இப்பூசை இங்கு செய்வதாகக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு சீருஞ் சிறப்பும் பெற்றிருந்த தலத்தைப் பிற காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்து அரசர்கள் கண்காணித்து வந்தனர்.

அக்காலத்தில் மன்னாரும் மாதோட்டப் பகுதியும் யாழ்ப்பாண அரசின் பகுதிகளாகவே இருந்தன. ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்வு, தாழ்வுகளுக்கு ஏற்ப உயர்ந்தும், தாழ்ந்தும் வந்த திருக்கேதீச்சரம், யாழ்ப்பாணத்து அரசர் வீழ்ச்சியுடன் கோயில் இருந்த இடமே தெரியாத நிலைக்குள்ளாயிற்று. இந் நிலைக்குள்ளான இப் பழம்பெரும் பதியைப் புதுப்பிக்கும் முயற்சியில் முதன்முதல் ஈடுபட்டவர் சைவப் பெரியார் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் ஆவார். “மன்னாருக்குச் சம்பந்திலுள்ள மாதோட்டத்தில், திருக்கேதீச்சரம் என்னும் தேன்பொந்து ஒன்று உளது. அதனைச் சென்றடையுங்கள்” எனச் சைவ உலகிற்கு விஞ்ஞாபனம் விடுத்தார்கள். அவர் எண்ணம் சிறிது சிறிதாகச் சைவ மக்கள் உள்ளத்தில் தைத்தது. அதனைக் கொண்டு சைவப் பெருமக்கள் பலரின் முயற்சியால் பழைய கோயில் இடமும், பழைய காலத்துச் சிவலிங்கமும் கண்டு பிடிக்கப்பெற்றன. இவற்றையொட்டிக் கோயிலோடு சேர்ந்த 40 ஏக்கர் நிலம் தென்னிந்திய நாட்டுக்கோட்டை நகரவாசியாகிய சைவப் பெரியார் ஸ்ரீ பழனியப்பச் செட்டியாரினால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டது. இதில் ஒரு சிறு ஆலயம் புனர்நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டது. இவ்வாலயமும் பழுதடைந்து, காடு மண்டிக் கிடந்ததனால், இதனையும் புதுப்பிக்க வேண்டிய நிலைமை எம்மவர்க்கு ஏற்படலாயிற்று.

பல ஆண்டுகளாகப் பல சைவப் பெரியார்களின் அரும் பெரும் முயற்சியால் 1948 ஐப்பசி 24 ஆம் நாள், கொழும்பிலுள்ள பம்பலப்பிட்டி பழைய கதிரேசன் கோவிலில் கூட்டம் ஒன்று கூட்டப்பட்டது. அக்கூட்டத்தில் உதயமான சபைதான் இன்றைய திருக்கேதீச்சர ஆலயத் திருப்பணிச் சபையாகும். இதுவே ஆலயப் புனருத்தாரண வேலைகளையும், ஆலய நித்திய நைமித்திய பூசை விவகாரங்களையும் இன்று கவனித்து வருகின்றது. இன்று இவ்வாலயத்தில் நடக்கும் விழாக்களில் சிறப்பும், மகிமையும் வாய்ந்தது மாசி மாத - மகா சிவராத்திரியாகும்.

திருப்பணிச் சபையார் முயற்சியால் சுற்றுக் கோவிற் திருப்பணியும், திருமதில் வேலையும், இராசகோபுர வேலைகளும் நிறைவுற்றிருக்கின்றன.

சிவன், அம்பாள் கோவில்களுக்குரிய கருங்கல் வேலைகள் இப்போது துரிதமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. இன்று இந்நாட்டுச் சைவர்களது மனம் முழுவதும் திருக்கேதீச்சரப் பக்கமே சாய்ந்திருப்பதனால், அன்று நாயன்மாரால் பாடப்பெற்ற பாலாவிமின் பண்பையும் மாதோட்ட மாண்பையும், திருக்கேதீச்சரச் சிறப்பையும் யாம் விரைவில் காண்போம்.

இன்று திருக்கேதீச்சரம் யாத்திரை செல்வோர் தங்குவதற்கேற்ற வசதியில், கோயிலைச் சூழப் பல திருமடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. திருஞானசம்பந்தர் மடம், திருவாசக மடம், நாவலர் மடம் (அப்பர் மடம்), நகரத்தார் மடம், அம்மா மடம், சிவராத்திரி மடம், கௌரி மடம் போன்றவை அவைகளாகும்.

பாடம் - 19

கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீசுவரர்

“பாலோடு தேனாறு பாய்ந்தோடும் நன்னாடு” என்ற புகழுக்குரிய மாவட்டம் மட்டக்களப்பு. ஆதிதொட்டுத் தூய சிவநெறி பேணுந் தமிழர் பெருந்தொகையினராக வாழ்ந்து வரும் பகுதி இதுவாகும். இதனை எமக்குத் துலாம்பரமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன இப்பகுதியிலுள்ள பழைமையும் மகிமையும் வாய்ந்த சைவத் திருத்தலங்கள். அவற்றுள் மூர்த்தி, தலம் ஆகிய இருவகைச் சிறப்புக்களும் பெற்ற சிவத்தலமாகிய கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீசுவரர் கோயில் முக்கியமான ஒன்றாகும். மட்டக்களப்பு மாவட்டம் முழுவதற்கும் இன்றுள்ள

ஒரே ஒரு சிவன் கோயில் இதுவேயாகும். திருப்படைக் கோவில்கள் என்று கூறப்படுவனவற்றுள் கொக்கட்டிச்சோலைக் கோயிலும் ஒன்றாகும். கொக்கட்டி (கொக்கொட்டி) மரங்கள் நிறைந்த இடமானபடியினாலும், கொக்கு நெட்டி மரத்தினடியில் இவ்வாலயத்துச் சிவலிங்கம் தானே தோன்றியிருந்த படியினாலும் இவ்விடம் கொக்கட்டிச்சோலை எனவும், அங்கு கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவன் பெயர் தான்தோன்றீசுவரர் எனவும் வழங்கலாயிற்று. இன்று சாதாரண வழக்கில் கொக்கட்டிச்சோலை என்று சொன்னால், எமக்குமுன் ஓடி வந்து நிற்பதும் காட்சிதருவதும் அங்குள்ள தான்தோன்றீசுவரர் கோயிலேயாகும். இக் கோயில் மருதநில மத்தியில் அமைந்திருக்கின்றது. இதுபற்றிக் கர்ணபரம்பரையான ஐதிகக் கதைகள் பல உள.

முன்னாளில் இவ்விடம் கொக்கட்டி மரங்கள் நிறைந்த காடாக இருந்ததென்றும், அக் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்ற வேடன் ஒருவன் கொக்கட்டி மரப் பொந்தொன்றில் தேன் கூடு இருப்பதைக் கண்டு, அதில் தேன் எடுக்கச் சென்றபோது, மரத்தின் அடி மண்ணில் சிவலிங்கம் ஒன்று இருக்கக் கண்டு, தம் வேந்தன்பால் இதைப்பற்றித் தெரிவிக்க, வேடர் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி அச்சிவலிங்கத்திற்குப் பந்தலிட்டு வணங்கியதாகவும், அச்சிவலிங்கமே இப்பொழுது ஆலயத்தின் ஆதிமூலத்திற் காணப்படும் இலிங்கம் எனவும் அப்பகுதி மக்கள் கூறுகின்றனர்.

கோயிலை அழிக்கக் குதிரைமீது சென்ற போர்த்துக்கேயத் தளபதி ஒருவனுக்கு முன், கல்லினால் பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட இவ்வாலய நந்தி எழுந்து, குருக்கள் இட்ட புல்லை உண்டு சாணமும் இட்டுப் பழையபடி கல்லாக மாறியதெனவும் கதை உண்டு. தளபதி வந்த குதிரையின் குளம்பு பட்ட இடத்துத் திருச்சுற்று மதில் சிதைந்து காணப்பட்டதாகவும், அதனைப் பன்முறை திருத்தியும் இடிந்துகொண்டே இருப்பதாகவும்

கூறும் இவ்வூர் மக்கள், அக்குதிரையின் குளம்பு பட்ட கிணறொன்றும் திருத்தத் திருத்த இடிந்து கொண்டிருப்பதாகவும் சொல்லுகின்றனர்.

“இலங்கையில் இந்து சமயம்” எனும் ஆங்கில நூல் ஆசிரியரான வண ஜேம்ஸ் காட்மன் அவர்கள், தனது நூலில் இவ்வாலயம் பற்றிக் கூறுமிடத்து, இவ்வாலயத்தின் இலிங்கம் மிக்க சக்திவாய்ந்த ஒன்று எனச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

இன்று இவ்வாலயத்தின் நித்திய நைமித்தியக் கிரியைகள் முறையாக நடைபெறுகின்றன. இவ்வாலய மகோற்சவம் ஆவணி மாதத்தில் பதினாறு நாட்கள் நடைபெறுகின்றன.

இற்றைக்கு 240 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்தியச் சிற்பிகளினாற் செய்யப்பட்ட தேர்களிலேதான் பெருமான் தேரிலன்று பரிவார முர்த்திகளுடன் உலா வருவார். அன்று செய்யப்பட்ட இத் தேர்களில் ஒன்று பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இழுத்துச் செல்கையில், ஆலயத்தின் அருகாமையிலுள்ள உப்பாற்றில் இறங்கியதாகவும், அதனை வெளிக்கிளப்ப எடுத்த எத்தனங்கள் தோல்வியாக முடிந்ததினால், அத்தேர் அழிந்து விட்டதாகவும், இன்று “தேர் தாண்ட பள்ளம்” என அழைக்கப்படும் இடம் அதுவே எனவும் கூறப்படுகின்றது.

இவ்வாலயத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சுயம்புநாதர் இறைவி துணை இன்றித் தனியாகவே இங்கு வீற்றிருக்கின்றார்.

பழகாமத்தை அரசிருக்கையாகக் கொண்டிருந்த கலிங்க மாகோன் என்னும் அரசன், இவ்வாலயத்திற்கு மானியமாகப் பல விளைநிலங்களை வழங்கியுள்ளதாக வரலாறு கூறுகின்றது. ஆலய வரலாறு பற்றிய படங்கள் பல உள்ள மட்டக்களப்பு மான்மியம், மட்டக்களப்புத் தமிழகம் போன்ற நூல்களில் ஆலயம் பற்றிய விளக்கக் குறிப்புகள் உள.

இக் கோயில் தேர்விழா முடிவுறும்போது குடுக்கை கூறுதல், மாலை கூறுதல் என்ற குலவிருது நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன.

குறிப்பு :-

பண்டைநாளில் அரசரின் மதிப்பும், மானியமும் சீர் வரிசைகளும் பெற்று நித்திய, நைமித்திய பூசைகள் நடைபெற்று வந்த மட்டக்களப்புக் கோவில்கள் திருப்படைக் கோவில்கள் என்று அழைக்கப்படும். திருக்கோவிலிலுள்ள சித்திர வேலாயுத சுவாமி கோவில், கொக்கட்டிச்சோலைத் தான்தோன்றீசுவரர் கோவில், பெரியபோரதீவு சித்திர வேலாயுத சுவாமி கோவில், உகந்தமலைக் கந்தசுவாமி கோவில், மண்டூர் கந்தசுவாமி கோவில், சித்தாண்டிக் கந்தசுவாமி கோவில், வெருகல் சித்திர வேலாயுத சுவாமி கோவில் போன்றவை திருப்படைக் கோவில்களாகும்.

கோயிற் தொழும்புகளில் ஈடுபட்டோர்க்கும், விழாப் பொறுப்பாளராய் இருந்த பெருமக்களுக்கும் ஆண்டவனால் அருளப்பெறும் திருவருட் பிரசாதத்தைக் கொண்ட திருமுட்டியே குடுக்கை எனக் கருதப்படும்.

இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்களது பழைமையான சைவ சமயத்தினோடும், சைவக் கோயில்களோடும், சைவப் பழக்க வழக்கங்களோடும் பின்னிப் பிணைந்து வந்தனவே மேற்கூறப்பட்ட வழக்கங்களாகும்.

கொக்கட்டிச்சோலை மட்டக்களப்பிலிருந்து 12 கல் தொலைவிலுள்ளது. மட்டக்களப்பிலிருந்து கல்முனை செல்லும் நெடுஞ்சாலை வழியாக ஆரைப்பற்றை (ஆரையம்பதி) வரை சென்று, மண்முனைப் பாலத்தால் கோயிலைச் சென்றடைவது இலகு. மட்டக்களப்பிலிருந்து கல்லடி-உப்போடை ஊர் (உள்) வீதியாலும் சென்று மண்முனைப் பாலத்தால் கோயிலைச் சேரலாம்.

பாடம் - 20

வண்ணை வைத்தீசுவரன்

சோழ நாட்டில் காவிரி ஆற்றுக்கு வடபால் தேவாரப் பாடல் பெற்ற சிவத்தலங்கள் அறுபத்து மூன்று. அவற்றுள் ஒன்று புள்ளிருக்கும். மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் மூன்றும் முறையாக அமைந்த கோவில் இதுவாகும். திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளாலும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளாலும் பாடல் பெற்ற திருத்தலமும் இதுவாகும். முருகப் பெருமான் பூசித்த தலமாதலினால் வேளூர் எனவும், சடாயு சம்பாதி ஆகிய பறவைகளினால் வழிபடப்பட்டமையினால் புள்ளிருக்கும்

வேளூர் எனவும் பெயர் பெற்றதாக வரலாறு கூறும். இங்கு கோயில்கொண்டிருக்கும் பெருமான் பெயர் வைத்தீசுவரன். இறைவி பெயர் தையல்நாயகி, தீர்த்தம் சித்தாமிர்தம் தலவிருட்சம் வேம்பு. இவ்வளவு சிறப்புக்களும் நிரம்பிய வேளூர் வைத்தீசுவரப் பெருமானதும், பெருமாட்டியினதும் பெயரில் செந்தமிழுஞ் சிவநெறியுஞ் செழித்திலங்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் கோயிலொன்றுண்டு. அதுதான் வண்ணை வைத்தீசுவரன் கோயிலாகும்.

“திரை கடலோடியந் திரவியந் தேடு” என்பது ஒளவை வாக்கு. அவர் வாக்குப்படி பொருள் ஈட்டச் சோழநாட்டிலுள்ள சங்கேந்திக் கிராமத்திலிருந்து மனைவி தையல்நாயகியுடன் யாழ்ப்பாணம் வந்தவர் திரு. கோபாலச் செட்டியார். இவர் இங்கு வந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில் இருந்தது. சிறிது காலம் அவர்களது நிர்வாகத்தில் வண்ணைக் கொச்சிக் கணேச ஐயருடன் உத்தியோகம் பார்த்து, பின்னர் விலகித் தனியே வியாபாரஞ் செய்து வந்தார். யாழ்ப்பாணம் வந்த நாள் முதலாக இவர் வினாயகர் திருவுருவம் ஒன்றினை வேம்பொன்றின் கீழ் வைத்துப் பூசித்தவர். இன்று வேம்படிப் பிள்ளையார் கோவில் எனப்படுவது அன்று இவரால் பூசிக்கப்பட்ட அவ் விநாயகரேயாம். இவ்வாறு சிவபக்தியிலும் சிவ தருமங்களிலும் மேன்மை பெற்றிருந்த செட்டியார் மகன் பெயர் வைத்தியலிங்கச் செட்டியார். கூழங்கைத் தம்பிரானிடம் தமிழ்க் கல்வியுஞ் சைவாகம சாத்திரங்களுங் கற்றவர். தந்தையாரின் வியாபாரத்தைத் தொடர்ந்து தனந்தரத்தக்க தன்மையில் பார்த்துவந்த தனையன், குணத்தாலுங் கொடையாலும் ஒழுக்கத்தாலும், இறைபக்தியாலுஞ் சிறந்து பெரும் புகழ் படைத்தவர். அக்காலத்து ஒல்லாந்து தேச யாழ்ப்பாணப் பிரதிநிதியாக இருந்தவரின் மதிப்பிற்குரியவராக இருந்தவர். முத்துச் சலாபக் குத்தகை எடுத்தும் பெருநிதியந் திரட்டியவர்.

வைத்தியலிங்கம் தாம் திரட்டிய பொருளைக் கொண்டு தமக்கொரு பெருவீடு கட்ட எண்ணினர். எண்ணத்தை வித்தியா

குருவாகிய கூழங்கைத் தம்பிரானிடங் கூறினார். இவ்வுரை கேட்ட தம்பிரான் “ உன்னை இந்நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர் பரம பிதாவாகிய நீலமிடற்றண்ணல் வைத்தியலிங்கப் பெருமானும், உலக மாதாவாகிய தையல்நாயகியுமன்றோ ! எனவே அவர்க்காலயம் ஒன்று அமைத்த பின்னரே உமக்கு வீடு கட்டவேண்டும் ” எனப் பணித்தனர். தம்பிரான் சொற்படி சிவாலயம் அமைக்க வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் இசைந்தனர். பண்டங்கள் விறற்றலுங் கொள்ளலும் பொருந்திய பலகுடிகளையுங் கடைகளையும் நெருக்கமாகக் கொண்ட பட்டணத்தின் இருதயம் போன்ற வண்ணார் பண்ணையில், தம்பிரான் தெரிந்த இடத்தை விலைக்கு வாங்கி, ஆகம முறைப்படி அமைந்த கோயிலைக் கட்டி வைத்தீசுவரப் பெருமாளை அங்கு பிரதிட்டை செய்வித்தார்.

வண்ணை வைத்தீசுவரப் பெருமான் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டு முதற் கும்பாபிஷேகம் நடந்தது 1791 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதமாகும். அப்பொழுது ஆலயத்திற்குத் தேவையான விக் கிரகங்களும், தூப தீப விளக்கு வகைகளும், ஏனைய திருச்சின்னங்களும் தென்னாட்டிலிருந்து தருவிக்கப் பட்டனவாம். ஈழத்திலுள்ள வள மிக்க பெருங் கோவில்களுள் இதுவும் ஒன்று. பெருங்கோவில் ஒன்றிற்குரிய மண்டபங்களும், பிரகார மூர்த்திகளும் உள்ள கோயில் இதுவாகும். கோயிலின் வளத்திற்கேற்ப மேலும் பலவிதமான வளர்ச்சிகளை இவ்வாலயத்தில் காண இந்நாட்டுச் சைவர் அவாவுகின்றனர்.

இன்று இவ்வாலயத்தில் ஆறுகாலப் பூசைகள் நாளாந்தம் முறையாக நடைபெற்று வருகின்றன. இங்கு இறைவனுக்கும், இறைவிக்கும் புறம்பு புறம்பான காலத்தில் உற்சவ விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன.

பங்குனி உத்திரத்தில் வைத்தீசுவரப் பெருமானுக்குத் தீர்த்தோற்சவமும், அதற்கு முதல்நாள் தேர்த்திருவிழாவும் நடைபெறும். இவ்வுற்சவ விழா பதினைந்து நாட்கள் நடைபெறும். ஆடிப் பூரத்தில் இறைவி தையல் நாயகிக்குத் தீர்த்தோற்சவமும், முதல்நாள் தேரும் நடைபெறும்.

தையல்நாயகி அம்பாள் உற்சவம் பத்து நாட்களுக்கே நடைபெறும். கோயில் போன்று இவ்வாலயத்தின் தீர்த்தக் குளமும் முறைப்படி அமைந்து ஆலயத்திற்கு அழகூட்டுகின்றது. விழாக்காலங்களில் நிரம்ப அருள்பொழியுங் கோலத்தில், அடியவர்க்கு நன்மையெல்லாம் அருளப் பஞ்ச மூர்த்திகள் திருவுலா வருங்காட்சி ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்குவதாக இருக்கும்.

இவ்வாலய இறைவன், இறைவியை மெய்யன்போடு தொழுவோர், தீராவினை தீர்த்தருளும் புள்ளிருக்கும் வேளூர்ப் பெருமானைத் தரிசிக்குஞ் சாந்நித்தியப் பெறுபேறுகளைப் பெறுவர் எனப் பெரியோர் கூறுவர்.

இன்று யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலுள்ளோர் ஆசார சீலராய் இருப்பதற்குக் காரணமாயமைந்தது இக்கோயிலாகும்.

சைவம் என்னும் செஞ்சாலி வளரும் பொருட்டுப் பிரசங்கம் என்னும் மழையை ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் முதன்முதலாகப் பொழிந்ததும், பின்னர் வாரந்தோறும் அதனைச் செய்து வந்ததும் இவ்வாலய வசந்த மண்டபமே யாகும். அவர் மருகர் வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளையின் புராணப் பிரசங்கங்களும், கார்த்திகேய ஐயரின் பிரசங்கங்களும் இங்கு நடைபெற்றுள்ளன. அண்மையில் இதேமுறையில் நல்லை ஆதீன முதல்வர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத பரமாசாரிய சுவாமிகளது பிரசங்கங்களும் நடைபெற்று வந்தன. அதனைத் தொடர்ந்து இன்று வேறு சில பெரியோரும் செய்து வருகின்றனர்.

இவ்வாலயத்திற்கு வட்டுக்கோட்டை கணபதி ஐயர் பாடிய குறவஞ்சி ஒன்றுண்டு.

குறிப்பு :-

1. இவ்வாலயத் திருப்பணிக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பிரமுகர்கள் சிலரும் சிறிது பொருளும், பூசைக்கு விளை நிலங்களும், தோட்டங்களும் வழங்கியுதவியுள்ளனர். ஆயின் பெரும்பகுதியான செலவு செட்டியாரைச் சார்ந்ததேயாம். செட்டியாரும் தம்பிரானுஞ் சைவத்திற்குச் செய்த

பரோபகாரத்தை யாழ்ப்பாணம் உள்ளளவும் அவர்கள் பெயர்களை விளக்கிக் கொண்டேயிருக்கும்.

2. இவ்வாலயத்திற்கு முதன் முதல் விளைநிலம் உபசரித்தோர் அராலியூர் குமாரதேவேந்திர முதலியாரும் நுளம்பராய முதலியாருமாவர்.

3. ஒல்லாந்த ஆட்சியாளரிடம் சிறைப்பட்டு விடுதலையடைந்த பனங் காம வன்னியரான நல்லமாபாண வன்னியன் பூநகரிக்கு அண்மையிலுள்ள தேறாங்கண்டல் கிராமத்தையும், 25000 பணைகளையும் வைத்திலிங்கப் பெருமானுக்கு மானியஞ் செய்துள்ளான். இதுகண்டு அக்காலத்துச் சிறாப்பராக இருந்த பூலோக முதலியுஞ் சில திருப்பணிகளைச் செய்வித்தார் என வரலாறு கூறுகின்றது.

4. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் மணியகாரராக இருந்த கந்தர்மடம் வைரவநாதர் பரம்பரையில் வந்த திருவாளர்கள் சின்னத்தம்பி, ஆறுமுகம் என்போர் மணிக்கூட்டுக் கட்டடத்தையும் பெரிய மணியையும் செய்தளித்துவினர்.

5. கூழங்கைத் தம்பிரான் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தவர். திருப்பனந்தாள் மடத்தில் இருந்த காலத்தில், அந்நாள் குருமுதல்வருடன் ஏற்பட்ட மனக்கசப்பால் யாழ்ப்பாணம் வந்தவர். தமிழ் ஆரிய அறிவிலும், சைவ சமய ஞானத்திலும் துறை தோய்ந்தவர். யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆசிரியராகிய மயில்வாகனப் புலவர் காலத்தவர். ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலர் அவர்களது தந்தை நல்லூர் கந்தப்பிள்ளையின் ஆசிரியர். பவணந்தி முனிவர் எழுதிய நன்னூலுக்கு வியாக்கியானம் எழுதியவர். 1795 இல் சமாதியானவர். இவரது சமாதி திருநெல்வேலியில் உள்ளது.

பாடம் - 21

சுப்பிரமணியர் விரதம்

“மனம் பொறிவழி போதாது நின்றற் பொருட்டு உணவை விடுத்தேனுஞ் சுருக்கியேனும் மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் முன்றினாலும் கடவுளை விதிப்படி மெய்யன்போடு வழிபடுதல் விரதமாகும்.” இஃது ஆன்ம ஈடேற்றங் கருதிச் செய்யுஞ் சாதனை ஆகும். விரதம் “நோன்பு” என்றுங் கூறப்படும். பெரியோர் கூறும் புண்ணியம் ஏழினுள் ஒன்றான தவம் விரதம் அநுட்டித்தல். விரதம் அநுட்டிப்பதனால் மனம், புத்தி முதலிய உட்கருவிகள் தூய்மை அடையும். இதனால் ஞானம் - நல்லறிவு கைகூடும்.

இளமையும், நீங்கா அழகுமுடைய முருகப்பெருமானின் திருப்பெயர்களுள் ஒன்று சுப்பிரமணியர். அப்பெருமானை நினைந்து நோற்றற்குரிய நோன்புகள் மூன்று.

அவையாவன :- சுக்கிரவார விரதம், கார்த்திகை விரதம், கந்தசட்டி விரதம் என்பனவாகும்.

(அ) சுக்கிரவார விரதம்

(வெள்ளிக்கிழமை விரதம்)

சுக்கிரவாரம் என்றால் வெள்ளிக்கிழமை என்பது பொருள். சுக்கிரவார விரதமாவது ஐப்பசி மாதத்து முதலாவது வெள்ளிக்கிழமை தொடங்கி, வெள்ளிக்கிழமை தோறும் சுப்பிரமணியக் கடவுளைக் குறித்து அநுட்டிக்கும் விரதமாகும். இவ்விரத நாளில் உபவாசமிருத்தல் உத்தமம். அதற்கு இயலாதவர்கள் இரவிலே பழம் முதலியன உட்கொள்ளலாம். இதற்கும் இயலாதோர் ஒரு பொழுது பகலில் உணவு கொள்ளலாம். இவ்விரதம் மூன்று ஆண்டுகளுக்கேனும் அநுட்டித்தல் வேண்டும். இவ்விரதத்தை முடிவு செய்யும்போது, விரதமிருக்குஞ் சாந்திக்கிரியைகளுடன் முடித்தல் வேண்டும். இக்கிரியை “உத்தியாபனம்” எனக் கூறப்படும். விரதபலனை அடையும்பொருட்டுச் செய்யும் கிரியை இதுவாகும்.

ஐப்பசி மாதத்துக் கடைசி வெள்ளிக்கிழமை உத்தியாபனஞ் செய்துகொள்ளுதற்கு உகந்த நாள் ஆகும்.

(ஆ) கார்த்திகை விரதம்

கார்த்திகை மாசத்துக் கார்த்திகை நட்சத்திரம் முதலாகத் தொடங்கி, மாசந்தோறும் வரும் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் சுப்பிரமணியக் கடவுளைக் குறித்து நோற்கும் விரதம் கார்த்திகை விரதமாகும். கிருத்திகை எனவும் இது கூறப்படும்.

கார்த்திகை நட்சத்திரத்திற்கு முதல் நாளாகிய பரணியில் ஆசாரமாக இருந்து ஒருபொழுது உண்டு, மறுநாள் (கார்த்திகை நாள்) முருகனை முறைப்படி பூசை செய்து வழிபாடாற்றி உபவாசமிருந்து, அடுத்த நாளாகிய ரோகினியில் பாரணை செய்தல் உத்தமம். இது கைகூடாதவர் பழம் முதலி

யன இரவில் உட்கொள்ளக்கடவர். இவ்விரதம் பன்னிரண்டு வருடங்கள் அநுட்டித்தல் வேண்டும். அரிச்சந்திரன், அந்திமான், சந்திமான் ஆகியோர் இவ்விரதத்தை அநுட்டித்துச் சித்திகள் அடைந்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது. (அந்திமான் - சந்திமான் - இடையெழு வள்ளல்களைச் சார்ந்தோராவர்.)

(இ) கந்தசட்டி விரதம்

ஐப்பசி மாதம் அமாவாசைக்கு அடுத்த பிரதமை முதற் சட்டி ஈறாகிய ஆறு நாளும் அநுட்டிக்கும் விரதம் இதுவாகும். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் நீராடி முருகப்பெருமானை வழிபட்டு, சிறிதளவு நீர்மட்டும் அருந்தி உபவாசம் ஆறு நாளும் இருந்து, ஏழாம் நாள் சிவனடியார்களுடன் பாரணை செய்வது இவ்விரதத்திற்கு நியமமாகும். இதற்கு இயலாதவர் முதலைந்து நாளும் ஒரு பொழுது உண்டு, சஷ்டித் திதியில் உபவாசஞ் செய்யக் கடவர். இவ்விரதம் ஆறு ஆண்டுகள் அநுட்டித்தல் வேண்டும்.

பிரதமையில் சிவபெருமானது நெற்றியிலிருந்து தெறித்த பொறிகள் ஆறும் சரவணத்தில் ஆறுருக்களாகி, கிருத்திகை முதலறுவரும் பாலூட்ட வளர்ந்து, உமாதேவியார் எடுக்க ஆறு திருமுகமும், பன்னிரண்டு திருக்கைகளுமுடைய ஒருருவாய் எழுந்தருளிய நாள் இக் கந்தசட்டி நாளாகும். சூரபதுமனை முருகன் சங்காரஞ் செய்த நாளும் இதுவேயாகும். கந்த புராண உபதேச காண்டத்தில் இவ்விரதம் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. தேவர்கள் இவ்விரதத்தை நோற்றுப் பயன்பெற்றதாகவும் இந்நூல் கூறும்.

“மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால்

அளக்கொணாமல்

நிறைவுடன் யாண்டு மாகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி

அறுமுக உருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவணத்தில் வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளினானே.”

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்

தேவாரம் அருளிச் செய்தோர் மூவர். அவர்கள் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்போராவர்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரம் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாந் திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரம் நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் திருமுறைகளாகவும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரம் ஏழாந் திருமுறையாகவும் நம்மியாண்டார் நம்மி அடிகளால் வகுக்கப்பட்டன. இந்த ஏழு திருமுறைகளும் அடங்கன் முறை எனப்படும்.

பண் : பியந்தைக் காந்தாரம்

திருமுறை : 1

வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி
சனி பாம்பி ரண்டும் உடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

வேய் உறு - மூங்கில் போலும். தோளி - தோள்களையுடைய உமாதேவியார். பங்கன்-பக்கத்தில் உடையவன். விடம்- நஞ்சு. கண்டன் - கழுத்தை உடையவன். மாசறு - மாகு+அறு - குற்றம் அற்ற திங்கள் - சந்திரன், ஞாயிறு - சூரியன். பாம்பு இரண்டும் உடனே - இராகு கேது ஆகிய பாம்புகளுடன். ஆசு அறு நல்ல நல்ல - குற்றம் அற்றனவாய் மிக நல்லன.

பொருள் : மூங்கில் போலும் தோள்களை உடைய உமாதேவியாரை இடப்பக்கத்திலே கொண்டருளியவரும், நஞ்சை உண்டு அடக்கிய நீல கண்டத்தை உடையவரும், மிக நல்ல வீணையை வாசிப்பவருமாகிய சிவபெருமான், குற்ற மற்ற சந்திரனையும், கங்கையையும் தமது திருமுடியிலே சூடி, அடியேனது உள்ளத்திலே எழுந்தருளிய காரணத்தால் சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, இராகு, கேது என்னும் ஒன்பது கிரகங்களும் எனக்கும், ஏனைய அடியார்களுக்கும் குற்றம் அற்றவனாய் மிக நன்மையே செய்வனவாகும்.

வரலாறு : திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் ஒருமுறை திருமறைக் காட்டிலே சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு அங்கே தங்கியிருந்தார்கள். ஒருநாள், பாண்டி நாட்டரசன் நின்ற சீர்நெடுமாறனின் பத்தினியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், முதல் மந்திரி குலச்சிறையாரும் தங்கள் நாட்டுச் சமய நிலைமையை விண்ணப்பிக்குமாறு அனுப்பி வைத்த அடியார் சிலர் அங்கு வந்தார்கள். அவர்கள் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரை வணங்கி ஐயனே எங்கள் நாட்டிலே சைவ சமயம் மறைந்து விட்டது; சமண சமயமே விளங்குகிறது. மன்னனும் சமணனானான்; மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் மனம் புழுங்கிச் சைவத்துக்கு உண்டான குறையை நினைந்து வருந்துகிறார்கள்; தேவரீர் அங்கு எழுந்தருளிச் சமணர்களை வென்று சைவத்தை நிலைநாட்டி, எங்கள் காத்தருளல் வேண்டும்.", என்று பணிவுடன் விண்ணப்பித்தார்கள். அதற்கு உடன்பட்ட நாயனார் மதுரைக்கு எழுந்தருளத் துணிந்தார்கள். அப்பொழுது திருநாவுக்கரசு நாயனார், "தேவரீர் சிறு பிள்ளையாய் இருக்கின்றீர், அச்சமணர்களது வஞ்சனைக்கு ஓர் அளவில்லை. தேவரீருக்கு இப்போது கிரகங்களும் வலியில்லை. ஆதலால், அங்கு போதற்கு உடன்படுவது ஒண்ணாது.", என்று கூறியருளினார்.

அதற்குத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் “ சிவபெருமான் நம்முடைய உள்ளத்திலே வீற்றிருப்பதனால் ஒரு தீங்கும் வராது.” என்று இறைவனைத் துதித்து இத்தேவாரத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

இத்தேவாரத் திருப்பதிகம், கிரகங்களினால் வருந் தீங்குகளை நீக்குவது. ஆதலால் கோளறு திருப்பதிகம் என வழங்கும்.

பண் : கொல்லி

-

திருமுறை : 3

தலம் : திருவாலவாய் (மதுரை)

மானினேர்விழி மாதராய்வழு திக்குமாபெருந் தேவிகேள்
பானல் வாயொரு பாலனீங்கிவ னென்றுநீ பரிவெய்திடேல்
ஆனைமாமலை ஆதியாய இடங்களிற்பல அல்லல் சேர்
ஈனர்கட்கெளி யேனலேன் திருவாலவாயரன் நிற்கவே.

மானின் நேர் விழி - மானின் கண் போன்ற கண்கள்.
மாதராய் - பெண்ணே! வழுதி - பாண்டியன். (நின்றசீர்
தெடுமாறன்) மாபெருந் தேவி - சிறந்த மனைவியே, பானல் -
கருங்குவளை, (பானல் வாய் - பால் + நல்வாய் - பால் மணம்
மாறாத நல்லவாய் எனினுமாம்) பரிவு - இரக்கம், அச்சம்.
ஆதியாய - முதலான. அல்லல் சேர் - துன்பங்களை விளைவிக்
கின்ற. ஈனர் - இழிந்தவர். அரன் - இறைவன். ஆலவாய்
அரன் - திருவாலவாய் என்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
சோமசுந்தரக் கடவுள், நிற்க - துணையாக நின்றலினால்.

பொருள் : மானின் கண்களைப்போலும் கண்களையுடைய
பெண்ணே, பாண்டியனின் சிறந்த மனைவியே, (நான்
சொல்வதைக்) கேட்பாயாக; திருவாலவாயிலே எழுந்தருளி
யிருக்கும் சோமசுந்தரக் கடவுள் துணையாக நின்றலினாலே,
ஆனைமாமலை முதலிய இடங்களிலே இருக்கின்றவர்களும்,
பல துன்பங்களை விளைவிக்கின்ற இழிந்த இயல்பினை

உடையவர்களுமாகிய இந்தச் சமணர்களிடம் நான் தோல்வி அடையக்கூடியவன் அல்லேன் ; ஆதலால் நீ என்னைக் குவளை மலர் போலும் வாயை உடைய பாலன் என்று எண்ணி அஞ்ச வேண்டாம்.

வரலாறு : பாண்டி நாட்டுக்கு எழுந்தருளிய திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் மதுரையிலுள்ள திருமடத்திலே தங்கியிருந்தார். அதனைப் பொறாத சமணர் மடத்துக்குத் தீவைத்தனர். நாயனார், “பொய்யராம் அமணர் கொளுவும் கூடர் பையவே சென்று பாண்டியற்கு ஆகவே.” என்று தேவாரப் பதிகம் பாட, பாண்டியனுக்கு வெப்பு நோய் உண்டாயிற்று. சமணரால் அந்நோயை நீக்க முடியவில்லை. நாயனார் அந்நோயை நீக்கியருளுவதற்காகப் பாண்டியனின் அரண்மனைக்கு எழுந்தருளினார். அப்பொழுது சமணர் தமது சமயப் பெருமை கூறி வாதஞ் செய்ய முற்பட்டனர். மங்கையர்க்கரசியார் அதுகண்டு அஞ்சினார். அவரது அச்சத்தை நீக்கும் பொருட்டு நாயனார் இத்தேவாரத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

பண் : காந்தார பஞ்சமம் -

திருமுறை : 3

துஞ்சலுந் துஞ்சல் இலாத போழ்தினும்
நெஞ்சகம் நைந்து நினைமின் நாள் தொறும்
வஞ்சகம் அற்றடி வாழ்த்த வந்த கூற்று
அஞ்சஉதைத்தன அஞ்செழுத்துமே.

துஞ்சல் - உறங்குதல், நெஞ்சகம் - மனம், நைந்து - கசிந்து, நினைமின் - நினையுங்கள், வஞ்சகம் அற்று - கரவு இல்லாமல், கூற்று - காலன் (யமன்) அஞ்செழுத்து - திருவைந்தெழுத்து (பஞ்சாட்சரம்).

பொருள் : மார்க்கண்டேயர் கரவு இல்லாமல் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசித்துத் திருவடியைப் போற்றிய பொழுது, அவர்மேல் எதிர்த்து வந்த காலனும் அஞ்சும்படி உதைத்துக் காத்தவை திருவைந்தெழுத்துக்களே. ஆதலால் உறங்குங் காலத்திலும், அஃது இல்லாத காலத்திலும் அத்

திருவைந்தெழுத்துக்களை நாள்தோறும் மனங் கசிந்து நினையுங்கள் .

வரலாறு : திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் உபநயனப் பருவம் அடைந்த பொழுது, சிவபாத விருதயர் முதலானோர் அவருக்கு பூணூற் சடங்கு செய்வித்தனர். அப்பொழுது நாயனார் அவர்களுக்கு வேதம் பொருளையும், திருவைந்தெழுத்தின் மகிமையையும் தெரிவித்து இத்தேவாரத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிருளினார்.

இத்தேவாரத்தையுடைய திருப்பதிகம் பஞ்சாட்சரத்தின் உண்மையையும் மகிமையையும் கூறுவதால், இது பஞ்சாட்சரத் திருப்பதிகம் எனப்படும்.

பாடம் - 23

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்

பண் : கொல்லி

-

திருமுறை : 4

தலம் : திருவதிகை வீரட்டானம்

“சலம்நூ வொடுதூ பமறந் தறியேன்
 தமிழோ டிசைபா டல்மறந் தறியேன்
 நலந்தீங் கிலுமுன்னை மறந் தறியேன்
 உன்னா மமென்னா வில்மறந் தறியேன்
 உலந்தார் தலையிற் பலிகொண்டு முல்வாய்
 உடலுள் ளூறுசூ லைதவிர்த் தருளாய்
 அலந்தேன் அடியேன் அதிகைக் கெடில
 வீரட் டானத் துறையம் மானே.”

சலம் - நீர். தமிழ் - தமிழ்ப்பாடல். இசை - பண்ணிசை. நலம் - நன்மை. தீங்கு - தீமை. நாமம் - இறைவன் திருப்பெயரான திருவைந்தெழுத்து. உலந்தார் - இறந்தவர். தலை - தலைஒடு. பலி - பிச்சை. உழல்வாய் - திரிபவரே. உறு - பொருந்திய.

தவிர்த்தருளாய் - நீக்கியருளுகின்றீரில்லை. அலந்தேன் - துன்பமடைந்தேன். அதிகை - திருவதிகை என்னும் இடம். கெடிலம் - கெடிலநதி. வீரட்டம் - வீரட்டானம் என்னும் திருக்கோயில், வீரட்டானத்து உறை அம்மானே - திருவீரட்டானம் என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தந்தையே.

யொருள் : கெடில நதிக்கரையிலுள்ள திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் திருக்கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கும் தந்தையே, அடியேன் நீரும் பூவும், சுகந்த தூபமுங் கொண்டு தேவரீரை வழிபடுவதை மறந்தேனில்லை ; தமிழ்ப் பாடல்களோடு இசைபாடுதலையும் மறந்திருந்தேனில்லை ; நன்மை தீமைகளிலுந் தேவரீரை மறந்திருந்தேனில்லை ; தேவரீரது திருப்பெயரை அடியேனது நாவினாற் சொல்லுவதை மறந்திருந்தேனில்லை ; இறந்த பிரமதேவரது தலை ஓட்டிலே பிச்சை ஏற்றுத் திரிபவரே, நான் அவ்வாறு இருக்கவும், என் உடம்பினுள்ளே பொருந்தி வருத்துகிற சூலைநோயை நீக்கியருளுகின்றீரில்லை ; அடியேன் துன்பம் அடைந்தேன்.

வரலாறு : மருணீக்கியார் சமணசமயம் புகுந்து தருமசேனர் என்ற பெயரோடு வாழ்ந்து வந்தார். அதனால் அவரின் தமக்கையார் மனம் வருந்தி, தம்பியாரைச் சைவசமயத்துக்கு மீட்டருளல் வேண்டும் என்று வீரட்டானேசுவரப் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார். பெருமானருளால் தருமசேனருக்குச் சூலை நோய் உண்டாயிற்று அந்நோயை எவ்வகையாலும் நீக்க முடியாமல் வருந்திய அவர், தமக்கையாரிடம் வந்து முறையிட்டார். தமக்கையார் அவருக்கு விபூதி கொடுத்ததுத் தரிப்பித்து, வீரட்டானேசுவரப் பெருமானது சந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்றார். தருமசேனர் வீரட்டானேசுவரப் பெருமானை வணங்கி "கூற்றாயினவாறு" என்னும் திருப் பதிகத்தைப் பாடியருள, சூலை நீங்கிற்று. "சலம் நூவொடு" என்னும் இத்தேவாரம் இத்திருப்பதிகத்தில் உள்ளதாகும்.

திருவிருத்தம் - சிதம்பரம் - திருமுறை : 6

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்செவ் வாயிற் குமிண்
 சிரிப்பும்
 பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால்
 வெண்ணீறும்
 இனித்தமுடைய வெடுத்தபொற் பாதமுங் காணப்
 பெற்றால்
 மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ தேயிந்த மாநிலத்தே

கருத்துரை : குனித்த புருவமும் - வளைந்த புருவமும். கொவ்வைச் செவ்வாயில் - கொவ்வைப் பழம் போன்ற சிவந்த வாயில். குமிண் சிரிப்பும் - புன்சிரிப்பும். பனித்த சடையும் குளிர்ந்த சடையும். பவளம்போல் மேனியில் - பவளம் போன்ற செந்நிற உடம்பில். பால் வெண்ணீறும் - பால் போலும் திருவெண்ணீறும். இனித்தம் உடைய - இனிதாந்தன்மை உடைய. எடுத்த பொற் பாதமும் - தூக்கிய திருவடியும். காணப் பெற்றால் - கிடைக்கப் பெற்றால். மனித்தப் பிறவியும் - மனிதப் பிறப்பும். வேண்டுவதே - விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதாகும். இந்த மாநிலத்தே - இந்தப் பெரிய பூவுலகத்தில்.

பொருள் : வளைந்த புருவமும், கொவ்வைப்பழம் போன்ற சிவந்த வாயிலே உண்டான புன்சிரிப்பும், குளிர்மையான சடாபாரமும், பவளம் போன்ற சிவந்த மேனியில் பொருந்திய பால் போன்ற வெண்ணிற திருநீற்றின் கோலமும், இன்பந தருகின்ற தூக்கிய திருவடியும் காணக் கிடைக்குமானால், இந்தப் பூவுலகத்திலே மனிதப் பிறவியும் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதொன்றாகும்.

சிறப்புரை : இத் திருப்பாடல் “கோயில்” என்ற பெயரைத் தனக்கே சிறப்பாக்கிக் கொண்ட சிதம்பரத்திலுள்ள நடராசப் பெருமானைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாகும். நடராசப் பெருமானின் அருள் ஒழுக்கு கண்ணை முதலில் குனித்த

புருவம் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார் : கொவ்வைப் பழத்தின் செம்மை இயற்கையானதுபோல, இறைவனுடைய வாயிதழின் செம்மையும் இயற்கையானது என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மலருக்கு முதல் நிலை அரும்பு - சிரிப்புக்கு முதல் நிலை புன்சிரிப்பு. இவை இரண்டையும் புலப்படுத்தவே குமின்சிரிப்பு என்றார். கங்கை நீரால் எந்த நேரமும் குளிர்ந்த சடை ஆதலின், பனித்த சடை என்றார். இறைவன் செம்மேனியன் ஆதலின் “பவளம் போல் மேனி” என்றும், விபூதித்திருக் கோலத்தை உடையவர் ஆதலின் ‘பால் வெண்ணீறு’ என்றும் குறிப்பிட்டார். தூக்கிய திருவடி ஆத்மாவுக்கு நிழல் தந்து முத்தியைக் கொடுப்பது ஆதலின் “இனித்த முடைய எடுத்த பொற்பாதம்” என்றார். பிறவியைப் பிணி என்று பலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அப்பிறவியைப் போக்குவது இறைவனுடைய திருவடி தரிசனமாகும். ஆகவே அத்தரிசனம் கிடைக்குமானால் மனிதப் பிறவியும் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது என்றார்.

தலம் : திருக்காளத்தி

திருமுறை : 6

திருத்தாண்டகம்

“மனத்தகத்தான் தலைமேலான் வாக்கின் உள்ளான்
வாயாரத் தன் அடியே பாடுந் தொண்டர்
இனத்தகத்தான் இமையவர் தன் சிரத்தின் மேலான்
ஏழண்டத்து அப்பாலான் இப்பால் செம்பொன்
புனத்தகத்தான் நறுங்கொன்றைப் போதின்

உள்ளான்

பொருப்பிடையான் நெருப்பிடையான் காற்றின்

உள்ளான்

கனத்தகத்தான் கயிலாயத்து உச்சி யுள்ளான்
காளத்தியான் அவன் என் கண்ணு ளானே.”

பொருள் : மனத்தின் உள்ளே இருப்பவன், தலைக்கு மேல் இருப்பவன், பேசும் பேச்சில் உள்ளவன், வாய் நிரம்பத் தன்

திருவடிமையே நினைந்து பாடும் அடியவர்களது (தொண்டர்களது) கூட்டத்தினுள்ளே இருப்பவன், தேவர்களுடைய தலைக்கு மேல் அவர்கள் வணங்குவதற்குரிய தலைவனாக இருப்பவன், ஏழு உலகங்களுக்கும் அப்பால் நிற்பவன், இவற்றையன்றி நமக்கு அண்மையான இந்தப் பகுதியில் சிவந்த பொன் போன்ற திணையை விளைக்கும் புனத்தினுள்ளே இருப்பவன், நறுமணம் வீசும் கொன்றை மலரில் இருப்பவன், மலையிடையே உள்ளவன், தீயிடையே இருப்பவன், கைலாய மலையின் உச்சியில் எழுந்தருளி இருப்பவன், திருக்காளத்தி யாகிய தலத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் அப்பெருமானே, என் கண்ணிலும் இருக்கின்றான்.

கருத்துரை : ஆர - நிரம்ப, இனம் - கூட்டம், அண்டம் - உலகம், புனம் - திணைப்புனம், கனம் - மேகம்

அங்குளான், இங்குளான் என்று எங்கெங்கோவெலாம் இருப்பிடங்களாகப் பேசப்படும் இறைவன், மெய்யடியார் கண்களில் பார்க்குமிடமெங்கும் நினைக்குங் கோலத்தில் நீக்கமற நிறைந்திருந்து அருள் புரிகின்றான் என்ற உண்மையை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

காளத்தி : காளத்தி தொண்டை நாட்டிலுள்ள சிவத்தலம். சிலந்தி, பாம்பு, யானை ஆகிய மூன்றும் பூசித்து முத்தியடைந்த தலம். தென்கைலாயம் எனப் போற்றப்படுவது. இம்மலை உச்சியிலிருந்த குடுமித் தேவரை ஆறே ஆறுநாள் வழிபட்டு கண்ணப்பர் முத்தியடைந்தவர். இம்மலை மேலேறியே தேவார முதலிகள் மூவரும் வழிபட்டனர். மூவரும் இப்பெருமான்மீது தேவாரமும் பாடியுள்ளனர். மூலத்தானத்திலுள்ள சுயம்புலிங்க மூர்த்தியின் திருவுருவில் சிலந்தி, பாம்பு, யானை ஆகிய மூன்றும் உள்ளன. பச்சைக் கர்ப்பூரம் சேர்த்த நீரினாலே சுவாமிக்குத் திருமஞ்சனமாட்டப்படும். பஞ்சபூதத் தலங்களுள் இது வாயுத் தலமாகும். இதனால் மூலத்தானத்துத் திருவிளக்குகள் எந்நேரமும் காற்றிற்கு அசைந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்

பண் : நட்பாடை

திருமுறை : 7

தலம் : திருக்கேதீச்சரம்

நத்தார்படை ஞானன்பசு வேறிநநனை கவிழ்வாய்
மத்தம்மத யானையுரி போர்த்தமண வாளன்
பத்தாகிய தொண்டர் தொழு பாலாவியின் கரைமேல்
செத்தாரெலும் பணிவான்திருக் கேதீச்சரத் தானே.

* நத்தி - சங்கு, ஞானன் - ஞானியாகிய விஷ்ணு, பசு -
இடபம். மத்தம்மத யானை - மயக்கம் தரும் மதம் பொருந்திய
யானை. உரி - தோல். மணவாளன் - நித்திய கல்யாணர்
(மணவாளத் திருக்கோலத்தை உடையவர்).

பொருள் : சங்கினைப் படையாக ஏந்திய ஞானியாகிய
விஷ்ணு என்னும் இடபத்தில் ஏறியவரும், நனைந்து
தொங்குகின்ற வாயையும், மயக்கந்தரும் மதத்தையும் உடைய
யானையின் தோலைப் போர்த்த நித்திய கல்யாணரும், இறந்த
பிரம், விஷ்ணுக்கள் முதலானோரது எலும்பை அணிந்தவரும்
யாரெனில், அன்புள்ள அடியார்கள் வணங்குகின்ற பாலாவி
என்னுந் தீர்த்தக்கரையிலே உள்ள திருக்கேதீச்சரத்தில்
எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானேயாவர்.

வரலாறு : பல தலங்களையுந் தரிசித்துத் தேவாரம்
பாடியருளிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், ஒருமுறை
இராமேச்சுரத்தை அடைந்து சுவாமி தரிசனஞ்
செய்திருந்தார். அக்காலத்தில் இலங்கையில் உள்ள
திருக்கேதீச்சரத்தின் சிறப்புக்களைத் திருவருளால் உணர்ந்து
இத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

பண் : தக்கேசி

திருமுறை : 7

தலம் : திருப்புன்கூர்

அந்த ணாளனுன் அடைக்கலம் புகுத
 அவனைக் காப்பது காரண மாக
 வந்த காலன்றன் ஆருயி ரதனை
 வவ்வினாய்க்குன்றன் வண்மைகண் டடியேன்
 எந்தை நீயெனை நமன்தமர் நலியில்
 இவன் மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ்
 சிந்தை யால்வந்துன் திருவடி யடைந்தேன்
 செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூ ருளனே.

அந்தணாளன் - அந்தணரான மார்க்கண்டேயர், புகுத - புக, அடைய-வல்வதல் - கவர்தல், கைப்பற்றுதல், வவ்வினாய்க்கு - கவர்ந்த தேவரீருக்கு. வண்மை - இயல்பு. எந்தை எமது தந்தை. நமன் - யமன். தமர் - (யமனது ஏவல் வழி நிற்கும்) தூதர். நலியில் - துன்புறுத்தினால், விலக்குஞ் சிந்தையால் - விலக்கியருளுவர் என்னும் எண்ணத்தினால்.

பொருள் : செழுமையான சோலைகள் நிறைந்த திருப்புன்கூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானே, அந்தணரான மார்க்கண்டேயர் தேவரீரிடம் அடைக்கலம் புகுந்து வழிபட்ட போது அவரைக் காப்பதற்காக, உயிர் கவர வந்த காலனின் அரிய உயிரை, எமது தந்தையே கவர்ந்தருளினீர். அடியேன் தேவரீரது அக்கருணை இயல்பை அறிந்து, என்னை இயமனது தூதவர்கள் துன்புறுத்துவார்களானால், “இவன் என் அடியான்” என அவர்களுக்கு உணர்த்திக் காப்பாற்றுவீர் என்னும் எண்ணத்தினால், இங்கு வந்து தேவரீரது திருவடியில் அடைக்கலம் புகுந்தேன்.

வரலாறு : சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம்மோடு பகை கொண் டிருந்த ஏயர் கோன் கலிக்காம நாயனாரது ஊருக்குச் சென்று சிவபிரானது அருளால் அவருடன் நண்பரானார். பின் அவருடன் திருப்புன்கூர் என்னுந் திருத்தலத்திற்குச் சென்று இத் தேவாரத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

இப் பாடலிலே சிவபெருமான் மார்க்கண்டேயருக்காக யமனை உதைத்த வரலாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பண் : தக்கேசி திருவாரூர் - திருமுறை - 7

பொன்னும் மெய்ப்பொரு ளுந்தரு வாணைப்
 போக முந்திரு வும்புணர்ப் பாணைப்
 பின்னை என்பிழை யைப்பொறுப் பாணைப்
 பிழையெ லாந்தவி ரப்பணிப் பாணை
 இன்ன தன்மையன் என்றறியவொண்ணா
 எம்மா னைஎளி வந்தமி ரானை
 அன்னம் வைகும் வயற்பழ னத்தணி
 ஆரு ரானை மறக்கலு மாமே.

கருத் துரை : பொன்னும் - பொன்னையும், மெய்ப்பொருளும் - மெய்யுணர்வையும் ; தருவாணை - வழங்குபவனும் ; போகமும் - உலக இன்பத்தையும் ; திருவும் - வீட்டின்பத்தையும், புணர்ப்பாணை - சேர்ப்பிக்கின்றவனும். பின்னை - அதன்பின் ; என் பிழையைப் பொறுப்பாணை - அவ்வின்பங்களை நுகரும் போது செய்கின்ற பிழைகளைப் பொறுத்துக்கொள்பவனும் ; பிழையெல்லாம் தவிரப் பணிப்பாணை - பிழைகளே வராதவாறு அருள் செய்பவனும் ; இன்னதன்மையன் - இன்ன தன்மை உடையவன் ; என்று அறியவொண்ணா வரையறுத்து உணர ஒண்ணாத ; எம்மாணை - எங்கள் தலைவனும் ; எளிவந்த பிராணை - எனக்கு எளி வந்த பெருமானும் ஆகிய ; அன்னம் வைகும் - அன்னங்கள் தங்கியுள்ள வயற்பழனத்து - வயல்கள் நிறைந்த பண்ணைகளை உடைய ; அணி ஆரூராணை - அழகிய திருவாரூர் இறைவனை ; மறக்கலுமாமே - யான் மறத்தலும் இயலுமோ ?

பொருள் : எனக்குப் பொன்னையும், மெய்யுணர்வையும் வழங்குபவனும், அவைவாயிலாக உலக இன்பத்தையும், வீட்டின்பத்தையும் சேர்ப்பிக்கின்றவனும், அதன்பின் யான் அவ்வின்பங்களை நுகரும் பொழுது செய்கின்ற பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்பவனும், பின்னர் பிழைகளே வராதவாறு அருள் செய்பவனும், இன்னதன்மையை உடையவன் என்று வரையறுத்து உணர முடியாத எங்கள் தலைவனும், எனக்கு

எளிவந்த பெருமானும் ஆகிய அன்னங்கள் தங்கி உள்ள வயல்களை உடைய பண்ணைகள் நிறைந்த அழகிய திருவாரூர் இறைவனை யான் மறத்தலும் இயலுமோ !

சிறப்புரை : “ மெய்ப் பொருள் ” என்றது உண்மையை உணரும் உணர்வை, பொன் இம்மைக்கும், மெய்ப் பொருள் மறுமைக்கும் உதவுவன. பொன்னால் கிடைப்பது போகம். அதாவது இவ்வுலக இன்பம். “ திரு ” என்பது வீட்டுலக இன்பம். அது மெய்ப் பொருள் உணர்வால் கிடைப்பது. உலக இன்பத்தை நுகரும் பொழுது செய்யும் பிழையாவது. இறைவனை மறந்து, முன்னிலைப் பொருள்களையே நினைந்து, விருப்பும் வெறுப்புங் கொள்ளுதல். வீட்டின்பத்தை நுகரும்பொழுது செய்யும் பிழையாவது, பாற்கலன்மேற்பூனை கரப்பருந்த நாடுதல் போல, அப் பேரின்பத்தையே நுகர்ந்திராது சிற்றின்பத்தை விரும்புதல். இவை இரண்டும் பண்டைப் பழக்கம் பற்றி நிகழ்வன. இப்பழக்கத்தைத் தன் அடியார்க்கு இறைவன் பலவற்றால் அறவே நீக்கி அருளுவான். அளவிறந்த தன்மையன் ஆதலின் “இன்ன தன்மையன் என்றறியவொண்ணா எம்மான்” என்றும், அத்தன்மையன் ஆயினும், தமக்கு எளிதில் பலகாலும் வெளிநின்றமையின் ‘எளிவந்த பிரான்’ என்றும் அருளினார். மறக்கலும் என்னும் உம்மை இழிவு சிறப்பு.

பாடம் - 25

திருவாசகம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகளால் திருவாசகமும் திருக் கோவையாரும் அருளிச் செய்யப்பட்டன. அவற்றை நம்பியாண்டார் நம்பியடிகள் 8 ஆந் திருமுறையாக வகுத்தருளினார்.

திருவாசகத்தில் ஒரு பகுதி திருச்சதகம். சதம் என்ற வட சொல்லுக்கு நூறு என்பது பொருள். அந்நூறு எண்களையுடைய பாட்டுக்கள் சதகம் எனப் பொருள்படும். தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த நூறு திருப்பாடல்களைத் தன்னகத்துக்

பொருள் : நின் மெய்யடியார்கட்கு மெய்ப் பொருளாய் விளங்கும் மேலோனே! வணக்கம். நின் திருவடியினை எளியேன் இடைவிடாது பாடுதல் வேண்டும். உள்ளம் குழைந்து உருகி மெய் மறந்து ஆடுதல் வேண்டும், வணக்கம். உன்னுடைய திருவடித் தாமரையினை நாயை ஒத்த அடியேன் கூடுதல் வேண்டும், வணக்கம். யான் துன்புற்றுக் கொண்டிருக்கும் பழ நிறைந்த இவ்வுடம்பினை நீக்கியருளுதல் வேண்டும், வணக்கம். அழியும் இயல்பினவாகிய இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குரிய பொருள்களிடத்துள்ள எனது அவாக்களையும் நீக்கியருளல் வேண்டும், வணக்கம். நின் திருவடிப் பேறாகிய பேரின்பத்தைத் தந்தருளுவாயாக.

போற்றியோம் நமச்சி வாய புயங்கனே மயங்கு
கின்றேன்
போற்றியோம் நமச்சி வாய புகலிடம் பிறிதொன்
றில்லை
போற்றியோம் நமச்சி வாய புறமெனைப் போக்கல்
கண்டாய்
போற்றியோம் நமச்சி வாய சயசய போற்றி போற்றி.

ஓம் நமச்சிவாய - ஓம் சிவனுக்கு வணக்கம் (நம - வணக்கம்)
போற்றி - காத்தருள்க, வணக்கம், புயங்கன் - பாம்பை
அணிந்தவன், புகலிடம் - தஞ்சமான இடம், பிறிது - வேறு
புறம், போக்கல் கண்டாய் - புறத்திலே தள்ளிவிடாமற்
காத்தருள்க. சய - வெற்றி.

பொருள் : ஓம் நமச்சிவாய (ஓம் சிவனுக்கு வணக்கம்)
பாம்பை அணிந்தவனே, அடியேன் திகைப்புறுகின்றேன் ;
காத்தருள்க. ஓம் நமச்சிவாய, அடியேனுக்குத்
தேவீரையொழியத் தஞ்சமான இடம் வேறு எதுவும் இல்லை.
காத்தருள்க. ஓம் நமச்சிவாய, அடியேனைப் புறத்திலே
தள்ளிவிடாமற் காத்தருள்க. ஓம் நமச்சிவாய காத்தருள்க.
தேவீரின வெற்றி ஓங்குக. தேவீருக்கு வணக்கம் ; வணக்கம்.

திருச்சாமுல்

அலரவனும் மாலவனும் அறியாமே அழலருவாய்
நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றதுதான் என்னே
நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றிலனேல் இரு
வருந்தம்
சலமுகத்தால் ஆங்காரந் தவிரார்காண் சாமுலோ.

அலர் - தாமரை. அலரவன் - (விஷ்ணுவின் உந்தித் தாமரையிலே தோன்றிய) பிரமா, மாலவன் - விஷ்ணு, அழல் உரு - அக்கினி வடிவு, சோதி வடிவு, (நில முதற் கீழ் அண்டம் - நிலம் முதல் கீழ்: நிலம் முதல் அண்டம்) நிலம் முதல் கீழ் - நிலத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட பாதாளம். நிலம் முதல் அண்டம் - நிலத்துக்கு மேற்பட்ட ஆகாயம். நின்றிலனேல் - நிற்கவில்லையானால். இருவரும் - பிரம, விட்டுணுக்கள் இருவரும். சலமுகத்தால் - பகையால். என்னே - என் ஏட; என்னேடி, என்? ஏடி தோழி! என்ன காரணம்?

பொருள்: ஏடி, தோழி! பிரமாவும் விஷ்ணுவும், அடிமுடி தேடி அறியாவண்ணம், சோதி வடிவமாய்ப் பாதாளம் முதல் ஆகாயம் வரை பொருந்தும்படி சிவபெருமான் நின்றது எக்காரணத்தால்?

அக்காரணத்தால், பாதாளம் முதல் ஆகாயம் வரை பொருந்தும்படி சிவபெருமான் நிற்கவில்லையானால், பிரம விட்டுணுக்கள் இருவரும் தமக்குள் உண்டான தணியாத பகையினால் செருக்கினை ஒளிக்கமாட்டார்கள் (என்பதாம்) என்று பாடி, சாமுல் விளையாடுவோம்.

வரலாறு: மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சிதம்பரத்திலே புத்தர்களுடன் வாதிட்டபோது, அவர்கள் வினாவிய வினாக்களுக்குரிய விடையை அவர்களுடன் வந்த ஈழநாட்டரசனின் ஊமை மகவின் வாய்மொழியாகத் தோற்றுவித்தருளினார். அது திருச்சாமுல் என வழங்கும்.

திருச்சாழல் : சாழல் என்பது பெண்கள் ஆடும் ஒரு வகை விளையாட்டின் பெயர். புத்தர்களது வினாவை ஒரு பெண் வினாவியும், மற்றொரு பெண் அதற்கு விடை கூறியுஞ் சாழல் விளையாடும் முறையில் இத்திருவாசகப் பதிகம் அமைந்திருப்பதால், இது திருச்சாழல் என்னும் பெயருடைய தாயிற்று.

பாடம் - 26

புராணம்

“புராணம்” என்பது பழமையானது என்ற பொருளைத் தரும். வேதங்களிலே கூறப்பட்ட உண்மைக் கருத்துக்களை அப்படியே கூறி அனைவர்க்கும் அறிவுறுத்தல் இயலாது. ஆதலால் அறிவிற் குறைந்தவர்களுக்கு அவ்வுண்மைகளை விளக்கும் பழைய கதையைக் கூறி அறிவுறுத்தினர் பெரியோர். அவ்வாறு வேதப் பொருளை விளக்க எழுந்த கதைகளே பதினெண் புராணங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. இப் புராணங்களை வியாச முனிவரின் மாணவராகிய சூதமகா முனிவர் தம் மாணவர்களுக்கு உபதேசித்தார். இவை வடமொழியில் உள்ளன. அவற்றிலே சில தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இலிங்க புராணம், கந்த புராணம் முதலியன மொழிபெயர்க்கப்பட்ட புராணங்கள். இவையன்றி ஒவ்வொரு சிவத்தலத்துக்கும் அவ்வத்தலச் சிறப்புக்கள், வரலாறுகளைக் கூறும் தல புராணங்களும் பல உள. கோயிற் புராணம், சீகாளத்தி புராணம் முதலியன தல புராணங்களாகும்.

பெரிய புராணம் : முந்திய புராண வகைகளில் வேறுபட்டதாய், வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப் படாததாய், முதன் முதலாகத் தமிழிலே பாடப்பட்ட புராணம் பெரிய புராணமாகும். இது பக்தி வழியிலே நின்று பரமேசுவரனுக்கும் அடியாருக்கும் பணிசெய்து பரமபதமடைந்த பக்தர்கள் பலரது வரலாற்றைக் கூறும் நூலாகும். அநுபாயச்

சோழரென்னும் அரசன் சமண சமய நூலாகிய சிந்தாமணியை விரும்பிப்படித்து அதைப் பாராட்டுதலைக் கண்ட மந்திரியாராகிய சேக்கிழார், அரசருக்குச் சமண சமயத்தின் குறைபாடுகளையும், சைவ சமயத்தின் பெருமைகளையும், சைவ சமயாசாரியர்களின் வரலாறுகளையும், அவர்கள் பாடியருளிய அருட்பாடல்களின் பெருமைகளையும் எடுத்துக் கூறினார். அவற்றைக் கேட்ட அரசன், உண்மையை உணர்ந்து தம்மந்திரியாரை “அடியார் வரலாற்றை ஒரு நூலாக நீரே பாடித்தாரும்” என்று கேட்டார். மந்திரியாரும் உடன்பட்டு, அரசரிடம் விடைபெற்றுத் தில்லை நகரத்தை அடைந்து, நடராசப் பெருமானை வணங்கி, “திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடுதற்கு எனக்கு அருள்புரியும்” என்று வேண்டுகல் செய்தார். இறைவர் எல்லோரும் கேட்க “உலகெலாம்” என அடியெடுத்துக் கொடுத்து, புராணத்தைப் பாடுக என்று அசரீரிவாக்காக அருள் செய்தார். அப்படியே பாடி முடித்தபின், சோழ அரசர் தில்லைநகரில் வந்து தங்கி அறிஞர் பெருஞ் சபையை ஆயிரங்கால் மண்டபத்திலே கூட்டி, இந்நூலை அரங்கேற்றிவித்தார். சபையோரே இதற்குப் “பெரிய புராணம்” என்ற பெயர் சூட்டினர். அரசர் புராண ஏட்டையும் புலவரையும் தமது பட்டத்து யானையிலேற்றித் தாமே குடைபிடித்து வீதியிலே பவனி வருவித்தார். சேக்கிழாருக்குத் “தொண்டர் சீர்பரவுவார்” என்ற பட்டப்பெயரையும் சூட்டினார். இப் புராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இப் புராணப் பாடல்கள் எல்லாவகையான சிறப்புக்களும் அமைந்த இனிய பாடல்கள். மேலும் இவற்றிலே பக்திச் சுவை மிக அதிகமாய் அமைந்து, கற்பவர்களைச் சிவபக்தர்களாகத் திருத்திவிடுகின்றது.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் தொண்டை நாட்டிலே குன்றத்தூரிலே சேக்கிழார் குடியிலே அவதரித்தவர். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் “அருண்மொழித் தேவர்” என்பது. இவர் தம் கல்வி அறிவொழுக்கங்களாலே சோழ அரசரின் பெரும் மதிப்புக்குரியவராகி, அவருக்கு முதல் மந்திரியாராய் விளங்கினார். இவருக்குக் குடிப்பெயராகிய சேக்கிழார் என்ற பெயரே சிறந்த பெயராக நிலவியது.

இறைவனின் மூன்று கண்களும் போலத் தமிழிலே முதன்மை பெற்று விளங்கும் புராணங்கள் மூன்று. அவை பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், கந்த புராணம் என்பன. இவை எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது பெரிய புராணமென்பது அறிஞர்கள் கருத்து. இதன் கீழ் இருப்பது பெரிய புராணத்தில் வரும் ஞானசம்பந்தர் புராணத்திலுள்ள முதற்பாடலாகும்.

பெரிய புராணம்

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத
சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.

கருத்துரை : வேதநெறி - வேதத்திற் சொல்லிய ஒழுக்கம் வைதிகம் எனப்படும். சைவத்துறை - சிவாகமங்கள் சொல்லிய ஒழுக்கம் சைவநெறி எனப்படும். பூத பரம்பரை - பழைய சைவ சமயம், சமயசின்னம், அடியார் ஆகிய பரம்பரைகள். சீதம் - குளிர்ச்சி. புகலி - சீர்காழி. பரவுவாம் - துதிப்போம்.

பொருள் : (இவ்வுலகிலே) வைதிக ஒழுக்கம் தழைத்து வளரவும், மேலான சைவநெறி மேம்பட்டு வளரவும், பழைமையான சைவபரம்பரைகள் பொலியவும், தமது பரிசுத்தமான வாயைத் திறந்து அழுததனாலே ஞானப்பாலுண்டு தமிழ் வேதம் பாடிய குளிர்ந்த செழிப்புள்ள வயல்களையுடைய சீர்காழியிலே அவதரித்தவராகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது பாதங்களாகிய மலர்களைப் பத்தியோடு எமது தலைமேல் வைத்து வணங்கி (அவரது திருவருளைத் துணையாகப்பெற்று) அவரது திருத்தொண்டின் சிறப்பைக் கூறுவோம்.

பிள்ளையார் அழுததனாலே இறைவனார் ஞானப் பாலாட்டியருளினார். பிள்ளையார் ஞானம் பெற்றார். தமிழ் வேதமாகிய தேவாரப் பாடல்களைப் பாடினார் ; அதனால் வேத ஒழுக்கம், சைவ ஒழுக்கம், சைவ பரம்பரைகள் தழைத்து வளர்ந்தன. இவை வளருவதற்குக் காரணமாயிருந்தது பிள்ளையாரின் அழகை. அப்படி அழுத பிள்ளையாரின் பாதத்தை

வணங்கி, அவரது திருத் தொண்டைக் கூறும் சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம்.

சேக்கிழார் புராணம் : இது பெரிய புராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடியருளிய சேக்கிழார் சுவாமிகளது வரலாற்றைக் கூறுவது. இப் புராணத்தை உமாபதிசிவாசாரியார் பாடியருளினார். பின்வரும் பாடல், இப் புராணத்திலே, நடராசப் பெருமானுக்குத் துதியாய் அமைந்துள்ளது.

சேக்கிழார் புராணம்

சீராகுஞ் சதுர்மறையுந் தில்லைவா முத்தனரும்
பாராகும் புலிமுனியும் பதஞ்சலியுந் தொழுதேத்த
வாராகுங் கடல்புடைசூழ் வையமெலாம் ஈடேற
ஏராகும் மணிமன்றுன் எடுத்ததிரு வடிபோற்றி.

கருத்து : சீர் ஆரும் - சிறப்பு அமைந்த. சதுர்மறை - நான்கு வேதங்கள் அவை ; இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம். பார் - பூமி ; இங்கே தில்லைப் பதியைக் குறித்தது. புலிமுனி - வியாக்கிரபாதர். வார் ஆரும் - நீர் நிறைந்த. வையம் - பூமியிலுள்ள உயிர்கள். ஈடேற - நல்வாழ்வடைய ஏர் ஆரும் - திருவருள் ஞானம் நிறைந்த மணி மன்று - அழகிய சபை (திருவம்பலம், கனகசபை) எடுத்த திருவடி - தூக்கியதிருவடி போற்றி - வணக்கம்.

பொருள் : சிறப்பமைந்த நான்கு வேதங்களும், தில்லை மூவாயிரவரும். தில்லைப் பதியிலே வாழுகின்ற வியாக்கிரபாத முனிவரும். பதஞ்சலி முனிவரும் வணங்கித் துதிக்கவும். நீர் நிறைந்த கடலாற் சூழப்பட்ட உலகிலுள்ள உயிர்களெல்லாம் நல்வாழ்வு அடையவும், திருவருள் ஞானம் நிறைந்த அழகிய திருவம்பலத்திலே நடராசப் பெருமான் தூக்கியருளிய திருவடியை வணங்குவாம்.

பட்டினத்தார் பாடல்

திருத்தில்லை

கொல்லாமல் கொன்றதைத் தின்னாமல்
 குத்திரங் கோள்களவு
 கல்லாமல் கைதவரோ டிணங்காமல்
 கனவிலும் பொய்
 சொல்லாமல் சொற்களைக் கேளாமல்
 தோகையர் மாயையிலே
 செல்லாமல் செல்வந் தருவாய்
 சிதம்பர தேசிகனே.

கருத்து : குத்திரம் - வஞ்சம். கோள் - கோள் சொல்லுதல். கைதவர் - வஞ்சகர். இணங்குதல் - நட்பாதல். தோகை - மயில். தோகையர் - மயில் போன்ற பெண்கள். மாயை - பெண்ணின்பமே பேரின்பமென மயங்குதல்.

பொருள் : சிதம்பரத்திலே திருநடனமாடும் எனது குருவாகிய இறைவரே! நான் ஒருயிரையுங் கொல்லாமலும், கொண்டு பெற்ற ஊனை உண்ணாமலும், வஞ்சித்தல், கோள் சொல்லுதல், களவாடுதல் முதலிய தீமைகளைப் பயிலாமலும், வஞ்சகரோடு கூடாமலும், கனவில்தானும் பொய்ப்பேச நினையாமலும், பிறர் கூறும் பொய்யுரைகளைக் கேளாமலும், மயில்போலுஞ் சாயலுடைய மகளிரது இன்பத்திலே மயங்காமலும் இருந்து, (உம்மையே நினைந்து, உம் திருநாமங்களையே சொல்லி, உம் அடியார்களுடனே கூடி, எம் தொண்டுகளையே செய்து) உமது திருவருளாகிய செல்வத்தையே பெறும்படி அருள் தருவீராக.

சிதம்பர தேசிகனாகிய சிவபெருமானே, நான் மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றாலும் தீயவழியிலே செல்லாமல்,

உமது திருவருள் வழியிலே செல்வதாகிய செல்வத்தை
எமக்குத் தாரும்.

பட்டினத்தார் தில்லையை அடைந்து நடராசப்
பெருமானைத் தரிசித்து வணங்கிப் பாடிய பாடல் இது.

திருவொற்றியூர்

ஐயுந்தொடர்ந்து விழியுஞ் செருகி யறிவழிந்து
மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்ற போதொன்று
வேண்டுவன் யான்
செய்யுந் திருவொற்றி யூருடையீர் ! திருநீறு மிட்டுக்
கையுந் தொழப் பண்ணி ஐந்தெழுந் தோதவுந்
கற்பியுமே.

பொழியு : கோழையுந் தொடர்ந்து, கண்களும் பஞ்சடைந்து,
உணர்வு கெட்டு, சரீரமும் பொய்யாகி விடுங்காலத்து அடியேன்
ஒன்றை விரும்புகின்றேன். (யாதெனில்) அலங்காரங்கள்
செய்தமைந்த திருவொற்றியூருடையீரே ! விபூதியிணையுந்
தரித்து. கைகளால் அஞ்சலி செய்யவுஞ் செய்து “ நமசிவாய ”
என்ற பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரிக்கவுங் கற்பித் தருள்வாயாக.

கருத்துரை : ஐயும் - கோழையும். விழியுஞ் செருகி -
கண்பஞ்சாடி. அழிந்து - கெட்டு. மெய் - சரீரம்,
தொழ - வணங்க. ஐந்தெழுத்து - நமசிவாய மந்திரம்.

மரண காலத்தில் வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் என்னும்
மூன்றும் ஒன்றினின்றும் ஒன்று அதிகரித்து, முடிவில்
சிலேத்தும சம்பந்தமாகிய கோழை ஒன்றே பற்றி நிற்கு
மாதலின் ஐயுந் தொடர்ந்து எனப்பட்டது. இறக்குநதறுவாயில்
திருநீறணிதலும், கைகூப்பித் தொழுதலும், நமசிவாய என்ற
ஐந்தெழுத்தை ஒதுதலும் செல்லும் வழிக்கு நல்ல கதியைக்
கொடுப்பன என்பதனை இப்பாடல் எமக்கு விளக்குகின்றது.
மேற்கூறிய மூன்று செயல்களும் முத்தி சாதனங்களாகும்.

திருப்புகழ்

திருப்புகழ் பாடல்கள் கந்தசுவாமியாரது மகிமையை விளக்குவன. அவற்றைப் பாடியருளியவர் அருணகிரிநாதர்.

இவர் பிறந்து வாழ்ந்த இடம் திருவண்ணாமலை. இவர் முத்தம்மை என்ற உருத்திரகணிகையின் பிள்ளை. இவர் இளமையிலேயே பெற்றாரை இழந்தார். தமக்கையாருடைய ஆதரவில் வளர்ந்து, இன்பங்களை அனுபவித்து வாழ்ந்தார். பிற்காலத்திலே, உலக வாழ்வில் வெறுப்புற்ற இவர், திருவண்ணாமலைக் கோயிற் கோபுரத்திலேறிக் கீழே குதித்து வீழ்ந்தார். வீழ்ந்தவரைக் கந்தசுவாமியாரே உயிர் நீங்காது காத்தருளிக் குருவாக இருந்து ஞானோபதேசஞ் செய்தார். அதன்பின் துறவு பூண்டார்.

துறவு பூண்ட இவர், பல தலங்களுக்கும் யாத்திரை செய்து முருகப்பெருமான் மீது திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் பாடி, மீண்டும் திருவண்ணாமலையில் வந்திருந்து பரகதியடைந்தார்.

இவர் கல்விச் செருக்குக் கொண்ட வில்லிபுத்தூரர் என்ற புலவரை வாதில் வென்று செருக்கடக்கினர் என்றும், திருவண்ணாமலையில் வாழ்ந்தவனும்; சமண சமயத்தவனும், தேவி உபாசகனும் ஆகிய சம்பந்தாண்டான் என்பவனோடு உண்டான மாறுபாட்டாலே, பிரபுடதேவராசன் என்ற அரசன் காணக்கூடியதாகக் கந்தசுவாமியாரை அழைத்துக் காட்டின ரென்றும் வேறு பல அற்புதங்களுஞ் செய்தனரென்றும் கூறுவர்.

இவர் திருப்புகழேயன்றி, கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அநுபூதி, திருவகுப்பு, கந்தர் அந்தாதி, வேல்விருத்தம் என்பவற்றையும் பாடியருளினார்.

முருகவேளின் பெருமையைப் புகழ்ந்து அருணகிரிநாதர் அருளிய அழகிய இனிய சந்தப் பாடல்கள் திருப்புகழ்.

பின்வரும் திருப்புகழ் கதிர்காமம் பெருமான் மீது பாடியருளப்பட்டது.

எதிரி லாத பத்தி தனைமேவி
 இனிய தாணி னைப்பை இருபோதும்
 இதய வாரி திக்கு ஞறவாகி
 எனதுளேசி றக்க அருள்வாயே
 கதிர காம வெற்றி லுறைவோனே
 கனக மேரு வொத்த புயவீரா
 மதுர வாணி யுற்ற கழலோனே
 வழுதி கூனி மிர்த்த பெருமானே.

பொழிப்புரை : கதிர்காமம் என்னும் மலையிலே கோயில் கொண்டருளியவரே, இமயமலையை ஒத்த தோள்களை உடையவரே, இனிய ஒலி பொருந்திய வீரக் கழல்களை உடையவரே, திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரிடத்திலே ஞான அம்சமாகச் சேர்ந்திருந்து பாண்டியனது கூளை நிமிர்த்தியருளிய முருகவேளே, எனது மனமாகிய கடலோடு பொருந்திக் கலந்திருந்து உள்ளே பேரின்பம் நிறைந்து சிறப்படையும்படி, நான் உம்மிடத்திலே நிகரில்லாத பத்தி உடையவனாய் இரவும் பகலும் உமது இனிய திருவடியைத் தியானித்தற்கு அருள் செய்வீராக.

குறிப்பு : இதய வாரிதி - மனமாகிய கடல். உள்ளக்கடல், உறவாதல். கலத்தல் உ(ள்)ளே சிறக்க - உள்ளத்தினுள்ளே பேரின்பம் பெருகிச் சிறக்க. கதிரகாமம் - கதிர்காமம். கனகமேரு - இமயமலை. (கனகம் - பொன். இமயமலை என்பதிலுள்ளே 'இமயம்' பொன் என்னும்பொருளது) மதுரம் - இனிமை. வாணி - ஒலி, ஓசை, சொல், வழுதி - பாண்டியன் (நின்றசீர் நெடுமாறன் - கூன்பாண்டியன்)

சகலகலாவல்லிமாலை

சரசுவதி தேவி சகல கலைகளும் வல்லவர். அதனால், “சகலகலாவல்லி” எனப்படுவர். அத்தேவியைத் துதித்து, குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடியருளிய பததுப் பாடல்கள் கொண்ட நூல் “சகலகலாவல்லி மாலை” என வழங்கப்படுகின்றது.

குமரகுருபர சுவாமிகள் டில்லிப் பாதுஷா அவர்களிடம் பேசிப் பழகுவதற்காக அவரது இந்துஸ்தானி மொழியை அறிய விரும்பி இதனைப் பாடியருளினார். பின் வரும் பாடல் இந்நூலில் உள்ள நான்காவது பாடலாகும்.

தூக்கும் பனுவந் றுறைதோய்ந்த கல்வியுஞ் சொற்கவை
தோய்
வாக்கும் யெருகப் பணித்தருள் வாய்வட நூற்கடலுந்
தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந் தொண்டர்செந்
நாவினின்று
காக்கும் கருணைக் கடலே சகலகலாவல்லியே.

பொருள் : வடமொழி நூல்களாகிய சமுத்திரமும், நிறைந்த செழுந்தமிழாகிய செல்வமும் அடியவர்களுடைய சிறந்த நாவினே நிலைத்திருக்கும்படி காத்தருளுகின்ற கிருபா சமுத்திரமே, சகலகலாவல்லியே, பாடல்களும் நூல்களிற் பயின்ற கல்வியும், சொற்கவை பொருந்திய பேச்சும் அடியேனிடத்தில் மேன்மேல் வளரும்படி கட்டளையிட்டருள்வாயாக.

குறிப்புரை : தூக்கும் - ஆராயும். பனுவல்துறை - தமிழ் நூல்களின் பாகுபாடுகள். தோய்ந்த - நிறைவாகக் கற்ற. கல்வி - நூலறிவு. வாக்கு - இயற்கை அறிவு. வடநூற்கடல் - வடமொழி (சமஸ்கிருதம்) நூல்களாகிய கடல். தேக்கும் - நிறைந்த. செந்நா - செவ்வியநா, சிறந்தநா. சகலகலாவல்லி - கலைமகள்.

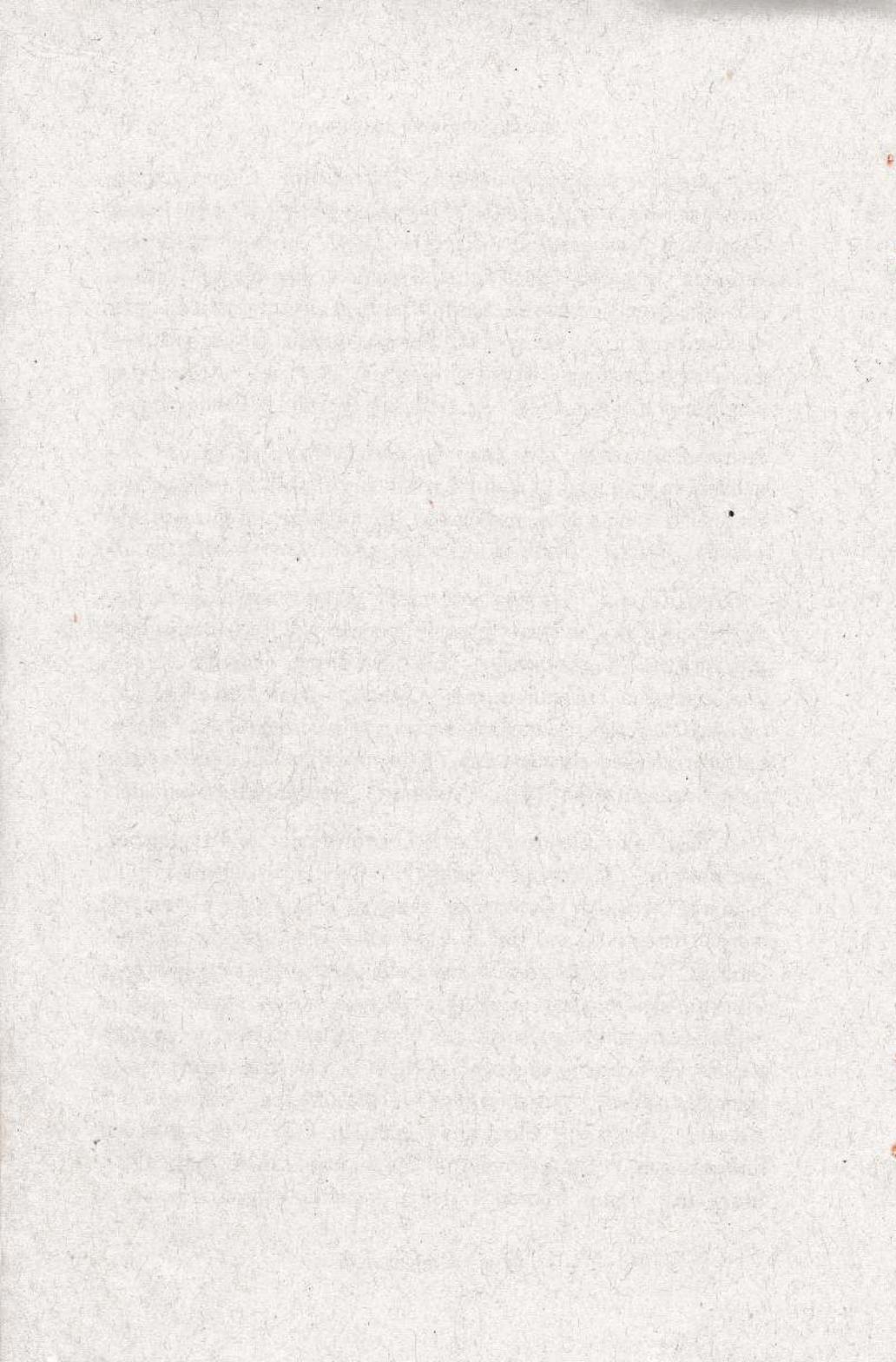
கல்வி என்பது நூல்களைக் கற்றுப் பெறும் செயற்கை அறிவாகும். வாக்கு என்பது புண்ணிய வசத்தால் கல்லாமலே எளிதில் கவியியற்றும் ஆற்றலுள்ள இயற்கை அறிவைக் குறிப்பது. இதுதான் நல்லறிவு எனப்படும். ஞானசம்பந்தர்,

குமாகுருபார், அருணகிரிநாதர் போன்றோர் பெற்ற அறிவு வாக்கின் வயப்பட்டதேயாம். “ஒருமைக்கண்தான் கற்ற கல்வி யொருவற் கெழுமையும் ஏமாப்புடைத்து.” என்று வள்ளுவர் வாக்கும் இதற்கு இசைவுபட்டதேயாம். அளவிற்றத மெய்ப் பொருள் ஞானநூல்கள் வடமொழியில் இருப்பதனாற்றான் வடநூற் கடல் எனப்பட்டது. கடல் நீரை அளவிட முடியாதிருப்பதுபோல, வடமொழியிலுள்ள ஞானநூல்களும் அளவிட முடியாதன என்பதனை உயர்த்துவதே “கடல்” என்ற இப்பாடற் சொல்லாகும்.

சொல்விற் பனமு மவதான முங்கவி சொல்ல வல்ல நல்வித்தை யுந்தந் தடிமைகொள் வாய்நளி னாசனஞ்சேர் செல்விக் கரிதென் றொருகால முஞ்சிதை யாமைநல்குங் கல்விப் பெருஞ் செல்வப் பேறே சகல கலாவல்லியே.

பொழிப்புரை : செந்தாமரை மலர் இருக்கையை அடைந்து வீற்றிருக்குந் திருமகளுக்கு இயலாதென்று கருதி, ஒரு காலத்திலும் அழியாதபடி (அன்பர்க்கு) கொடுக்கின்ற கல்விப்பெருஞ் செல்வமாகிய பயனாகவுள்ள அம்மை சகலகலாவல்லியே, (நீ அடியேனுக்கு) சொல்லிலக்கணநூற் புலமையையும், நினை வாற்றல் பயிற்சிக் கலையையும், (தக்கார்க்கு) கல்வி கற்பிக்கவல்ல நல்லநிவையும் கொடுத்து, (என்னை) அடிமை கொள்வாயாக.

குறிப்புரை : சொல்விற்பனம் - நாவன்மை. சொற்புலமை, அவதானம் - நினைவுப் பயிற்சி. கேட்பன யாவற்றையும் மறவாது ஒருங்கு நினைவில் வைத்து விரைந்து சொல்லும் கலை. மாணவர்க்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஆற்றல் பொருட் செல்வம், கல்விச் செல்வம் ஆகிய இரண்டினுள்ளும் பொருட் செல்வத்தை வழங்கும் திருமகளுக்கு எக்காலத்தும் அழிவில்லாதபடி செல்வத்தைக் கொடுத்தல் இயலாது ஆயின் கல்விச் செல்வத்தை வழங்கும் அறிவே உருவான கலைமகளுக்கு இயலுமாதலின், ஒருகாலமுஞ் சிதையாதபடி கொடுக்கும் கல்விப் பெருஞ் செல்வம் எனப்பட்டது. இதனையே வள்ளுவரும், “கேடில் விழுச் செல்வங் கல்வி ஒருவற்கு மாடல்ல மற்ற யவை”. என்ற குறளில் கூறுகின்றார்.

உ
சிவமயம்

விவேகாநந்த சபை வெளியீடு

சைவ போதினி

ஏழாம் வகுப்புக்குரியது

1975

[உரிமை பெற்றது]

பதிப்புரை

எமது சபை நடாத்தும் அகில இலங்கைச் சைவசமய பாடப் பரீட்சைக்குரிய புதிய பாடத் திட்டத்துக்கு அமையச் சிறந்த முறையில் உதவக்கூடிய வழியில், இச் சைவ போதினி தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. சைவ மாணவ, மாணவிகள் தம் தம் தகுதிகட்கு ஏற்றவாறு, இலகுவில் படித்துக் கிரகிக்கக் கூடிய முறையில், இப் புதிய வெளியீடு பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந் நூல் ஏழாம் வகுப்புச் சிறுவர்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய சிறந்த பதிப்பாக அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. சைவ சமயத்தின் தத்துவார்த்த விளக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடங்கள், நாயன்மார் சரித்திரங்கள், புராணக் கதைகள், சைவத் திருமுறைகள் முதலியன இப்பதிப்பில் இலகுவாக போதிக்கக்கூடிய முறையில் அரசினர் பாடத்திட்டத்தைத் தழுவினே எழுதப்பட்டுள்ளன.

கடந்த நாற்பத்தைந்து வருடங்களாக இச் சபையாரால் ஆண்டுதோறும் நடாத்தப்பட்டு வரும் அகில இலங்கைச் சைவசமய பாடப் பரீட்சையும், இப் பரீட்சையின் அடிப்படைக் காரணமாகிய சைவசமயப் போதனையும் மேன்மேலும் விருத்தியடைந்து வருவதற்கு சைவ போதினி ஒரு பற்றுக்கோடாக இருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை.

“குற்றங் களைந்து குணமளைந்து கொள்ளுதல், கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்” என்பதற்கமைய இப் பதிப்பில் குறைகள், பிழைகள் இருப்பின் அவற்றை எமக்கு அறிவிக்குமாறு அன்பர்களை வேண்டுகின்றோம்.

இந்நூற்றொகுதியில் உள்ள பாடங்களை ஒழுங்காகக் கற்கும் மாணவருலகம் நன்மை பெறும் என்பதில் யாதுமோர் ஐயுறுவதில்லை.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.”

பொது அறிவு

1. திருக்கோயில்களுக்குச் செல்லுதல்

திருக்கோயிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்யக் கருதுவோர், முறைப்படி ஸ்நானஞ் செய்து, தோய்த்து உலர்ந்த வஸ்திரங்கள் இரண்டு (உடையும் மேலாடையும்) அரையில் தரித்து, அனுட்டானமும் செபமும் முடித்துக்கொண்டு போதல் வேண்டும். தீட்சை பெறாதவர்க்கு அனுட்டானமும் செபமுமில்லையாதலால், ஏனைய ஆசாரங்களுடன் விபூதியணிந்துகொண்டு போதல் வேண்டும். போகும்போது வெறுங்கையுடன் போதலாகாது. ஒரு பாத்திரத்திலே (தட்டம் போன்றது) தேங்காய், பழம், பாக்கு, வெற்றிலை முதலியன வைத்து, அரைக்குக் கீழ்ப்படாமல் கையிற் கொண்டு செல்லல் வேண்டும். சிவபெருமானையும் சிவாக்கினியையும் (யாக ஒமத் தீ) ஆசாரியரையும் சேவிக்கச் செல்லும்போது வெறுங்கையுடன் போகாது தம்மாலே கொடுத்தற்கு இயன்ற பதார்த்தத்தை அவர் முன்னிலையில் வைத்து வணங்குதலே தகுதி. பொருளில்லாதவர் பத்திர புஷ்பங்கள் கொடுத்து வணங்குதல் வேண்டும். அதுவும் இயலாதவர்கள் சந்நிதியில் உள்ள குப்பை முதலியவற்றைப் போக்கி வணங்குதல் வேண்டும்.

ஆசாரமில்லாமலும், கால் கழுவாமலும் சன்னாசௌச, மரணாசௌசத்தோடும், பாக்கு வெற்றிலை தின்று கொண்டும், சிரசிலே வேட்டி கட்டிக்கொண்டும், போர்த்துக் கொண்டும், சட்டையிட்டுக் கொண்டும், தோளிலே உத்தரீயமிட்டுக் கொண்டும், பாதரட்சையிட்டுக்கொண்டும் திருக்கோயிலுக்குள்ளே செல்லலாகாது.

திருக்கோயிலுக்குச் சம்பித்தவுடனே தூல லிங்கமாகிய கோபுரத்தை வணங்கி இரண்டு கைகளையும் சிரசிலே குவித்துக்கொண்டு உள்ளே புகுந்து, பத்திரலிங்கமாகிய

பலிபீடத்துக்கு இப்பால் நமஸ்காரம் செய்தல் வேண்டும். ஆடவர் அட்டாங்க நமஸ்காரமும், பெண்கள் பஞ்சாங்க நமஸ்காரமும் செய்தல் தக்கது. திரயாங்க நமஸ்காரம் இருவருக்கும் பொதுவாக உரியது.

நமஸ்காரம் 3, 5, 7, 9, 12 தரங்களுள் (தடவைகளுள்) இயன்ற அளவு செய்யலாம்; ஒருதரம், இருதரம் செய்தல் குற்றம். நமஸ்காரஞ் செய்யும்போது மேற்கேயாயினும் தெற்கேயாயினும் கால் நீட்டல் வேண்டும். கிழக்கேயாவது வடக்கேயாவது கால் நீட்டலாகாது. ஆதலால், கிழக்கு நோக்கிய சந்நிதியில் பலிபீடத்துக்கு இப்பால் அக்கினி திசை (தென்கிழக்கு) முலையிலும், தெற்கு நோக்கிய சந்நிதிகளில் பலிபீடத்துக்கு நிருதிதிசை (தென்மேற்கு) முலையிலும், * வடக்கு நோக்கிய சந்நிதியில் பலிபீடத்துக்கு வாயுதிசை (வடமேற்கு) முலையிலும் சிரசை வைத்து மார்பு பூமியிலே படும்படி அட்டாங்க நமஸ்காரம் அல்லது பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் செய்யத்தக்கது.

அட்டாங்க நமஸ்காரமாவது தலை, கையிரண்டு, செவியிரண்டு, மோவாய், புயங்கள் இரண்டு என்னும் எட்டு அவயவமும் நிலத்திலே பொருந்தும்படி வணங்குதலாம். பஞ்சாங்க நமஸ்காரமாவது தலை, கையிரண்டு, முழங்கால் இரண்டு என்னும் ஐந்து அவயவங்களும் நிலத்திலே பொருந்தும்படி வணங்குதலாம் (அட்ட + அங்கம் = அட்டாங்கம் - எட்டு அவயவங்கள். பஞ்ச + அங்கம் = பஞ்சாங்கம் - ஐந்து அவயவங்கள்) திரயாங்க நமஸ்காரமாவது இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேல் குவித்து வணங்குவதாம்.

* பகல் 15 - நாழிகை (12 மணி) யாகிய உச்சிவேளைக்குப் பின் சூரிய அஸ்தமனத்துக்கு முன் தரிசிக்கச் சென்றால், மேற்கே (சூரியன் இருப்பதனால்) காலை நீட்டத்தகாது. ஆகையால் அட்டாங்க, பஞ்சாங்க நமஸ்காரஞ் செய்யாமல், நின்றபடி இரண்டு கைகளையும் குவித்து உச்சியின் மேல் வைத்துக்கொண்டு வணங்குதலாகிய திரயாங்க நமஸ்காரமே செய்து தரிசனஞ் செய்தல் வேண்டும். சூரிய கிரகணம், மாதசங்கிராந்தி, (மாதப்பிறப்பு) புண்ணிய காலங்கள் பிற்பகலில் நேரும் பொழுது ஆலய தரிசனம் பிற்பகலில் செய்ய நேரிடும் என அறிக.

சிரசினால் மாத்திரம் வணங்குவது ஏகாங்க நமஸ்காரம் எனவும், சிரசின்மேல் வலக்கரத்தைக் குவித்து வணங்குவது துவயாங்க நமஸ்காரம் எனவும் படும.

2. திருக்கோயிலில் வழிபடும் முறை

பலிபீடத்திற்கு இப்பால் நமஸ்கரித்தபின் எழுந்து கும்பிட்டு, சிவபெருமானைச் சிந்தித்த வண்ணமாக ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைச் செபித்துக் கொண்டாயினும், “சிவ சிவ” என்று உச்சரித்துக் கொண்டாயினும் இரு கைகளையும் மார்புக்கு நேராகக் குவித்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டு பிரதட்சிணம் (சுற்றி வருதல்) செய்தல் வேண்டும். வலம் செய்யுங்கால் பூரண கருப்பவதியானவள் எண்ணெய் நிறைந்த குடத்தைத் தலையின் மேற் சமந்துகொண்டு காலில் விவங்கு பூட்டப் பட்டவளாய் நடப்பது போல, செந்துக்கள் வருந்துமே என்று இரங்கிப் பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டு அதிகம் மெல்லவாக நடந்து செல்லல் வேண்டும்; ஓடி வலம்வருதல் குற்றமாம்.*

உலகபோகங்களை விரும்பினவர்கள் வலமாகவும், மோட்சத்தை விரும்பினவர்கள் இடமாகவும், போகம், மோட்சம் இரண்டையும் விரும்பினவர்கள் வலமும் இடமும் ஆகவும் பிரதட்சிணஞ் செய்தல் முறையாகும்.*

சிவபெருமானை 3, 5, 7, 9, 15, 21 தரங்களுள் இயன்ற அளவு பிரதட்சிணஞ் செய்தல் தகும். விநாயகரை ஒரு தரமும்,

* பிரதட்சிணஞ் செய்யும் பிரகாரத்திலே ஆவரணத்திலே தூபியின் நிழலேனும் கொடி மரத்தின் நிழலேனும் இருந்தால் அதனை மிதியாமற் செல்லுதல் வேண்டும். அஃது இயலாதபோது, அந்நிழலில் முன்று கூறு தலைப் (நுனி) பக்கத்திலே நீக்கி, எஞ்சிய இரண்டு கூறுகளுள்ள இடத்திலே செல்லல் வேண்டும். ஆனால் சுவாமி உற்சவங் கொண்டருளும் காலத்திலே சுவாமியுடன் செல்லும் பொழுது அந் நிழலிருப்பினும் அவ்வாறு நீக்காது செல்லலாம். அபிஷேக காலத்தில் உட்பிரகாரத்திலே பிரதட்சிணம், நமஸ்காரம், தோத்திர செப தியானம் முதலானவை செய்தல் ஆகாது.

* பிரமசாரிகள் வலமாகவும், கிருகஸ்தரும் வானப்பிரஸ்தரும் வலம் இடம் ஆகிய இருமுறையினாலும், சந்நியாசிகள் இடமாகவும் பிரதட்சிணஞ் செய்யக்கடவர். பிரதட்சிணம் செய்யும் பிரகாரத்தில் உள்ள பலிபீடத்தையும் இடபத்தையுஞ் சேர்த்து பிரதட்சிணஞ் செய்தல் வேண்டும்.

சூரியனை இரண்டு தரமும், பார்வதி தேவியையும் விட்டு னுலையும் நான்கு தரமும் பிரதட்சிணஞ் செய்தல் தகும்.

இவ்வாறு பிரதட்சிணஞ் செய்து சந்நிதானத்திலே நமஸ்கரித்து எழுந்து கும்பிட்டுத் துவாரபாலகரை வணங்கி, பின்பு கணநாயகராகிய திருநந்திதேவரை வணங்கித் துதித்து, “பகவானே, அடியேன் உள்ளே புகுந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பயன்பெறும் பொருட்டு அனுமதி செய்தருளும்” என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு உள்ளே போதல் வேண்டும்.

முதலில் விநாயகரை தரிசித்து, மனத்திலே தியானித்து, நெற்றியிலே மும்முறை குட்டி, வலக்காதை இடக்கையினாலும் இடக்காதை வலக்கையினாலும் பிடித்துக்கொண்டு முன்றுமுறை தாழ்ந்தெழுந்து தோத்திரஞ் செய்தல் வேண்டும்.

பின் அஞ்சலியுடன் கும்பிட்டுக் கொண்டு சிவலிங்கப் பெருமான் சந்நிதியை அடைந்து தரிசித்து மனத்திலே தியானித்து, சிரசிலும் மார்பிலும் அஞ்சலி செய்து பக்தியுடன் தேவாரம் முதலிய அருட்பாக்களால் தோத்திரஞ் செய்தல் வேண்டும். அதன் மேல் அர்ச்சனை செய்வித்து இயன்ற தட்சிணை கொடுத்துப் பின்பு உமாதேவியார், நடேசர், தட்சிணாமூர்த்தி, சுப்பிரமணியர் முதலிய மூர்த்திகளையும் சமய குரவர்களையும் தரிசித்து வணங்கித் துதித்தல் வேண்டும்.

பார்வதி தேவியார் கோயில் தனியே இருப்பின் அங்கே சென்று முறைப்படி நமஸ்காரம் பிரதட்சிணம், தோத்திரங்கள் செய்து வணங்கல் வேண்டும்.

இறுதியாக அர்ச்சகரிடம் விபூதி வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு, பிரதட்சிணஞ் செய்து சண்டேசுரர் சந்நிதியை அடைந்து வணங்கித் துதித்து, மும்முறை கைதட்டிச் சிவதரிசனபலனைத் தரும்படி வேண்டி, திருநந்திதேவரை அடைந்து கும்பிட்டுப் பலிபீடத்துக்கு இப்பால் நமஸ்காரஞ் செய்து எழுந்து, வடக்கு நோக்கி இருந்து சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தினை இயன்ற அளவு செபித்து எழுந்து வீட்டுக்குச்

செல்லுதல் வேண்டும். தரிசனஞ் செய்து திரும்பும்போது சிவபெருமானுக்கும் இடபதேவருக்கும் புறங்காட்டாது திரும்பல் வேண்டும்.

3. திருக்கோயில் அமைப்பு

நாம் இறைவனை வழிபட அமைந்த இடம் கோயில். இறைவனை வழிபடும் இடம் மனம் ஒன்றி வழிபாடு நிகழ்த்து தற்குரிய சிறந்த இடமாக இருத்தல் வேண்டும். இயற்கை அழகு நிறைந்த இடமே சிறந்த இடமாகும். பழம்பெரும் கோயில்கள் இருக்கும் தலங்கள் அத்தகைய இடங்களாக இருத்தலைக் காணலாம். ஆற்றங்கரைகளிலும், மரச் சோலை களிலும், மரத்தடிகளிலும் தெய்வ உருவமைத்து மக்கள் முதலில் வழிபட்டனர்; அங்கு சிறு கட்டடமும் அமைத்தனர். மலைக் குகைகளிலும் அமைத்தனர். பிற்காலத்தில் இப்போதமைந்திருக்கும் முறையிலே கோயில்கள் எழுந்தன. இவை ஆகம முறைப்படி அமைந்தவை. இத்திருக்கோயில்கள் மக்களின், உடலமைப்பு முறையிலே அமைக்கப் பெற்றுள்ளன; மனத்தில் இறைவனை வழிபடும் முறையைத் திருக்கோயில்களில் நாம், வழிபடும் முறை அறிவிக்கிறது.

ஆகவே, திருக்கோயில் என்பது உடல் என்னும் கோயிலின் புறச்சின்னமாகும். புறச்சின்னத்தை உடலிலுள்ள தத்துவங்களுக்கு ஒத்திருக்கும்படி கட்டவேண்டும் என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. சுற்றிலும் மதிலெடுத்து, ஒரு புறம் பெரிய வாயில் அமைத்து, அங்கு ஒரு பெரிய கோபுரம் அமைக்கின்றனர். அக்கோபுரத்திற்கு “தூலலிங்கம்” என்று பெயர். தொலைவிலிருந்து இதனைக் கண்டு தெய்வ வடிவமென எண்ணி வணங்குவது முறை. கோபுரத்தைக் காணும் போதெல்லாம் மக்களுக்குத் தெய்வ நினைவு உண்டாகும் என்ற எண்ணத்துடன் இதனை அமைத்துள்ளனர். இதனை அரசு கோபுரம் என்றும் கூறுவதுண்டு.

அரசு கோபுரத்தில் உலகிலுள்ள தாழ்ந்ததிலிருந்து உயர்ந்ததுவரை எல்லாப் பொருள்களின் உருவங்களையும் காணலாம். உலக நினைவை அக்காட்சி உண்டாக்குகிறது.

இக் கோபுரத்தின் வாயில்கள் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக ஒற்றைப்பாடாகவே இருக்கின்றன. வாயில்கள் மூன்றாக இருந்தால் நனவு, கனவு, சுழுத்தி என்னும் மூன்று அவத்தைகளையும், ஐந்தானால் ஐம்பொறிகளையும், ஏழானால் ஐம்பொறிகளுடன் மனம், புத்தி என்னும் இரண்டையும் குறிக்கின்றன என்பர். எத்தனை வாயில்கள் இருப்பினும் தரைமட்டத்திலுள்ள வாயில் வழியாகவே நாம் உட செல்ல முடியும். இவ்வாறே கடவுள் நாட்டம் செல்லும்போது நம் மனம் ஒன்றே பயன்படும் என்பர்.

கோபுரத்தைக் கடந்து உள்ளே சென்றால் நம் காட்சிக்கு வருவது பலிபீடம். அதன் அருகிற் சென்று வீழ்ந்து வணங்கும்போது நம் மனதில் உள்ள கீழான இயல்புகளையெல்லாம் பலிகொடுத்துவிட்டு, மேலான இயல்புடன் நாம் திருக்கோயிலுக்குள் இறைவனை வணங்கச் செல்கிறோம். பின்னர் இறைவனைச் சுற்றி வலம்வருதல் பிராணாயாம முறையைக் காட்டுகிறது. பலிபீடத்தைச் சார்ந்திருப்பது கொடிக்கம்பம். அதன் முகம் உள்முகமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கொடிக்கம்பத்திற்கு அடுத்திருப்பது உள்ளிருக்கும் தெய்வத்திற்குரிய வாகனம். அஃது ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது. ஆன்மா உள்முகமாக இறைவனை நோக்குகிறது. இறைவனை அடைவது ஆன்மாவின் குறிக்கோள் என்று அது காட்டுகிறது. கடவுளைச் சென்றடைவதற்கு எப்போதும் மனம் கடவுள் நாட்டத்திலேயே இருத்தல் வேண்டும் என்பதை அந்த வாகனம் இறைவனை நோக்கியவாறே அமைந்திருக்கும் நிலை அறிவிக்கிறது. இறைவனைச் சுற்றிவரும் அடியவன் வாகனத்தையும் சேர்த்தே சுற்றி வருகிறான். வாகனத்திற்கும் இறைவனுக்கும் குறுக்கே செல்வது வழிபாட்டு முறைக்கு மாறாகும்; இடையூறு செய்வதுமாகும்.

கோயிலின் கருப்பக்கிருகம் திரையினால் மறைக்கப்பெற்று இருளாக உள்ளது. காற்றும் வெளிச்சமும் நன்றாகப் பரவாத இடம் அது. ஆகமவிதி அவ்வாறிருக்க வேண்டுமென்று

கூறுகிறது என்பர். கருப்பக் கிருகத்தின் அருகிற்சென்று இறைவனைக் காண ஒளி வரும்வரை அடியவன் காத்திருக்கின்றான். சிறிது நேரத்தில் மணியொலி கேட்கிறது. பின்னர் திரை விலகுகிறது. தீப ஆராதனையாலும் விளக்கினாலும் வெளிச்சமுண்டாகி இறைவன் காட்சி உண்டாகிறது. மனமே கருப்பக்கிருகம், அங்கு நிகழவேண்டிய ஞானக்காட்சியின் புறத் தோற்றமே இது. மனத்தை உள் முகமாகச் செலுத்தும் ஆன்மசாதகன் முதலிற் காரிருளையே தன்னுட் காண்கின்றான். மனத்தை உள் முகமாக அமைத்து வைத்திருக்கப் பழக வேண்டும். அகப்பழக்கத்தால் உள்ளத்தினுள் இனிய ஓசையும், பிறகு ஞான ஒளியும் உண்டாகின்றன.

ஆகவே, ஆகம முறைப்படி அமைந்த கோயில்கள் சுற்று மதிலும், பெருங்கோபுரமும், வாயிலும், பலிபீடமும், கொடிக் கம்பமும், வாகனமும், கருப்பக்கிருகமும் உடையனவாகி, நம் உள்ளக் கோயில் அமைந்திருக்கும் முறையை உணர்த்துகின்றன என அறிகிறோம்.

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.”

என்பது திருமுலர் திருமந்திரம்.

(பெருங்கோயில் - கருப்பக்கிருகம். வாய் - சுழுமுனை நாடித் தானத்தின் வாயில். அது குண்டலினித் தானமாகிய மூலாதாரம். கள்ளப்புலனைந்து - ஐம்புலன் வழிச் செல்லும் அறிவை உள்முகப்படுத்தித் தியானத்தில் அழுந்தலால் உண்டாகும் ஞான ஒளி.)

இப்பாடலில், திருக்கோயிலுக்கு இன்றியமையாத பகுதிகளாகிய கருப்பக்கிருகம், ஆலயக் கோபுர வாசல்,

சிவலிங்கம், விளக்கு ஆகிய இவற்றோடு நம் சரீரத்தில் முறையே உள்ளம், ஊனுடம்பு, வாய், உயிர், ஐம்புலன் வழிச் செல்லும் அறிவு ஆகியவை ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

திருக்கோவில்களில் ஒன்று முதல் ஐந்துவரை ஒற்றைப் படையில் சுற்றுப் பிராகாரங்கள் (ஆவரணங்கள்) உள்ளன. பிள்ளையார் கோயில் போன்ற சிறு கோயில்களில் ஒரு சுற்றுப் பிராகாரமே அமைந்திருக்கும். நமது தூலசரீரத்துள்ளே உயிர் இருத்தல்போல, ஒரு பிராகாரமே அமைந்த கோயிலுள் மூலமூர்த்தி இருக்கும். மூன்று பிராகாரம் அமைந்த கோயில்கள் நம் தூலசரீரம், சூக்குமசரீரம், காரணசரீரம் ஆகிய மூன்றையும் ஒப்ப அமைந்தவை. ஐந்து பிராகாரங்களிருப்பின் அவை நம் உடலில் உள்ள (1) அன்னமயகோசம் (2) பிராணமயகோசம் (3) மனோமயகோசம் (4) விஞ்ஞானமயகோசம் (5) ஆனந்தமயகோசம் என்ற ஐந்து பகுதிகளை ஒப்பனவாகும்.

திருக்கோயிலின் ஒவ்வொரு பகுதியில் அல்லது சுற்றுப் பிராகாரங்களில் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், வைரவர், தட்சிணாமூர்த்தி, சபாபதி, சூரியன், சந்திரர், தூர்க்கை, இலட்சுமி, சரஸ்வதி, சண்டேசுவரர், நவக்கிரகங்கள் முதலிய மூர்த்திகள் உண்டு. மூலமூர்த்தியாகிய சிவலிங்கத்தின் சந்நிதி மண்டபத்தில் இடப்பக்கமாக உமாதேவியார்க்குரிய கோயில் இருக்கும். அங்ஙனமின்றிப் புறம்பாகத் தேவி கோயில் உள்ள ஆலயமும் உண்டு.

இனி, திருக்கோயிலினுள்ளே அபிஷேக தீர்த்தக் கிணறு, மடைப்பள்ளி, களஞ்சிய அறை, வாகனசாலை, ஸ்நானத்துக் குரிய தீர்த்தத் திருக்குளம், வசந்த மண்டபம், யாகசாலை, உற்சவமூர்த்திகளாகிய உலோக விக்கிரக மூர்த்திகளிருக்கும் சபாமண்டபம் அல்லது கல்யாண மண்டபம், கண்டாமணி மண்டபம் முதலியனவும் அங்கங்கே அமைந்திருக்கக் காணலாம். சில ஆலயங்களில் நந்தவனமும் அமைந்திருக்கும்.

4. மண்டபங்கள்

திருக்கோயிலின் பிரதான மூர்த்தி இருக்கும் இடமாகிய கருப்பக்கிருகம் மூலஸ்தான மண்டபம் எனப்படும். அது முதலாக வெளிக் கோபுரமாகிய இராச கோபுரம் வரையில் இடையே ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல மண்டபங்கள் இருக்கும். அவை (1) அர்த்த மண்டபம், (2) அந்தரான மண்டபம், (அல்லது மணி மண்டபம்) (3) மகா மண்டபம், (4) நிருத்த மண்டபம், (அல்லது சோபன மண்டபம்), (5) ஸ்தம்ப மண்டபம், (அல்லது உருத்திர கோபுர மண்டபம்) (6) அநுமணி மண்டபம் என்பன. இவற்றுட் சில மண்டபங்கள் குறைய அமைத்தலும் உண்டு; ஆலயச் சூழல் நிலைமை, செல்வ நிலைமை முதலியவற்றைப் பொறுத்து ஆலயம் பெரிதாக அல்லது சிறியதாக வகுத்தமைக்கு ஏற்ப மண்டபங்கள் மிகுதலும் குறைதலுமுரியனவாகும்.

சிவன் கோயில்களில் சிவலிங்கமும், விநாயகர் கோயில்களில் விநாயகரும், சுப்பிரமணியர் ஆலயங்களில் சுப்பிரமணியக் கடவுளும், அம்பாள் ஆலயங்களில் அம்பாளும் கர்ப்பக் கிருக மண்டபத்துள் இருக்கும் மூலமூர்த்திகளாவர். கர்ப்பக்கிருகத்தின் மேற்பாகம் உயரமாக விமானம் (தூபி) அமைந்தும், அதன் உச்சியில் கலசங்கள் பொருந்தியும் இருக்கும். அந்தத் தூபியும் தூலலிங்கம் எனப்படும். கோபுரமில்லாத ஆலயங்களில் இத்தூபியைத் தூரத்திற் கண்டவுடனே அவ்வாலயத்துள்ள கடவுளாகப் பாவித்து வணங்குவதற்கு உரியதாக அஃது உயரமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. “தூலலிங்கமாந் தூபி சூக்குமமா முள்ளிலிங்கம், ஏலும் பலி பத்திரம்” என்பது சைவசமய நெறி.

அர்த்த மண்டபத்தில் தீபக்கால், தூபக்கால் முதலிய பூசைச் சாமான்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். சுவாயியைத் தரிசிக்கலாகாத அபிடேக காலம், நைவேத்திய காலம் முதலிய காலங்களில், இம் மண்டபத்தின் நடுவே ஒரு திரைச் சீலை தொங்கவிடப் பட்டிருக்கும். அத் திரையின் அருகில் உட்பக்கமாகவே பூசகர் நின்று கால பூசையின் ஆராதனைகளைச் செய்வார்.

மகா மண்டபத்திலே, மூல மூர்த்திக்கு எதிரில் நித்தியாக்கினி ஓம குண்டமும், தாமிரமயமாகிய நந்தி பலிபீடங்களும், தர்ப்பணமும் (தர்சனக் கண்ணாடி) அமைக்கப்பட்டிருக்கும். சிவலிங்கம் மூலமூர்த்தியாயின், இம் மண்டபத்தின் ஒரு பக்கஞ் சார உமாதேவியார் கோயில் அமைந்திருக்கும்.

ஸ்தம்ப மண்டபத்தில் நந்தி, பலிபீடம், கொடிமரம் ஆகியவை உள்ளன. ஆராதனைக் காலங்களில் சனங்கள் பலரும் இம் மண்டபத்தில் நின்று தரிசனஞ் செய்தற்குரியதாக இருத்தலின் இது தரிசன மண்டபம் எனவும் படும்.

இவையன்றி வசந்த மண்டபம், பூமாலை கட்டும் மண்டபம், கொலுமண்டபம், ஆயிரங்கால் மண்டபம், நூற்றெட்டுக்கால் மண்டபம் முதலாயினவும் உண்டு.

5. நந்தி

சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு எதிரில் உள்ள நந்தி (இடப தேவர்) பக்குவ ஆன்மாவைக் குறிக்கின்றது. அது தனக்குப் பின்னேயுள்ள பலி பீடத்துக்குச் சமீபமாய், அதனை நோக்கியிராமல் சிவலிங்க மூர்த்தியை நோக்கி அதற்கு எதிர்முகமாக இருக்கிறது. அந்தநிலை ஆன்மா தன்னோடு அநாதியே கலந்துள்ள பாசமாகிய உலகப்பொருள்களின் பற்றினைக் கைவிட்டு, அவற்றிற் பராமுகமுடையதாய், சிவத்திற் பற்று வைத்து அவரைச் சரணடைந்து அவரருளை வேண்டி, அவரை நோக்கிச் சரியை, கிரியை முதலிய சிவ புண்ணிய வழியில் நின்றால் சிவத்தோடு அத்துவிதமாகிய பேரின்ப அனுபவத்தைப் பெறமுடியும் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

6. பலிபீடம்

நந்தி என்பது சிவத்துக்குப் பெயர். “நந்தி நாமம் நமச்சிவாய எனும்” என்னும் சம்பந்தர் தேவாரத்தாலும் அறியலாம். அப் பெயர் இடபதேவர்க்கு ஆசி வழங்குவது, பாசங்களின் நீங்கிய ஆன்மாவானது சிவத்துவம் பெற்று அவரோடு அத்துவிதமாய் நிற்கும் என்ற உண்மையை விளக்கும்.

“ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாகும்
ஆய பசுவும் அடலே நெனநிற்கும்
ஆய பலிபீட மாகுதற் பாசமா
மாய வரணிலை யாய்ந்து கொள்வார்க்கே.”

என்பது திருமுலர் திருமந்திரம்.

நந்திக்குப் பின்னே உள்ள பலிபீடம் பத்திரலிங்கம் எனப்படும். பாசத்தை நீக்கும் சிவசக்தி என்றுங் கூறுவர். அதை வணங்கும் போது, அதிலே நம்முடைய அகங்காரத்தை (தீய எண்ணங்கள், வினைகள், ஆன்மபோதம் இவற்றை) பலிமிட்டு, “என் செயலானது யாதொன்றுமில்லை இனித் தெய்வமே, உன் செயலே எல்லாம்” என்று தெளிந்து சிவனருள் வசப்பட்டு நிற்பின், ஆன்மா பாசத்தில் நீங்கிச் சிவத்தை அடையும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

“தூலலிங்க மாந்தூரி சூக்குமமாம் உள்ளிலிங்கம்
ஒலும் பலிபத் திரம்.”

- சைவ சமயநெறி

பத்திரலிங்கம் - மங்கலத்தை உண்டாக்கும் லிங்கம். மங்கல மாவது பாசநீக்கம்.

7. கொடிமரம்

தேர் விழாக் காலத்திலே கொடிமரத்திலே ஒரு சீலை சுற்றப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். விழாத் தொடக்க நாள் முதல் முடிவு நாளாகிய தீர்த்த விழா நாள் வரை அவ்வாறு இருக்கும். சிவோற்சவத்திற்குச் சீலையிலே இறைவனுடைய வாகனமாகிய இடபம் எழுதப்பட்டிருக்கும். அந்தச் சீலையோடு ஒரு தருப்பைக் கயிறு சேர்ந்திருக்கும். கொடிமரம் சிவத்தையும், பசு எழுதப்பட்ட சீலை ஆன்மாவையும், தருப்பைக் கயிறு பாசத்தையும், அச் சீலையின் உள்ளே வைத்து மூடப்பட்டுள்ள மஞ்சள் பூசப்பட்ட நூற்கயிறு திருவருளையும் குறிப்பண என்று சிவாகமம் கூறுகின்றது.

பாசத்தாற் கட்டுண்ட ஆன்மா திருவருளால் சிவனுடைய பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கு உட்பட்டு இறுதியிற் சிவத்தோடு சேர்க்கப்படுகின்றது என்ற தத்துவத்தைத் திருவிழாக் காலத்திற் காணப்படும் கொடிமரக்காட்சி குறிக்கின்றது என்பர்.

8. அருட்பாக்கள்

தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருத்தொண்டர் புராணம் எனப்படும் பெரிய புராணம் ஆகிய ஐந்தும் தொன்று தொட்டு மகான்களாலே அருட்பாக்கள் என்று வழங்கப்படும். சிவபெருமானது திருவருளினாலே, பசுகரணங்கள் எல்லாம் சிவகரணங்களாய் திகழ்ப்பெற்ற சிவாநுபூதிமான் களாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் முதல் சேக்கிழார் ஈறாக உள்ள மெய்யடியார்களாலே பாடியருளப்பட்டமையால் திருவருட்பாக்கள் எனப் பெயர் பெற்றன.

அருட்பாக்களுள், திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரம் 1 ஆம், 2 ஆம், 3 ஆம் திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரம் 4 ஆம் 5 ஆம், 6 ஆம் திருமுறைகளாகவும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரம் 7 ஆம் திருமுறையாகவும், மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருவாசகம், திருக்கோவை யாரென்பன 8 ஆம் திருமுறையாகவும் திருமாளிகைத் தேவர், சேந்தனார் முதலிய ஒன்பதின்மர் அருளிச் செய்த திருவிசைப்பாவும் சேந்தனார் அருளிச் செய்த திருப் பல்லாண்டும் ஒன்பதாந் திருமுறையாகவும், நம்பியாண்டார் நம்பியினால் அபயகுலசேகர சோழ மகாராசாவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க வகுக்கப்பட்டன. அவர் வகுத்த திருமுறைகள் பதினொன்று. சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளிச் செய்த பெரிய புராணமென்னுந் திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சான்றோர் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகச் சேர்த்துள்ளனர்.

இவ்வருட்பாக்கள் தம்மைப் பக்தி சீரத்தையுடன் ஒது வோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் பக்தி வைராக்கிய ஞானங்களை உண்டுபண்ணுவன. சிவஞான சித்தியார், திருக்களிற்றுப்

படியார் முதலிய சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் உரைகளிலும் வரும் கருத்துக்களுக்கும் சிவானுபவத்துக்கும் எடுத்துக் காட்டத்தக்க இலக்கிய நூல்களாக அமைந்துள்ளன. சைவசித்தாந்த நூற்கருத்தோடு மாறுபடாத வேதமுடிவாகிய உபநிடதங்களின் தாற்பரியங்களை உள்ள க்கியனவாகவும் சைவாகமங்களின் உட்பொருள்களைத் தம்முட் பொதிந்தனவாகவும் உள்ளன. இக்காரணத்தினால் தேவார, திருவாசகங்களாகிய அருட்பாக்கள் “ தமிழ் வேதம் ” என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றன.

வேதத்தினும் பார்க்க இவைகளின்றான் சிவபிரானுக்கு அதிக விருப்பம் உள்ளது என்பதும் சிவரகசியத்திற் கூறப்பட்டவற்றால் அறியப்படும்.

இவ்வருட்பா ஐந்தையும் நாடோறும் நியமமாகப் பூசித்தலும், இவைகளைச் சிவாலய நித்திய, நைமித்தியப்பூசா காலங்களிலும், சந்தியாவந்தனம், சிவபூசை, மகேசுவர பூசைகளிலும் ஒதுதலும், அங்ஙனம் ஒதுபவர்களை வழிபடுதலும் பண்டைக் காலந்தொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

சிவாலய முனிவர் அடங்கன் முறை எனப்படும் தேவாரத்திருமுறை ஏழையும் நாடோறும் பத்தியுடன் பாராயணஞ் செய்யின் முத்திபெறலாம் என்றறிந்தார். பின் அது செய்ய முடியாமையால், சிவபெருமான் திருவருளால் அகத்திய முனிவர் அவர்கட்கு வெளிப்பட்டு இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களைத் திரட்டித் தந்து ‘ இவற்றை நாடோறும் பாராயணஞ் செய்பவர்கள் அடங்கன் முறை முழுவதையும் பாராயணஞ் செய்த பலனை அடைவார்கள் ’ என்று கூறி மறைந்தனர். சிவாலய முனிவர் அவ்விருபத்தைந்து பதிகங்களையும் நாடோறும் பாராயணஞ் செய்து சிவபிரானுடைய திருவருளைப் பெற்றார் என்ற ஒரு வரலாறு உண்டு. அப்பதிகங்கள் அடங்கிய நூல் “ அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு ” எனப்படும்.

இவ்வருட்பா ஐந்தும் சிவாலயங்களில் மாத்திரமன்றி முர்த்தங்களாகிய வினாயகர், சுப்பிரமணியர், உமாதேவியார் முதலிய தெய்வங்களுக்குரிய ஆலயங்களிலும் நித்திய, நைமித்திய பூசாகாலங்களில் ஒதப்பட்டு வருகின்றன.

9. நித்திய கருமம்

சூரியன் உதிக்கிறதற்கு ஐந்து நாழிகை உண்டு என்னும் விடியற்காலம் (4 மணி) பிரம்ம முகூர்த்தம் எனப்படும். அக் காலத்தில் நித்திரை விட்டு எழுதல் உத்தமம். 4 1/2 மணியளவில் எழுவது மத்திமம். அவ்விதம் எழுவதனால் தேக சௌக்கியமும் புத்தித் தெளிவும் வாத பித்த சிலேஷ்மங்கள் தத்தம் நிலையிற் பொருந்துதலும் உண்டாகும். கடவுளைத் தியானித்தற்கும் நல்லெண்ணங்கள் உதித்தற்கும் ஏற்ற காலம் அது.

எழுந்தவுடன் வாய்கொப்பளித்து, முகம், கை, கால்களைக் கழுவி விபூதி தரித்துச் சிவபெருமானைத் தியானித்துத் தோத்திரம் செய்தல் வேண்டும். அதன் பின் மாணவர்களாயின் தம் பாடங்களைப் படித்தல் வேண்டும். அன்றைய தினம் செய்ய வேண்டிய கருமங்களை ஆராய்ந்து திட்டமிட்டுக் கொள்ளுதலும் நன்று.

பின்னர், மலசலம் கழித்து, தந்தசுத்தி செய்தல் வேண்டும். அதன் மேல் ஸ்நானம் செய்து விபூதி தரித்துக் கடவுளைத் தியானித்து வணங்குதல் வேண்டும். சிவ தீட்சை பெற்றவர்களாயின் சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல் வேண்டும். சிவபூசை செய்பவர்கள் அதனையுஞ் செய்தல் வேண்டும். வசதிப்படி ஆலயதரிசனஞ் செய்தலும் நன்று. பின்பு காலைப் போசனம் முடித்து, தத்தந் தொழில்களைச் செய்ய முயல் வேண்டும்.

மாலைமில் சூரியாஸ்தமன நேரத்தில் முகம், கை, கால்களைச் சுத்தி செய்து விபூதி தரித்துக் கடவுளைத் தியானித்து வணங்குதல், அல்லது சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல் வேண்டும். ஆலய தரிசனமும் செய்தல் நல்லது. பின் மாணவர் தம் பாடங்களைப் படித்து, இராப்போசனஞ் செய்து, விபூதி அணிந்து சிவத்தியானத்துடன் சயனித்தல் வேண்டும். மாணவரல்லாதோர் சிவ புராணங்கள், சைவசமய சாத்திரங்கள், அருட்பாக்கள் முதலானவற்றைப் படித்து பின் போசனமும் சயனமும் செய்யலாம்.

நித்திய கருமங்கள் பலவற்றிலும் விபூதி தாரணமும் சிவத்தியானமும் வற்புறுத்தப்பட்டிருப்பது கடவுள் அருளைப் பெறுதற் பொருட்டும், அவ்வருள் இம்மையின்பத்துக்கும், மறுமையின்பத்துக்கும், இடர் நீக்கத்துக்கும், பாச நீக்கத்துக்கும் துணைக் காரணமாதல் பற்றியுயேயாம்.

“நின்று மிருந்துங்கிடந்தும் நடந்துநினை
என்றுஞ் சிவன்றா ளினை.”

10. உற்சவம்

“உற்சவம்” என்னும் சொல்லுக்கு மேலான பஞ்சகிருத்தியம் என்பது கருத்து. சிவபெருமானுடைய மகா பஞ்சகிருத்தியம் உற்சவத்திற் குறிக்கப்படுகின்றது ; எவ்வாறெனில், உற்சவ காலத்தில் நடைபெறுங் கிரியைகளுள்ளே அங்குராப்பணம், புண்ணியாகம், துவஜாரோகணம், ரசஷாபந்தனம் ஆகிய இவைகளால் படைத்தற்றொழிலும், அஸ்திர தேவரை எழுந்தருளுவித்துச் செய்யும் வாகனாதியுற்சவம், ஓமம், பலியிடுதல் ஆகிய இவற்றால் காத்தற்றொழிலும், சூர்ணோற்சவம், ரதாரோகணம், கிருஷ்ண கந்தோற்சவம் ஆகிய இவற்றால் அழித்தற்றொழிலும், மௌன உற்சவத்தால் மறைத்தற்றொழிலும், தீர்த்தோற்சவம், சக்தி ஊடல் (சக்தியாத்ரா) ஆகிய இவற்றால் அருளலாகிய தொழிலும் குறிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறே நித்திய பூசையில் நித்திய பஞ்ச கிருத்தியம் குறிக்கப்படுகின்றது ; எப்படியெனில் நித்திய பூசையில் அபிஷேகம் படைத்தலையும், கௌதுபந்தனம் (மாலை ஆபரணாதிகளினாற் செய்யும் அலங்காரம்) காத்தலையும், தூபம் அழித்தலையும், கற்பூரதீபம் மறைத்தலையும், கற்பூர அடுக்குத் தீபம் அருளலையும் குறிப்பன.

பத்துநாள் நடைபெறும் உற்சவத்தில், முதலாம் நாள் : சரீரத்தை உண்டாக்குதலையும், 2 ம் நாள் : நல்வினை தீவினை களைப் பயன்படுத்தலையும் 3 ம் நாள் : முக்குணங்களை

தீர்த்தோற்சவத்தின் தத்துவம் :- தீர்த்தத் திருவிழாவிலே அஸ்திர தேவர் தீர்த்தத்திலே முழுகுதல் திரோதான சக்தி பராசக்தியோடு ஒன்றுபடுதலைக் குறிக்கும், அடியார்கள் தீர்த்தமாடுதல்; திரோதான சக்தியாலே தாங்கப்பட்ட ஆன்மாக்களும் பராசக்தியிலே படிந்து சிவத்தைத் தரிசித்தலைக் குறிக்கும். கொடியிறக்கலாகிய கிரியை ஐந்தொழில் முடிவையும் ஆன்மாக்கள் முத்தியடைந்திருத்தலையும் குறிப்பதாகும்.

சைவசித்தாந்த சாஸ்திர உண்மைகளை உணருதற்கும் சாதனை செய்தற்கும் இடமாயுள்ள சிவாலயங்களிலே மகோற்சவங்கள் தத்துவார்த்தக் காட்சிகளாகவும், பஞ்சகிருத்திய இரகசிய விளக்கங்களாகவும் அமைந்துள்ளன என்பது மேலே விதித்துக் கூறப்பட்டவற்றாற் போதரும்.

உற்சவங்கள் செய்யாவிடின் அவ்வாலயமுள்ள கிராமத்திற்கும் சனங்களுக்கும் சேமங்கூன்றும். நாடு செழித்துப் பயன்தருதலும், (பஞ்சம், பிணி, பகைவர் முதலிய காரணத்தால் வரும்) துன்பங்கள் நீங்கி இன்பவாழ்வுறுதலும் இல்லையாம்.

ஆதலினால், ஆலயங்களில் உற்சவங்களை நடத்தலும் அக்காலத்தில் அந்தக் கிராமச் சனங்களும், அவ்வுற்சவ தரிசனத்துக்கு வருவோரும், புலாலுண்ணல், மதுபானம் முதலிய பாவச் செயல்களின்றித் தூய எண்ணச் செயல்களுடையராய், விரத நியமம் பூண்டு உற்சவ காலங்களில் தரிசனம், வழிபாடு, பூசை முதலியவற்றைச் செய்தல் வேண்டும். அதனால் இம்மை, மறுமையின்பங்களையும் ஆன்ம ஈடேற்றத்தையும் பெறுவர்.

11. மாகேசுர பூசை

மாகேசுர பூசையாவது சிவனடியார்களை விதிப்படி பூசித்துத் திருவமுது செய்வித்தல் [உண்பித்தல்], மாகேசுரராவோர், ஆசாரியாபிஷேகம் பெற்றவர், நிருவாண தீட்சை பெற்றவர். விசேஷ தீட்சிதர், சமய தீட்சிதர் என நால்வகைப்படுவர். பூசை, குருபூசை எனவும் வழங்கப்பெறும்.

சமயதீட்சிதர் ஒருவருக்குச் செய்யும் அன்னதான பலன் வைதிகப் பிராமணர் ஆயிரம் பேருக்கு அன்னதானம் செய்த பலனுக்குச் சமமாகும். இவ்வாறே விசேஷ தீட்சிதர், நிருவாண தீட்சிதர், ஆசாரியர் இவர்களுக்குச் செய்யும் அன்னதான பலன் முறையே பதினாயிரம், இலட்சம், கோடி வைதிகப் பிராமணருக்குச் செய்யும் அன்னதான பலனுக்குச் சமமாகும்.

மாகேசுர பூசை எந்தத் தேவரைக் குறித்துச் செய்யப்படுகின்றதோ, அந்தத் தேவராகச் சிவனடியாரைப் பாவித்துப் போசன பந்தியில் இருத்திப் பத்திர புஷ்பங்களால் அருச்சித்துத் தூபதீபங் கொடுத்து அவர்க்கெதிரே பூக்களைத் தூவி, நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று ஆசீர்வாதம் செய்து முடிந்த பின் போசனஞ் செய்வித்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் பூசை செய்யும்போது, பூசிக்கப்படும் சிவனடியாரும், பூசிக்கின்றவன் எந்தத் தேவரைக் குறித்துப் பூசிக்கின்றானோ அதேவரைத் தாம் மெய்யன்போடு தியானித்துக் கொண்டிருந்து அப் பூசையை அத்தேவருக்கு ஒப்படைத்தல் வேண்டும். போசன பந்தியில் சிவனடியாரை இருத்தி அன்னங் கறி முதலியவை படைக்கப்படும் காலத்திலே தேவாரம் பண்ணுடன் ஒதப்படுதல் முறை.

சிவனடியார்கள் போசனஞ் செய்து கை கழுவி முடித்த பின், அவர்களுக்கு இயன்ற தட்சிணை கொடுத்து வணங்கிக்கொண்டு, பின்பு மாகேசுர பூசை செய்பவர் பூசையின் சேஷத்தைப் போசனஞ் செய்தல் வேண்டும். பூசைக்குச் சமைத்து, படைத்து மிச்சமாயிருக்கும் அன்னம், கறி முதலியன சேஷம் எனப்படும்.

மாகேசுர பூசை செய்ய வேண்டிய காலங்கள் :- சிவ தீட்சை பெற்றுக் கொண்ட பொழுதும், சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்வித்துக் கொண்ட பொழுதும், விசேஷ தீட்சையுடன் தனக்குரிய ஆன்மார்த்த சிவலிங்கப் பூசையைக் குருவிடத்தே பெற்றுக்கொள்ளும் பொழுதும், விரதங்கள் அனுட்டிக்கும் பொழுதும், உபவாச விரதமிருந்து பாரணஞ் செய்யும் பொழுதும், சிவசாத்திர புராணங்கள் படிக்கத் தொடங்கும்

பொழுதும், முடிக்கும் பொழுதும், புண்ணிய ஸ்தலயாத்திரைக் குப் புறப்படும் பொழுதும், புண்ணிய ஸ்தலத்தை அடைந்த பொழுதும், யாத்திரை முடிந்து வீடு சேர்ந்த பொழுதும், திருக்கோயிலிலே பிரதிட்டை சம்புரோட்சணம் [கோயில் முர்த்திகளுக்கு அஷ்டபந்தம் மருந்து சாத்துதல், கர்ப்பக்கிருகம் முதலியன திருத்தியமைத்தல் முதலியவை நிகழுங் காலத்துச் செய்யும் கும்பாபிஷேகம்] மகோற்சவம் முதலியவை நடக்கும் பொழுதும், கர்மரோகம் எனப்படும் சில வியாதிகளுக்கு மருந்துண்ணத் தொடங்கும் பொழுதும், வியாதி நீங்கிய பொழுதும் மாகேசுர பூசை அவசியஞ் செய்தல் வேண்டும்.

இனி சமய குரவர், சந்தான குரவர், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் முத்தியடைந்த மாத நட்சத்திரங்களில் அவர்களைக் குறித்தும், சிவஞான சுவாமிகள், ஸ்ரீலபுநீ ஆறுமுகநாவலர் முதலான மகான்கள் சிவபதமடைந்த மாத நட்சத்திரங்களில் அவர்களைக் குறித்தும் மாகேசுர பூசை செய்துவருதல் ஆன்றோர் கொள்கையும் அனுஷ்டிப்புமாகும்.

மாகேசுரபூசை செய்யுங் காலத்திலே அவரல்லாத குருடர், முடவர், குழந்தைகள், வயோதிபர், வியாதியாளர், வறியவர்கள் என்போர் வரின், அவர்களை விலக்காது, இன்சொற்களால் மகிழ்வித்து அவர்களுக்கும் அன்னங் கொடுத்தல் வேண்டும். வறியவருக்குக் கொடுத்தலே கொடையாகிய அறமாகும்.

12. சிவராத்திரி

வரலாறு : பிரமதேவரும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் “நானே பிரமம் ; நானே பிரமம் ; என்று கூறி ஒருவரோடு ஒருவர் போர் செய்தபோது, அவர்கள் கலகத்தை நீக்கும் பொருட்டும், தாமே பதிகப்பொருள் என்பதை ஆன்மாக்கள் அறிந்து உய்யும் பொருட்டும் பரமசிவன் திருவுள்ளமிரங்கி, மாசி மாசத்துக் கிருஷ்ண பட்சத்துச் சதுர்த்தசித் திதியும் சோமவாரமும் திருவோண நட்சத்திரமும் கூடிய புண்ணிய தினத்தில் இரவு பதினான்கு நாழிகை அளவில் அக்கினி வடிவமாகத் தோன்றினர். அப்பொழுது, “உங்கள் வலி மிகுதி காண இச்

சோதியின் அடிமுடிகளைக் காணுங்கள்” என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. பிரம, விஷ்ணுக்கள் இருவரும் அதனைக் கேட்டு, பிரமா அன்னப்பட்டசி வடிவமாகச் சோதியின் முடியையும், விஷ்ணு பன்றி வடிவமாக அடியினையும் காணுவதென்றும் அவ்வாறு முதலிற் கண்டவரே தலைவர் என்றும் சபதஞ் செய்து கொண்டு காண முயன்றனர். பிரமா மேலே அன்னப்பட்டசி வடிவமாகப் பறந்து சென்று காண முடியாது இளைத்து மீண்டனர். பன்றி வடிவங் கொண்டு விஷ்ணு பூமியைத் தோண்டிச் சென்று காண மாட்டாமல் களைத்து மீண்டனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் அச் சோதியின் நடுவே சிவலிங்க வடிவமாகத் தோன்றிப் பின்னர் அவ்விலிங்கத்தினின்றும் நீலகண்டமும் முக் கண்ணும் மான்மழ வரதம் அபயம் பொருந்திய கரங்களும் கொண்டு வெளிப்பட்டுப் காட்சி கொடுத்தருளினார். விஷ்ணு இலிங்கோற்பவ முர்த்தியின் இடப்பக்கத்திலும், பிரமா வலப்பக்கத்திலும் நின்று தரிசித்தனர். பிரமன் தாம் முடியைக் கண்டேன் என்று பொய் கூறியமையால், “பிரமாவுக்கு உலகில் ஆலயம் இல்லையாகக் கடவது” என்ற சாபத்தைப் பெற்றார். விஷ்ணு தாம் அடியைக் காணவில்லை என்று உண்மை கூறியமையால் அவருடைய காத்தற்றொழில் வன்மை விருத்தியடையும்படி திருவருளைப் பெற்றார். மற்றைத் தேவர்களும் அவ்விலிங்கோற்பவர் என்ற மகேசுவர வடிவக் காட்சியைக் கண்டு வணங்கப் பரமசிவன் ஒரு முகூர்த்த காலம் தரிசனத் தந்து மீள் அச் சோதியில் மறைந்தனர். சிவபெருமான் சோதி வடிவமாகவும், அச் சோதியின் நடுவே லிங்கோற்பவராகவும் தோன்றிய இரவு, ஆகையால் சிவராத்திரி எனப் பெயர் பெற்றது.

அன்றியும் முன்னொரு கற்பத்தில் சர்வசங்கார காலத்திறுதியில் பரமசிவன் உமாதேவியாருடன் வீணாகானஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, அம்மையார் ‘கேவலாவத்தையில் ஆணவ மலத்தாற் கட்டுண்டு அறிவு செயலின்றிக் கிடக்கும் ஆன்மகோடிகள் அனைத்தையும் மலபரிபாகப்படுத்தி உய்யச் செய்யும் பொருட்டாக மீளவும் உலக சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களைத் தொடங்கியருள வேண்டும்’ என்று

பிரார்த்தித்துப் பரமசிவனை அபிஷேகம் முதலிய பூசைகளைச் செய்து மகிழ்வித்த தினம் சிவராத்திரி என்றும், அத்தினத்தன்று இரவில் சிவபெருமானை விரத நியமத்துடன் பூசிப்பவர்கள் சிவகதி பெறும்படி அம்மையார் வரம் பெற்றார் என்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

சிவராத்திரி விரத அனுஷ்டான முறை :- வருடந்தோறும் மாசி மாதத்தில் வரும் கிருஷ்ணபட்சச் சதுர்த்தசி திதி மகாசிவராத்திரி புண்ணியகாலம் எனப்படும். அன்றைய தினம் உபவாசமிருந்து இரவு நான்கு யாமமும் நித்திரையின்றிச் சிவபூசை செய்தல் வேண்டும். நான்கு யாம பூசையும் அவ்வக் காலத்தில் தனித்தனியே செய்வது உத்தமம். ஒரு காலத்திற் சேர்த்துச் செய்வது மத்திமம். பரார்த்தம் (சிவாலய பூசை) ஆன்மார்த்தம் (விசேஷ தீட்சை பெற்றுச் சிவபூசை செய்பவர்கள் தம் பொருட்டுச் செய்யும் சிவபூசை) இரண்டிலும் சிவராத்திரி நான்கு யாம பூசையிலே சூரியதேவர் முதலிய பரிவாரங்களுக்கும் சோமஸ்கந்தர் முதலிய முர்த்திகளுக்கும் பூசை செய்யவேண்டுவதில்லை. பரார்த்தத்திலே மகாலிங்கம் முதலிய மூல முர்த்திகளுக்கும், ஆன்மார்த்தத்திலே மகாலிங்கத்துக்கு மாத்திரமும் பூசை செய்யக் கடவர். பரார்த்தம் ஆன்மார்த்தம் இரண்டிலும் விநாயகக் கடவுளுக்கு மாத்திரம் நான்கு யாமமும் பூசை செய்யலாம். சண்டேசுர பூசை நான்கு யாமமும் செய்தல் வேண்டும். சிவபூசையில்லாதவர் நித்திரையின்றி, ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர செபமும் சிவபுராணங்கள் கேட்டலுஞ் செய்து, நான்கு யாமமுஞ் சிவாலய தரிசனஞ் செய்தல் வேண்டும். இந்நாளில் உபவாசம் உத்தமம் ; நீரேனும் பாலேனும் உண்பது மத்திமம் ; பழம் உண்பது அதமம் ; இதாசை முதலிய பணிகாரம் உண்பது அதமாதமம். சிவராத்திரி தினத்திலே இராத்திரியிற் பதினான்கு நாழிகைக்கு மேல் வரும் முகூர்த்தம் (2 நாழிகை) லிங்கோற்பவ காலம். நான்கு யாமமும் நித்திரையொழிக்க இயலாதவர், லிங்கோற்பவ காலம் நீங்கும் வரையுமாயினும் நித்திரையொழித்தல் வேண்டும். இக் காலத்திலே சிவதரிசனஞ் செய்வது உத்தமோத்தம புண்ணியம். இச் சிவராத்திரி விரதம் சைவசமயிகள் யாவராலும் அத்தியாவசியம் அநுட்டிக்கத்தக்கது.

13. நவராத்திரி

புரட்டாதி மாதத்திலே அமாவாசைக்குப் பின்வரும் ஒன்பது நாளும் நவராத்திரிப் புண்ணிய காலம் எனப்படும். இந் நாட்களில் தேவி பூசை இராத்திரியில் விசேஷமாக நடத்தப்படுவது ஆதலால் நவராத்திரி எனப்படும்; (நவ - ஒன்பது) இந்த ஒன்பது நாளும் உமாதேவியாருக்கும் துர்க்கை, இலட்சுமி, சரஸ்வதி ஆகிய சக்திகளுக்கும் விசேஷ பூசை நடைபெறும். உற்சவங்கள் நடப்பதுமுண்டு. துர்க்கை வீரத்தையும், இலட்சுமி செல்வத்தையும், சரஸ்வதி கல்வி ஞானங்களையும் கொடுக்கும் சக்திகளாம்.

நவராத்திரி விரத முறை: புரட்டாதி மாதத்துச் சக்கில பட்சப் பிரதமை முதல் நவமி ஈறாகிய ஒன்பது நாளும் பார்வதி தேவியாரைக் கும்பத்திலே பூஜை செய்து அநுட்டிக்கும் விரதமாகும். இதிலே முதலெட்டு நாளும் பணிகாரம், பழம் முதலியவை உட்கொண்டு மகா நவமியன்று உபவாசஞ் செய்தல் வேண்டும்.

பராசக்தி பிரமாவின் நாவில் சரஸ்வதி என்றும், விஷ்ணுவின் மார்பில் இலட்சுமி என்றும், ஈசனிடத்துத் துர்க்கை என்றும் விரிந்து உலகை நடைபெறச் செய்வாள். ஆகையால், துர்க்கை முதலிய மூன்று சக்திகளுக்கும் தனித்தனி மும்முன்று நாளாகப் பூசை முதலியன செய்யப்பட்ட ஒன்பது நாள் புண்ணிய விரத நாளாயின என்பர்.

நவராத்திரி ஒன்பது நாட்களுள், பராசக்தியைப் பிரதமை முதல் மூன்று நாளும் துர்க்காதேவி சொருபமாகவும், சதுர்த்தி முதல் மூன்று நாளும் இலட்சுமியுருவாகவும், சப்தமி முதல் மூன்று நாளும் சரஸ்வதி வடிவமாகவும் பாவித்துக் கும்பம் முதலியவற்றில் ஆவாகனஞ் செய்து பூசை செய்யப்படும்.

நவராத்திரியில் பத்தாம் நாள் துர்க்காதேவி மகிடாசுரனைக் கொன்ற பாவனை காட்டப்படும். ஆலயங்களில் ஒன்பது

நாளும் பார்வதி, தூர்க்கை, இலக்குமி, சரஸ்வதி ஆகிய நான்கு மூர்த்தங்களுக்கும் விசேஷ பூசை செய்யப்படும்.

அரண்மனைகளிலும் வீடுகளிலும் நவராத்திரி பூசை கொண்டாடப்படுகின்றது. வீடு முதலியவற்றில் நவமியில் முடியத்தக்கதாக மூன்று நாள் அல்லது நவமியாகிய ஒரு நாள் கும்பம் முதலியவற்றிற் பூசை செய்வதுமுண்டு. மகா நவமி தினத்தில் சரஸ்வதி பூசை எல்லா வீடுகளிலும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

விஜயதசமி: மகா நவமிக்கு அடுத்த நாளாகிய தசமித் திதி "விஜயை" என்னும் சக்திக்குரிய தினம் என்றும், அவள் எல்லாக் காரியத்துக்கும் ஜயம் (வெற்றி) விளைவிக்கும் சக்தியாகையால், அன்றைய தினம் அவளை ஆராதித்து, அவரவர்க்குரிய ஆயுதமோ வித்தையோ தொடங்கிப் பயிற்சி செய்தால் அவ்வித்தையிற் பூரண சக்தி பெற்று நன்மை பெறலாம் என்றும் கூறுவர். தேவி மகிடாசுரனைக் கொன்று ஜயம் பெற்ற நாள் விஜயதசமி என்றுங் கூறுவதுண்டு.

விஜயதசமி தினம் மானம்பு நாள் என்றும் வழங்கப்படும். தலைவர் அம்புபோடும் நாள் என்று கருத்துக் கூறுவர். (மான் - மகான் - பெரியவர்.)

அன்றைக்கு ஒவ்வொரு கோயிலிலும் உள்ள பிரதான மூர்த்தியைப் பூசித்துக் கோயிலுக்கு வெளியே அம்பு போடும் இடத்துக்கு எழுந்தருளச் செய்வர். கடவுள் அம்பு போட்டுக் கொல்லுவது அசுரனையே. அசுரன் எனப்பட்டது ஆன்மாக்களை வருத்தும் மலமாம். ஒரு வன்னி மரத்தை நட்டு, அதை அந்த அசுரனாகப் பாவித்து, அந்த மரத்திலே அம்பு போட்டு அதைத் துணிக்கும் பாவனை காட்டப்படும். வன்னி மரம் கிடைத்தற்கு அரிதாதலால் ஒரு வன்னிமரக் கொம்பை வாழையிலே பதித்து, அவ்வாழையைத் துணிப்பதுமுண்டு. சகல ஆன்மாக்களும் சுகமடைதற்காக இது செய்யப்படுகிறது.

ஒன்பது நாளும் சிவசக்திகளுக்குச் செய்த பூசையின் பலனாக அடுத்த நாள் எந்தக் காரியமுங் கை கூடுமாதலால்,

அந் நாளுக்கு விஜயதசமி என்று பெயராயிற்று என்றும் கூறுவர். (விஜயம் - விசேட வெற்றி).

அன்றைய தினம் அட்சராரம்பம், வித்தியாரம்பம் செய்வது நன்று என்ற கொள்கையும் வழக்கமும் உண்டு.

திருக்குறள்

இஃது ஒப்புயர்வற்ற சிறந்த நீதி நூல் : அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருள்களையும் குறள் வெண்பாக்களால் விரித்துக் கூறுதலின், முப்பால் நூல் எனவும், திருக்குறள் எனவும் பெயர் பெற்று வழங்கும். ஒவ்வோர் அதிகாரமும் பப்பத்துக் குறட்பாக்களைக் கொண்ட நூற்றுமுப்பத்துமுன்று அதிகாரங்களை உடையது. அறத்துப்பால், இல்லறஇயல், துறவறஇயல் என இரு பிரிவுகளை உடையது. துறவற இயலாலும், கடவுள் வாழ்த்து, நீத்தார் பெருமை என்ற அதிகாரங்களாலும் வீடுபேற்றிற்குச் சாதனநெறிகளை விளக்குகின்றது. எல்லாச்சாதி சமயத்தவர்களுக்கும் பொதுவாகிய அறங்களை விரித்துக்கூறுவதால், எல்லாச் சமயத்தாராலும் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்ட உண்மைகளை உடையது. கடைச்சங்கப் புலவர்களாலும் பிற்காலப் புலவர்களாலும் திருக்குறளின் பொருள்களும் மொழிகளும் தத்தம் நூலுரைகளிலே எடுத்தாண்டு போற்றப்பட்டுள்ளன. இதன் பெருமை காரணமாகப் பல மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுமுள்ளது. “ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி, நாலுமிரண்டும் சொல்லுக்குறுதி” என்னும் பழமொழியாலும், திருவள்ளுவமாலைச் செய்யுள்களாலும் திருக்குறளின் பெருமையும் திருவள்ளுவரின் மகிமையும் இனிது விளங்கும்.

திருவள்ளுவர் கடைச்சங்க காலப் புலவருட் சிறந்தவர். தெய்வப்புலவர், பெருநாவலர், பொய்யில் புலவர் முதலாகப் பல சிறப்புப் பெயர்கள் அவருக்கு வழங்கும். இவர் பாடிய பாடல்களாகத் தனிப்பாடல்களும் சில வழங்குகின்றன. இவர்

சிறந்த அரசியல் ஞானியாகவும் ஆன்மீக ஞானியாகவும் ஆன்றோர்களால் மதிக்கப்படுபவர். இவர் நூலாகிய திருக்குறளுக்கு மணக்குடவருரை முதலாகப் பல உரைகளுண்டு. அவற்றுட் பரிமேலழகருரையே சிறந்ததாக நிலவி வருகின்றது. “பாரிலுள்ள, நூலெல்லாம் வள்ளுவர் செய் நூலாமோ - நூலிற் பரித்த உரையெல்லாம் பரிமேலழகன் தெரித்த உரையாமோ தெளி” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

1. அறன் வலியுறுத்தல்

இவ்வதிகாரம் திருக்குறட் பாயிரத்தின் நூலாம் அதிகாரமாகும். அறம், பொருள், இன்பமென்னும் புருஷார்த்தம் மூன்றினுள், அறம், இம்மையின்பம், மறுமையின்பம், வீட்டின்பம் ஆகிய மூன்றையுந் தரவல்லது ; ஏனைய பொருளின்பங்களைப் பெறுதற்குக் காரணமாயுள்ளது. ஆகையால் அவற்றினுள் அறமே சிறந்த உறுதிப் பொருள் என்பதை விரித்துக் கூறுவது இவ்வதிகாரம். பின்வரும் குறட்பா இவ்வதிகாரத்துள்ளது.

அறத்தினூஉங் காக்கமும் இல்லை அதனை
மறத்தலின் ஊங்கில்லைக் கேடு.

பொழிப்புரை : ஒருவனுக்கு அறஞ் செய்தலின் மேற்பட்ட ஆக்கச்செயலும் இல்லை ; (அறியாமை காரணத்தால்) அதனை மறத்தலின் மேற்பட்ட கேடும் இல்லை.

விளக்கம் : ஊங்கு - மேற்பட்ட, மேலாகிய, ஆக்கம் - மேன்மேலுயர்தல், ஈண்டு அதனைத் தருஞ் செயல் என்ற பொருளில் வந்தது. அறம் - தத்தம் வருணாச்சிரம தருமம். புண்ணியம். (துறவறம் உட்பட) அறமாவது இம்மையிற் புகழ் பொருளின்பங்களையும் மறுமையிற் சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலக பதவிகளையும் வீட்டின்பத்தையும் தருதலினால் ‘அறத்தினூ உங்கு ஆக்கமில்லை’ என்றார். வருணாச்சிரம தருமத்தினின்றும் தவறியொழுக்குதலால் குற்றத்துட்பட்டுப் பாவமும் பழியும் உண்டாமாதலின் ‘அதனை மறத்தலின் ஊங்கு கேடில்லை’ என்றார்.

2. இல்வாழ்க்கை

அ.: தாவது மனைவியோடு கூடி (இல்லத்தில்) வாழ்தலின் சிறப்பு. இல் - இல்லாள், மனையாள்.

துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் இல்வாழ்வான் என்பான் துணை.

பொழிப்புரை : ஆதரவாளரால் நீக்கப்பட்டவர்க்கும், வறியவர்களுக்கும், அநாதர்களாய்த் தன்னிடத்து வந்து இறந்தவருக்கும் இல்லறத்தான் துணையாய் உதவி செய்தற்குரியன்.

விளக்கம் : துறந்தார் - துறக்கப்பட்டார், நீக்கப்பட்டவர் : குற்றங் காரணமாகச் சாதிப் பிரஷ்டம் முதலியன செய்யப்பட்டவர். கீரிப்பிள்ளையை ஆராயாமற் கொன்ற பார்ப்பனியின் கொலைபாதகக் குற்றங் காரணமாக அவளுடைய கணவனாகிய அந்தணன் அவளைத் தனது யாகாதி கருமங்களுக்குத் துணையாய் உடனிருந்து பணிசெய்யத் தகுதியற்றவள் என்றும், அவள் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொண்டு வந்தால் மனைவியாக மீளவும் இருக்கலாம் என்றும் கூறி ஒரு வடமொழிச் செய்யுளை எழுதிக் கொடுக்க, அச்செய்யுள் மூலம் அவள் செய்தியை அவளால் அறிந்த கோவலன், தான் வேண்டும் பொருள் செலவிட்டு அவளைக் கொண்டு பிராயச்சித்தஞ் செய்வித்து அவளைக் கணவனோடு சேர்த்தான் என்ற வரலாறுகொண்டு ' துறந்தார்க்கு இல்வாழ்வான் துணை ' என்பதை விளங்கலாம். துவ்வாதவர் - வறியவர், உணவு முதலியவற்றிற்கு வழியற்றவர். சீதையை மீட்டற்பொருட்டு இராவணனோடு பொருதிச் சிறுகிழந்து வீழ்ந்துகிடந்து, இராமர் கண்டபோது நிகழ்ச்சியை அறிவித்து அவர் எதிரில் உயிர் நீங்கிய சடாயுவுக்கு இராமர் ஈமக்கடன்களைச் செய்த வரலாறு போல்வன. " இறந்தார்க்கு துணை " என்பதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

3. வாழ்க்கைத் துணைநலம்

இவ்வதிகாரம் இவ்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனையாளின் நன்மைகளை விளக்கிக் கூறுவது. வாழ்க்கைத் துணை - மனைவி, சகதர்மிணி. நலம் நன்மை; அவளுக்கு அமைய வேண்டும் நற்குண நற்செய்கைகளும், அவளால் கணவனுக்கும் குடும்பத்துக்கும் உலகிற்கும் உண்டாகும் நன்மைகளும் இவ்வதிகாரத்திற் கூறப்படுகின்றன என்றறிக.

மனைத்தக்க மாண்புடையளாகித்தற் கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.

பொழிப்புரை : இல்லறத்துக்குத்தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவளாய்த் தன்னை (விவாகஞ் செய்து) கொண்டவளாகிய கணவனுடைய பொருள் வரவுக்குத் தக்க செலவு செய்து வாழ்பவள் இவ்வாழ்க்கைக்குத் துணையாவாள்.

விளக்கம் : நற்குணங்களாவன : துறவிகளுக்கு உணவு அளித்தல், விருந்தோம்பல், ஏழைகளுக்கு இரங்குதல் முதலாயின. நற்செய்கைகளாவன : குடும்ப வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்களை அறிந்து சேகரித்துச் சேமித்தல், சமையற்றொழிலில் வல்லமை, ஒப்புரவு செய்தல் முதலாயின. மாண்பு - சிறந்த குணஞ்செயல்கள், கொண்டான் - கணவன், வளம் - செல்வம், பொருள் - வரவு; தக்க செலவாவது வரவிற் செலவு குறையவும், அது இயலாதாயின் செலவு வரவுக்கு மேற்படாமலும் செலவிடல்.

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.

பொழிப்புரை : பிற தெய்வம் தொழாது (தன் தெய்வமாகிய) கணவனைத் தொழுது கொண்டு நித்திரையிலிருந்து எழுபவள் 'பெய்' என்று சொல்ல மழை பெய்யும்.

விளக்கம் : தெய்வந் தொழுதற்கு மனந்தெளிவுறுங் காலம் துயிலெழுங் காலமாதலின், 'தொழுதெழுவாள்' என்றார். இப்படிப்பட்ட கற்புடையவளது ஏவலை தெய்வம் செய்யும் என்று அவளது கற்பின் மகிமை இதனாற் கூறப்பட்டது.

4. புதல்வரைப் பெறுதல்

அ. தாவது நன்மக்களைப் பெறுதல். நன்மக்கள் - அறிவும் நற்குணமும் நல்லொழுக்கமுடைய புதல்வர். அந்தணர், அரசர், வைசியர் என்னும் முதல் மூவருணத்தாராலும் இயல்பாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் கடமை மூன்றினுள், முனிவர் பொருட்டுள்ள கடமை வேதம் முதலிய நூல்களைக் கேட்டு ஒதுதலாலும், தேவர் பொருட்டாகிய கடமை வேள்வி செய்தலாலும், பிதிரர் பொருட்டாகிய கடமை நற்புதல்வரைப் பெறுதலாலும் நிறைவேற்றப்படாமையின், அப்பிதிர்க் கடமையை நிறைவேற்றப் பொருட்டுப் புதல்வரைப் பெற்று வளர்த்தல் அறமாயிற்று என்பர்.

பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற.

பொழிப்புரை : ஒருவன் பெறும்பேறுகளுள், அறிய வேண்டுவனவற்றை அறிதற்குரிய புதல்வரைப் பெறுதல் அல்லாத பிற பேறுகளை யாம் மேலாக மதித்தல் இல்லை.

விளக்கம் : அறிவது - மதிப்பது, உயர்வாகக் கருதுவது, அறிவு - அறியவேண்டுகூடிய விதிவிலக்குகள், அறிந்த - அறிதற்குரிய ; அறிந்தொழுகுதற்குரிய, பேறு - பெறுதல்.

5. அன்புடைமை

அ. தாவது மனைவி மக்கள் முதலிய தொடர்புடையாரிடத்து அன்புடையவனாய் ஒழுகுதலாம். அன்பு, காதல், நேயம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். இல்லறம் இனிது நடத்தலும், தொடர்பில்லாத பிற உயிர்களைக் குறித்து அருள் (இரக்கம்) உண்டாதலும் அன்பின் பயனாதலின் அன்புடைமை முதன்மையான அறமாக வேண்டப்பட்டது.

அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

பொழிப்புரை : அன்பிலாதவர் (பிறர்க்கு உதவி செய்யாமையால்) எல்லாப்பொருளாலும் தமக்கே உரியர் ; அன்புடையவர் அப்பொருள்களால் மாத்திரமன்றித் தம் உடம்பாலும் பிறர்க்கு உரியவர்.

விளக்கம் : என்பு - எலும்பு ; ஆகு பெயராய் உடம்பை உணர்த்திற்று. எல்லாம், என்பும் என்பவற்றின் இறுதியில் 'ஆல்' உருபும், 'தமக்கு' என்பதற் பிரிநிலை ஏகார இடைச்சொல்லும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. எலும்பாலும் (உடம்பாலும்) பிறர்க்கு உரியராதலை, ததீசி முனிவர் தம் முள்ளந்தண்டெலும்பை (தம் உயிரை யோக மார்க்கத்தால் விட்டு) ஈந்தமையாலும் [திருவிளையாடல், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்.] புறாவைக் காத்தற்காகச் சிபிச் சக்கரவர்த்தி தம் உடலின் தசையை அறுத்து ஈந்த வரலாற்றாலும் அறிக.

6. விருந்தோம்பல்

அ. தாவது விருந்தினருக்கு உணவு முதலியன உபசரித்துப் பாதுகாத்தல். விருந்தினராவார் ஒரு ஊரில் ஒரு நாளிற்கு மேல் தங்காதவராய்ப் புதியராய் வருபவர்.

செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான் நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.

பொழிப்புரை : தன்னிடத்து வந்த விருந்தாளிக்கு உணவளித்து உபசரித்து, அதன்பின் வரக்கூடிய விருந்தாளியை [உடனிருந்து உண்டற்கு] எதிர்பார்க்கும் இல்லறத்தான் [மறுபிறப்பில் தேவனாகித்] தேவர்களுக்குச் சிறந்த விருந்தினனாய்ப் போற்றப்படுவான்.

விளக்கம் : விருந்து - விருந்தினன், விருந்தாளி ; வானத்தவர் - வானுலகத்தவர், தேவர்.

7. இனியவை கூறல்

அ. தாவது மனத்தின் கண்ணுள்ள மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல். இது விருந்தோம்பலுக்கும் பிற அறவாழ்க்கைக்கும் அவசியமானது.

அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை நாடி இனிய சொலின்.

பொழிப்புரை : நன்மைதரும் பொருளமைந்த சொற்களை (மனத்தால்) ஆராய்ந்து இனியவாக ஒருவன் சொல்வானாயின், அவனுக்குப் பாவங்கடெட அறம் வளரும்.

விளக்கம் : அல்லவை - அறமல்லாதன, பாவங்கள். தேய்தல் - குன்றல், கெடுதல். நன்மைதரும் சொற்களைச் சொல்லும் பொழுது கடுஞ்சொல்லாகச் சொல்லின் அறமாகாது என்பது கருத்து.

8. செய்ந்நன்றியறிதல்

அ. தாவது தனக்குப் பிறர் செய்த நன்மையை மறவாது ஒழுகுதல். நன்மை செய்தவருக்கு தான் தீங்கொன்றும் செய்யாமையும், வேண்டுகிடத்து உதவி செய்தலுமே இல்லறமாகும். இத்தன்மைக்கு மாறாக நன்றி மறந்து ஒழுகுதல் ஒரு வழியாலும் போக்க முடியாத பெரும் பாவமாதலின், அது தன்னிடத்து நிகழாமல் விலகி நடத்தல் இல்லறத்தானுக்கு அவசியமானது என்பது இவ்வதிகாரத்தில் வற்புறுத்தி விரித்துக் கூறப்படுகிறது.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்

உய்வில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

பொழிப்புரை : பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தவருக்கும் பாவத்தினின்றும் நீங்கும் வழி உண்டாகும். ஒருவர் தனக்குச் செய்த உதவியை மறந்து மாறாக நடந்தவனுக்கு அப்பாவத்தினின்றும் நீங்கும் மார்க்கம் இல்லை.

விளக்கம் : எந்நன்றி - எப்படிப்பட்ட (பெரிய) அறங்களை, இனி எவ்வளவோ அதிகமான அறங்கள் எனினுமாம். கொன்றார் - சிதைத்தவர், அழித்து நடந்தவர், பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தலாவது பசுக்கொலை, பெண்களின் கர்ப்பத்தைச் சிதைத்தல், குழந்தை வதை, பிதா, மாதா, குருமார்களை வதைத்தல் முதலிய பாதகங்களைச் செய்தல், இதனால் செய்ந்நன்றி மறத்தல் பெருங் கொடும் பாவம் என்பது கூறப்பட்டது. உய்வு - பாவத்தினின்றும் நீங்கும் வழி, பிராயச்சித்தமாகிய தவ விரதங்களும், தான தருமங்களும் போல்வன.

கதைகள்

1. நாவலர் பெருமான்

ஈழ நன்னாட்டிலுந் தென்னகத்திலும் சைவநன்னெறியுந் தண்டமிழ் மொழியும் ஏற்றம் குன்றி நின்ற காலத்திலே, ஆங்கிலமே நாகரிகம், கிரீத்துவமே அரசியல் மதம் என மக்கள் மயங்கி நின்ற நேரத்தில், பாதிரிமார் சூழ்ச்சியும் வஞ்சகமும் மக்களைப் பலிகொண்ட காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே நாவலர் பெருமான் என்னும் ஞான சூரியன் தோன்றியது. நாவலர் வருகையால் சைவமும் தமிழும் ஏற்றமும் வாழ்வும் பெற்றன.

நாவலர் பெருமான், கந்தப்பிள்ளையென்னும் பெரியாருக்கும், சிவகாமி அம்மையாருக்கும், நன்மகனாக கி. பி. 1822 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 18 ஆந் தேதி பிறந்தார். வளர்மதி என வளர்ந்து கல்வியியிலத் தொடங்கினார். இருபாலை சேனாதிராய முதலியாரிடமும், நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலாரிடமும் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேறினார். பீற்றர் பார்சிவல் துரைமகனாரின் ஆங்கிலக் கலாசாலையில் ஆங்கிலம் கற்று அம்மொழியிலும் புலமை பெற்றார். வடமொழியிலும் தேர்ச்சியெய்தினார். இவரது உயர்ந்த புலமையைக் கண்ட

பார்சிவல் துரைமகனார் தமது கலாசாலையில் இவரை ஆசிரியராக அமர்த்தினார். பாதிரியாருடைய வேண்டுகோளின்படி ஆங்கிலத்திலிருந்த கிறிஸ்தவ வேதத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். அஃது அக்காலத்தில் இருந்த இந்திய அறிஞர்களாலும், இலங்கை அறிஞர்களாலும் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பெனப் போற்றப்பட்டது.

நாவலர் பெருமான், கிறிஸ்துமதப் பள்ளியில் ஆசிரியராயிருந்த காலத்தில் கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார், சைவர்களை அஞ்ஞானிகள் என இகழ்ந்தும், மதமாற்றஞ் செய்துங் கேடுகள் புரிவதைக் கண்டார். பழமையும் பெருமையும் நாகரிகமும் வாய்ந்த தமிழ்மொழியுஞ் சைவசமயமும் அடைந்துள்ள தாழ்வினை எண்ணி எண்ணி வருந்தித் துடித்தார். தமிழ், சைவம் என்னும் இரண்டின் வளர்ச்சிக்காகவுந் தமது வாழ்வை அர்ப்பணம் செய்ய முனைந்தார். மாணவர்களைச் சேர்த்து அவர்களுக்குக் கல்வி நூல்களையும் சமய நூல்களையும் பிற்பகலிலும் இரவிலும் கற்பித்து வந்தார். இவரிடம் பாடங்கேட்டும் பெரும் புலமை எய்தி விளங்கியவர்கள் பலர். அவர்களுள் சதாசிவப்பிள்ளை, நடராசையர், ஆறுமுகம் பிள்ளை, வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலம் பிள்ளை, வைத்தியலிங்கபிள்ளை, தருக்ககுடாரதாலுதாரி திருஞானசம்பந்தபிள்ளை முதலியவர்கள் விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாம். இவர்கள் நாவலர் காலத்திலும், அவருக்குப் பின்னும் சைவம், தமிழ்மொழி என்னுமிரண்டின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உழைத்தனர்.

நாவலர் சைவ சமயத்தை வளர்ப்பதற்குக் கையாண்ட முதல்வழி சைவப்பிரசங்கமாகும். இவர் சொற்பொழிவுகள், கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் விரும்பத்தக்க பெருமையினை உடையனவாய் இருந்தன. ஊர்கள் தோறும் சொற்பொழிவுகளை நடாத்தி மக்களிடையே புதியதொரு விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டினார். அதனால் மீண்டுஞ் சைவசமயம் தலையெடுக்கலாயிற்று.

தமிழ் மாணவர்களிடையே தமிழ் உணர்ச்சியையும் சைவப் பற்றையும் வளர்ப்பதற்காக நாவலர் தாமே யாழ்ப்பாணத்திலும், சிதம்பரத்திலும் சைவ வித்தியா சாலைகளைத் தாபித்தும் பிற இடங்களில் பிறரைத் தாபிக்கச் செய்தும் ஆக்கம் தேடினார். பாதிரிமாரின் கையில் இருந்த கல்வித் தொண்டு சைவ நன்மக்களிடையே புகுந்ததால் மாணவர்கள் இளமை முதற் கொண்டே சைவசமய அடிப்படையில் கல்வி கற்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படலாயிற்று.

மாணவர்களுக்கு வேண்டிய புதிய தமிழ் நூல்களை வெளியிடவும், பழந்தமிழ் நூல்களை அழிந்து போகாது அச்சிற் பதிப்பிக்கவும் நாவலர் விரும்பினார். அதனால் ஓர்ச்சியந்திர சாலையை நிறுவினார். புதிய நூல்களை எழுதி எழுதிக் குவித்தார். செல்லரித்தும் இராமபாணத்தால் துளைக்கப்பட்டும் இடையே முறிந்தும் அழியும் நிலையிலிருந்த பழைய தமிழ் ஏடுகளைத் தேடினார்; தேடுவித்தார். இராப்பகல் ஓயாது ஒப்புநோக்கி வழுவின்றி அச்சிற் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். பிறரையும் அங்ஙனஞ் செய்யத் தூண்டினார். தமிழன்னை புதியதொரு அழகு நடை பூண்டு பவனி வரலாயினாள். சைவத்தையும் தமிழையும் சூழ்ந்து கொண்ட காரிருள் அகன்றது. நாவலர் உளம் களிப்பெய்தினார்.

நாவலர் யாழ்ப்பாணத்திலும் இந்தியாவிலும் பல பிரசங்கங்களைச் செய்தார். இவரது பேச்சு வன்மையை உணர்ந்த திருவாவடுதுறை ஆதீனம் இவருக்கு “நாவலர்” என்னும் வரிசையைத் தந்து சிறப்பித்தது. தமிழில் தூய இனிய வசன நடைமினையாக்குந் திறனுக்கொரு வழிகாட்டியாய் வந்தவர் நாவலர் அவர்களே; இவரை அறிஞர்கள் ‘வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்’ என்று போற்றினர். தமிழ் வாக்கியங்கட்குக் குறியீடு இட்டு எழுதும் வழக்கத்தைக் கொண்டுவந்தவரும் இவரே! நாவலர் தமிழ்ச் செய்யுள்கள் புனைவதிலும் வல்லவராய் இருந்தார். நாவலர் தாம் எந்த இலட்சியத்தைச் சிறந்ததெனக் கருதினாரோ அந்த இலட்சியத்திற் சிறிதும் வழுவாது வாழ்ந்து காட்டினார்.

நாவலர் பெருமான் இலக்கியம், இலக்கணம், நீதி, நியாயம், சைவசித்தாந்தம், சைவாகமம் முதலிய சகல நூல்களிலும் வல்லவர். செந்தமிழ் நூல்களைத் திருத்தி அச்சிடும் செயலிலும் வல்லவர். கசட்டு நெறிகளை மறுத்தெழுதும் கண்டனத்திலும் வல்லவர். இன்னும் சிவபூசை, தேவார திருவாசக பாராயணம், சைவாசாரம், அருள், ஆண்மை, கொடை, சால்பு முதலியவற்றிலும் சிறந்தவர். சைவ நிந்தைகளையும், சைவ நிந்தார்களையும் கண்டிப்பதிலும் சிறந்தவர். புகழ், அதிகாரம், பொருள் வரவு முதலியன கருதி மனிதரை வழிபடாதவர்.

நாவலர் பெருமான் இயற்றிய நூல்களாவன : பால பாடங்கள், சைவவினா விடை நூல்கள், இலக்கண வினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம், பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம், கந்தபுராண வசனம், சிதம்பர மான்மியம், கோயிற்புராணவுரை, சைவசமய நெறியுரை, நன்னூற் காண்டிகையுரை முதலியன. அச்சிட்ட நூல்களாவன : கந்த புராணம், பெரிய புராணம், சேது புராணம், திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, தொல்காப்பியம் சேனாவரையருரை, இலக்கணக் கொத்து, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, பிரயோகவேகம், தருக்க சங்கிரகவுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை முதலியனவாம்.

நாவலர் தமிழுக்குஞ் சைவத்திற்கும் அளப்பரும் பணி புரிந்து கி. பி. 1879 ஆம் ஆண்டுக்குச் சரியான பிரமதி வருடம் கார்த்திகை மாதம் 21 ம் தேதி (5.12.1879) இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்தார். இவர் குரு பூசைத் தினம் கார்த்திகை மாசத்து மக நட்சத்திரமாகும்.

நல்லைநக ராறுமுக நாவலர்மி றந்திலரேற்
சொல்லுதமி மெங்கே சுருதியெங்கே - எல்லவரும்
ஏத்துபுரா ணாகமங்க ளெங்கேபிர சங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே யறை.

2. ஞானப்பிரகாச முனிவர்

செந்தமிழ்மொழியுஞ் சைவ நன்னெறியும் சிறப்புற்று விளங்கும் யாழ்ப்பாணத்திலே, திருநெல்வேலியென்னும் பழம் பதியொன்றுண்டு. அப்பதியின் கண்ணே காராளபிள்ளையென்னும் பெரியார் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மரபில் தோன்றிய முன்னோருள் ஒருவர். காராளபிள்ளையும் அவர் மனைவியாருஞ் செய்த பெருந்தவத்தால் ஞானப்பிரகாசர், அவர்களுக்கு நன்மகனாகத் தோன்றினார். ஞானப்பிரகாசர் கல்வி கேள்விகளில் வல்லவராகித் தம் மரபுக் கேற்ற மங்கையொருத்தியை மணம்புரிந்து இவ்வாழ்க்கையைச் செவ்வனம் நடாத்தி வந்தார். இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாண நாடு போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த போர்த்துக்கேய அதிபருக்குத் திருநெல்வேலியிலும், அயலூர்களிலும் இருந்த மக்கள் குடிக் கொரு மாடு முறையாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு சட்டமும் இருந்தது. இச் சைவப்பெரியார் மாடு கொண்டு போய்க் கொடுக்க வேண்டிய நாளும் நெருங்கி வந்தது. அருள் நிறைந்த அவர் நெஞ்சம் மாட்டைக் கொலை செய்யுங் கொடுந்தொழிலுக்கு உடந்தையாக இருக்க விரும்பவில்லை. அதனால் இக்கொடுங்கோலர் ஆட்சியெய்யும் நாட்டை விட்டு நீங்குவதே மேலான செயல் என்று எண்ணினார். ஞானப்பிரகாசர் தாம் மாடு கொடுக்கவேண்டிய தினத்திற்கு முதல் இரவு இந்தியாவுக்குச் செல்லத் துணிந்தார். தம் மனைவியையும் தம்முடன் விடும்படி கேட்டார். பெண் பகுதியார் அதற்கு உடன்படாது மறுக்க இவர் மாத்திரம் புறப்பட்டுத் தோணி மூலம் கோடிக்கரையை அடைந்து வேதாரணியத்திலே தங்கித் திருத்தொண்டுகள் செய்து கொண்டு சில நாட்கள் அங்கிருந்த பின், திருப்புகலூரை அடைந்து ஆதிசைவப் பிராமணராகிய அண்ணாசாமி ஆசாரியிடத்தில் சிவதீட்சை பெற்றார். அங்கிருந்து சிதம்பரஞ் சென்று நடராசப் பெருமானைப் பணிந்தார். சில நாள் சிதம்பரத்தில் தங்கிவிட்டு வங்கநாட்டிற்குச் சென்றார். அங்கே பிராமணத் துறவியொருவரிடம் வட மொழியிலுள்ள தருக்கம், மீமாம்சை, வியாகரணம் முதலிய சாஸ்திரங்களைப் பாடங்கேட்டார். மீண்டும் குன்றக்குடி அடைந்து விசேட தீட்சை பெற்றுத்

துறவியானார். துறவியான காரணத்தால் 'முனிவர்' என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்குகிறது. அங்கிருக்குங் காலத்தில் பௌட்கராகம விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி முதலிய நூல்களை வடமொழியில் இயற்றினார். மீண்டும் சிதம்பரஞ் சென்று நடராசப் பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு அங்கு வதியலானார்.

ஞானப்பிரகாசர் சிதம்பரத்தில் வாழும் நாட்களில் ஒரு நாள் தாம் செல்லும் வழியிலே ஒரு பண்ப்பையைக் கண்டு பண ஆசை கொடியதென எண்ணி அதனைத் தொடாது சாணங்கொண்டு முடிவிட்டு மேலே சென்றார். வழியில் அதனை இழந்த வணிகன் வருந்துவதைக் கண்டு இரங்கிப் பணம் இருக்கும் இடத்தையும் அது சாணத்தினால் மூடப்பட்டிருப்பதையும் கூறினார். வணிகன் அவர் குறிப்பின் வழிச் சென்று பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளை அணுகி, அப்பணத்தை அவரையே எடுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டினான். சுவாமிகள் வேண்டாமென்று மறுக்கவும் அவன் பிடிவாதமாய்த் திருப்பணியின் பொருட்டாவது பெற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டான். அதன்மேல் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் அவன் கொடுத்த பணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு சிவகாமியம்மை கோயிலிற் சில திருப்பணிகள் செய்து ஞானப்பிரகாசமென்னும் திருக்குளத்தையும் தோண்டிவித்தார்.

ஞானப்பிரகாசர் தினந்தோறும் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து சிவத்தொண்டு புரிந்து வந்தார். இவர் ஒரு பங்குனி மாதத்துப் பூச நட்சத்திரத்தில் சிவபதமடைந்தார். இவருடைய மாணவர்களுட் சிறந்தவர் வேதாரணிய ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த தில்லைநாதத் தம்பிரானாவார். ஆறுமுகநாவலர் பெருமானும் இவர் வழித்தோன்றலே ! ஞானப்பிரகாசர் சமாதி ஞானப்பிரகாச தீர்த்தத்திற்கு அண்மையில் அமைந்திருக்கின்றது. இவருடைய காலம் இற்றைக்கு முந்நூற்று எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் என்பர்.

இவர் வடமொழியில் சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாண தீபிகை, பிரசாத தீபிகை முதலிய நூல்களும், பௌட்கராகம விருத்தி, சிவஞானபோத விருத்தி முதலிய உரைகளும், தமிழிலே சிவஞான சித்தியார் சுபக்கத்திற்கு உரையும் இயற்றியுள்ளார்.

3. சேக்கிழார் சுவாமிகள்

IDதவஞ் செய்த தென்திசை வாழவும், சைவ நன்னெறி ஏற்றம் பெறவும், சோழவளநாட்டுக் குன்றத்தூரிலே சேக்கிழார் குடியிலே அருள்மொழித்தேவர் திருவவதாரஞ் செய்தார். தாம் பிறந்த சேக்கிழார் குடியை விளங்கச் செய்தமையால், இவருக்குச் சேக்கிழார் என்னும் பெயர் நிலைபெறலாயிற்று. சேக்கிழார் நாயனார் எனவும் இவர் பெயர் வழங்கும். இவர் இளமை முதல் சிவபக்தியிலும் சிவனடியார் பக்தியிலுஞ் சிறந்து விளங்கினார். சேக்கிழாருக்குப் பாலறாவாயர் என்னும் சகோதரர் ஒருவர் இருந்தார்.

ஒருமுறை சிதம்பரத்திலே தமிழ் நாட்டு அரசர்களும் பெருமக்களும் நிரம்பிய சபையிலே, பூமியிற் பெரியது யாது? கடலிற் பெரியது யாது? மலையிற் பெரியது யாது? என விடுக்கப்பட்ட வினாக்களுக்கு அறிஞராயினோர் எவரும் விடை சொல்லாதிருக்கச் சேக்கிழார்,

“காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது

பயன்தூக்கார் செய்த வுதவி நயன் தூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது

நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.”

என்ற மூன்று திருக்குறட்பாக்கள் மூலம் அம்மூன்று வினாக்களுக்கும் விடைகூறி எல்லோருடைய பாராட்டையும் பெற்றாரென்று கூறுவர்.

அக்காலத்திலே சோழநாட்டை அநபாய சோழன் ஆட்சி புரிந்தான். அவன் சேக்கிழாரின் கல்விச் சிறப்பு, கடவுட்பக்தி, நல்லொழுக்கம் முதலியனவற்றை அறிந்து அவரைத் தனக்கு முதலமைச்சராக்கிக் கொண்டான். அவருக்கு ‘உத்தம சோழப் பல்லவர்’ என்னும் சிறப்புப் பெயரையும் கொடுத்தான். சேக்கிழார் குன்றத்தூரிலே, திருநாகேச்சரம் என்னும்

திருக்கோயிலை அமைத்து நித்திய, நைமித்தியங்களை வழுவின்றி நடாத்துவித்துக் கொண்டு அமைச்சர் கடமையைச் செவ்வனம் இயற்றி வந்தார்.

அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் சைனமத இலக்கியங்கள் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. சீவக சிந்தாமணிக்கதையை அரசன் மெய்யென்று கருதி மனம் மகிழ்ந்து பாராட்டிக் கேட்டுவந்தான். சேக்கிழார் மன்னவனை நோக்கி “அரசே தூங்கள் சைவராக இருந்தும், இம்மை, மறுமை, வீடு, ஆகிய மூன்றும் பயக்கும் சிவசரிதத்தைக் கேளாமல் சமணர்களுடைய பொய்க் கதையாகிய சீவகசிந்தாமணியைக் கேட்டுக் காலத்தை வீணாக்குவது நன்றன்று” என்று கூறினார். அரசன் அவ்வாறாயின் “இம்மை, மறுமை, வீடு ஆகிய மூன்றும் பயக்கும் சிவசரித்திரம் யாது? அதன் வரலாறு யாது? கூறும்” என்று கேட்டான். சேக்கிழார், சிவபெருமான் அடியார்களின் பக்தி நெறிச் சரிதங்களை விளங்கச் செய்து, “தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுக்க, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அச் சிவனடியார்களைக் குறித்துத் துதித்துத் திருத்தொண்டத் தொகை என்னும்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். திருநாரையூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பொல்லாப் பிள்ளையார் திருத்தொண்டத் தொகையின் பொருளை விரித்துக் கூறக் கேட்டறிந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அதனை வகுத்து ஒரு திருவந்தாதி செய்தருளினார். அது திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்று வழங்கும். அதன் பொருளைக் கேட்ட திருமுறை கண்ட அபயகுல சேகர சோழ மகாராசாவும், சிவாலய முனிவர் முதலாகிய பெரியோர்களும் பெரிதும் பாராட்டினர். அப்போது அநபாயன் வேண்டிக்கொண்டபடி சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் படித்து அதன் பொருளை விளக்கியும் கூறினார். அதனைக் கேட்ட வேந்தர், பரமசிவனது திருவருட் திருத்தொண்டர் அடிமைத் திறத்தையும் சேக்கிழார் பெருமாளைப் பார்த்து, ‘இச் சைவர்களை உலகினர் யாவரும் நன்கு அறியும் பொருட்டுப் பெருங்காப்பியமாகச் செய்துதாரும்.’ என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

சேக்கிழார் அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு நல்லதொரு நாளிலே சிதம்பரத்தை அடைந்து கூத்தப்பெருமான் திரு முன்னிலையில் நின்று பலவாறு பரவிப் பணிந்து திருத்தொண்டர் களது அடிமைத் திறத்தைப் பெருங்காப்பியமாக விரித்துப் பாடுவதற்கு அடியெடுத்துத் தந்தருளும்படி வேண்டினார். இறைவன் திருவருளால் 'உலகெலாம்' என்னும் ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. சேக்கிழார் இறைவன் பெருங்கருணையை எண்ணிப் பணிந்து, சமயாசாரியர்களைத் துதித்து, ஆயிரங் கால் மண்டபத்தில் அமர்ந்து, இறைவன் எடுத்துக் கொடுத்த அடியையே முதலாகக்கொண்டு சிவனடியார் சரிதங்களைப் பெருங்காப்பியமாகப் பாட ஆரம்பித்தார். சிலகாலத்தில் பாடிமுடித்து அதற்குத் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்னும் பெயரைச் சூட்டினார்.

அநபாய சோழமன்னர் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடப் பெற்று முடிவடைந்தமையைக் கேட்டுச் சிதம்பரத்தையடைந்து, இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்த தனிப் பெருஞ் சிறப்பை எண்ணி வியந்து சேக்கிழாரைப் போற்றி, அவர் உடன்வரத் தில்லைவாழ் அந்தணர்களோடும், மடாதிபதிகளோடும் சென்று நடராசப் பெருமானைப் பேரன்புடன் துதித்து வணங்கினார். அப்பொழுது 'சோழனே நாம் உலகெலாம் என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சேக்கிழான் நம்முடைய தொண்டர் களின் அடிமைத் திறத்தை விரித்துப் புராணம் பாடி முடித்தான் ; அதனை நீ கேள்' என்று ஓரசரீரி வாக்கும் திருச்சிலம்பொலியும் யாவரும் கேட்க எழுந்தன. மன்னன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை.

பின்னர் அநபாய சோழனின் வேண்டுகோளின்படி சித்திரை மாதத்துத் திருவாதிரை நாளிலே, சபாநாயகர் சந்திரியில், அரசர்களும், அறிஞர்களும், வேதசிவாகம விற்பன்னர்களும், பிறரும் கூடிய சபையிலே, புராணபடன முறைப்படி சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர் புராணத்தை வாசித்துப் பொருள் கூறத்தொடங்கினார். சோழ வேந்தர் முதலிய யாவரும் பணிந்து ஆசையுடன் நியமமாகக் கேட்பாராயினர் ; அவ்வாறே

தினந்தோறும் படித்துப் பொருள் கூறி மறு ஆண்டு சித்திரை மாதத்துத் திருவாதிரை நாளிலே நிறைவு செய்தார். பின்னர் அநபாய சோழவேந்தர் திருத்தொண்டர் புராணத்தையும் சேக்கிழாரையும் வணங்கி யானைமீது ஏற்றித் தாமும் ஏறி உடனிருந்து சாமரை வீசி சிதம்பராலய வீதியிலே பவனிவரச் செய்தார். அரசர் சேக்கிழாருக்குத் 'தொண்டர் சீர் பரவுவார்' என்னும் சிறப்புப் பெயரை வழங்கினார். அதன்மேல் திருத்தொண்டர் புராணம் முன்னேயுள்ள பதினொரு சைவத் திருமுறைகளுடன் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாகச் சேர்த்து வைக்கப்பட்டது.

அநபாய சோழர் சேக்கிழாரின் தம்பியாராகிய பாலநாவாயருக்குத் 'தொண்டைமான்' என்னும் பட்டப் பெயர் தந்து, அவரைத் தமது முதல் மந்திரியாக்கிக் கொண்டு, சேக்கிழார் திருவருள் நெறியில் ஈடுபடுவதற்கு உதவிபுரிந்தார். சேக்கிழார் சிதம்பரத்தில் எழுந்தருளியிருந்து, நடராசப் பெருமானை வழிபட்டுத் தொண்டுகள் புரிந்து ஈற்றில் இறைவன் திருவடிசைய அடைந்தார். இவர் குரு பூசைத்தினம் வைகாசி மாதத்துப் பூச நட்சத்திரமாகும்.

திருத்தொண்டர் புராணம் பக்திச்சுவை நிரம்பிய நூலாகும். சேக்கிழார் பெருமானைப் "பக்திச்சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவல்லவன்" என்று கவிஞர்கள் போற்றுவர். பெரியபுராணம் சொல்நயம், பொருள் நயம் செறிந்து சிறந்த பெருங் காப்பியப்பண்பைத் தன்னுடன் அடக்கித் தமிழ் இலக்கியங்களுள் முதன்மையான ஸ்தானத்தை வகித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. பக்தி சிரத்தையுடன் இந்நூலைப் பயில்வார் உள்ளந் தெளிவுபெற்று, இறைவனிடம் பேரன்பு பூண்டு, திருத் தொண்டில் ஈடுபாடு உடையவராய் இம்மை, மறுமை வீட்டுப் பயன்களை இனிதே பெறுவர்.

இத்திருத்தொண்டர் புராணத்துக்குப் "பெரிய புராணம்" என்பது பெருவழக்காக வழங்கும் பெயராகும். சைவ சமயிகளுக்கு இப்பெரிய புராணமும் கந்தபுராணமும் இரு

கண்கள் என்று ஆன்றோர் புகழ்ந்து போற்றுவர். சைவ சமய சாத்திர உண்மைகளாகிய பதி, பசு, பாச இலட்சணங்களும் சரியை முதலிய பக்திநெறிகளுமாகியவற்றை இனிது விளக்குவனவாயிருத்தல் பற்றி இங்ஙனம் போற்றப்படுகின்றன.

திருத்தொண்டர் புராணத்துக்கு நாவலர் பெருமானின் மாணவரும் யாழ்ப்பாணத்தவருமான திரு. ஆறுமுகத்தம்பிரான் அவர்கள் செய்த பழையவுரை ஒன்று உண்டு. இப்பொழுது கோவைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவரும் வழக்கறிஞருமாகிய சிவக்கவிமணி சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் பி. ஏ. அவர்கள் இயற்றிய பாஷியம் போன்ற விருத்தியுரை இப்புராணத்துக்கு ஓர் அணிகலனாக விளங்குகிறது. சேக்கிழார் சுவாமிகளது காலம் கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும்.

4. மெய்ப்பொருள் நாயனார்

சேதிநன்னாட்டிலே, திருக்கோவலூரிலே மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்னும் பெரியார் இருந்தார். இவர் மலையமான் நாட்டுக்கு அரசர். வேதசிவாகமங்களின் உண்மையை நன்கு உணர்ந்தவர். சிவனடியார்களுடைய திருவேடத்தை மெய்ப்பொருள் என்று போற்றும் செம்மையினர். திருக்கோயிற் கருமங்களைத் திறம்பட நடத்துவித்தும், சிவபத்தர்களை மனமகிழ்வுடன் ஆதரித்தும், குடிகளை அன்போடு பேணியும், அறநெறியின் வழியே ஆட்சிபுரிந்து வந்தார்.

முத்தநாதன் என்னும் அரசன் ஒருவன் இவரை வெல்லக் கருதிப் பலமுறை போர் தொடுத்தும் இயலானாகி மனமுடைந்திருந்தான். மெய்ப்பொருள் நாயனார் அடியார்களிடத்துப் பேரன்புடையராதலின் அடியார் வேடந்தாங்கிச் சென்று அவரை வஞ்சித்துக் கொல்ல வேண்டும் என்று கருதினான். தன்னைச் சைவ நல்லடியார் போல்

அலங்கரித்துக்கொண்டு புத்தகக் கவளிகையினுள்ளே ஆயுதத்தை (உடைவாள்) மறைத்து வைத்துக்கொண்டு திருக்கோவலூருக்கு சென்றான். மெய்ப்பொருள் நாயனாரது அரண்மனையை அடைந்து, பல வாயில்களைக் கடந்து அரசர் வைகுமிடத்தைச் சேர்ந்தான். அப்பொழுது அவ்வாயிலில் காத்து நின்ற தத்தன் என்பான், “இப்பொழுது அரசர் பெருமான் நித்திரை செய்கின்றார்; சமயம் அறிந்து போகவேண்டும்” என்று தடுத்தான். முத்தநாதன், “நான் அவருக்கு சாத்திர உபதேசம் செய்யப் போகின்றபடியால், நீ என்னைத் தடுத்தலாகாது” என்று கூறி உள்ளே புகுந்தான்.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் கட்டிலில் நித்திரை செய்ய அவர் மனைவியார் பக்கத்தில் இருந்தார்; அடியார் வேடந்தாங்கிவந்த முத்தநாதனைக் கண்டதும், இருக்கை விட்டெழுந்து நாயனாரை நித்திரையினின்றும் எழுப்பினார். நாயனார் எழுந்து அவனை வணங்கிச் “சுவாமி! தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளக் காரணம் யாது?” என வினவினார். முத்தநாதன் ‘கடவுளாகிய பரமசிவன் முற்காலத்தில் அருளிச்செய்த சிவாகமங்களுள் எவ்விடத்துங் காணப்படாத ஓராகமத்தை உமக்குப் போதிக்கும்படி கொண்டு வந்தேன்” என்றான். நாயனார் தமக்குக் கிடைத்த பெரும்பேற்றை வியந்தவராய் அதனை அருளிச் செய்யும்படி வேண்டினார். முத்தநாதன் “தேவியார் இல்லாமல் நீரும் நானும் வேறிடத்தில் இருக்க வேண்டும்” என்று கூற, மெய்ப்பொருளார் மனைவியாரை அந்தப்புரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுப் பொய்வேடங்கொண்ட, முத்தநாதனை ஆசனத்தில் இருத்தித் தாம் கீழே இருந்து கொண்டு, ஆகமத்தை உபதேசிக்கும்படி வேண்டினார். பாதகனாகிய முத்தநாதன் தன்கையில் இருந்த வஞ்சகக் கவளிகையை மடியின்மேல் வைத்துப் புத்தகம் (ஏட்டுச் சுவடி) அவிழ்ப்பவன்போல் அவிழ்த்து மெய்ப்பொருளார் தன்னை வணங்கும் சமயத்தில் அக்கவளிகையுள் தான் மறைத்துவைத்திருந்த உடைவாளை எடுத்துத் தன்கருமம் முடித்தான். சிவவேடமே மெய்ப்பொருளென்று கருதி வாழ்ந்த

அம்மெய்யன்பர் அந்த நேரத்திலும், அவனை வணங்கியபடியே நின்றார்.

முத்தநாதனது வருகையில் சந்தேகம் கொண்ட வாயில் காவலனாகிய தத்தன் விரைவில் அங்கே புகுந்து, அப்பொய் வேடதாரியை வெட்டுவதற்குத் தன் வாளை ஒங்கினான். உடைவாளினால் குத்தப்பட்டு இரத்தஞ் சொரிய நின்ற மெய்ப்பொருளார், தாம் நிலத்தில் விழும்பொழுது “தத்தா இவர் சிவனடியாராதலால் இவருக்கு ஓரிடையூறுஞ் செய்யாதே” என்று கையினாலே தடுத்து வீழ்ந்தார். மெய்ப்பொருளாரைத் தாங்கிக்கொண்டே தத்தன் ‘அடியேன் செய்யவேண்டிய குற்றேவல் யாது? என வினவினான். இறக்கும் நிலையில் இருந்த மெய்ப்பொருளார், “இவருக்கு வழியில் ஒருவரும் இடையூறு செய்யாதபடி பாதுகாப்பாக அழைத்துக்கொண்டு போய்விடு” என்று சொன்னார். அப்படியே தத்தன் முத்தநாதனை அழைத்துச் செல்லும்பொழுது, மக்கள் திரண்டொழுந்து முத்தநாதனைத் தாக்க முற்பட்டனர். தத்தன் அரசனுடைய கட்டளையைக் கூறி அவர்களைத் தடுத்து அக்கொடியோனை நகரத்து எல்லையில் கொண்டு சென்றுவிடுத்தான். மெய்ப்பொருளார், அடியாராக வந்தவர் யாதொரு தீங்குமின்றிச் சென்றார்” என்னும் செய்தியை அறியும் விருப்புடன் குற்றயிராய்க் கிடந்தார். தத்தன் அவர் முன்னிலை சென்று அடியவர் இடையூறின்றிச் சென்ற செய்தியைக் கூறினான். அதுகேட்டுச் சிறிது உணர்வு மீள்பெற்ற மெய்ப்பொருள் நாயனார் தத்தனைப் பார்த்து “இன்றைக்கு நீ செய்த உபகாரத்தை வேறு யார் செய்ய வல்லவர்” என்று கூறித் தம் மைந்தர்களையும் மந்திரி பிரதானிகளையும் நோக்கிச் சைவாகம விதிப்படி விபூதிமேல் வைத்த அன்பைப் பாதுகாக்கும்படி போதித்துவிட்டுக் கூத்தபெருமானைத் தியானித்தார். இறைவன் அவரைத் தமது திருவடிக்கண் சேர்த்துக்கொண்டார். மெய்ப்பொருள் நாயனாரது குருபூசைத் தினம் கார்த்திகை மாதத்து உத்தர நட்சத்திரமாகும்.

5. ததீசி முனிவரும் தக்கப்பிரசாபதியும்

பிரமாவின் மூத்த புதல்வனாகிய தக்கப்பிரசாபதி சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து, உமாதேவியாரைத் தனக்குப் புதல்வியாகப் பெற்றான். பன்னிரண்டு வயது சென்றபின் சிவபெருமான் உமாதேவியாரின் தவத்தினால் பிராமண வடிவங்கொண்டு வந்து தக்கனிடத்தே கன்னிகாதானமாக உமையை ஏற்று, விவாகச் சடங்கு வைபவம் முடிவதற்கு முன் உமையை விட்டு மறைந்தருளினார். பின்னர் அவ்வுமாதேவியார் மீளவும் தவஞ் செய்ய தவச்சாலையில் தோன்றி அவரை இடப வாகனத்திற் கொண்டு கைலாசமலைக்குச் சென்றருளினார். இச் செய்கைகளைக் கண்டும் கேட்டும் அறிந்த தக்கன் பெரிய யாகம் ஒன்றினைச் சிவபெருமானுக்குரிய அலிப் பாகத்தைக் கொடாமல் நடத்தக் கருதி, அதற்குப் பிரமா, விட்டுணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும், முனிவர் முதலாகிய பலரையும் அழைத்தான். அவர்கள் பலரும் யாகசாலையில் வந்து அமர்ந்திருந்தனர்.

அப்பொழுது ததீசி முனிவர் சில முனிவர்களோடு அந்த யாகசாலைக்கு வந்தார். தக்கன் அவரை முனிவர்களோடு வரவேற்று உபசரித்தான். ததீசி முனிவர் தக்கனை நோக்கி, “நீ இங்கே எம்மை அழைத்த காரணம் என்ன? நீ முயன்று செய்யும் கருமம் யாது? ஒன்றையும் மறையாமற் சொல்லுக” என்றார்.

தக்கன் ததீசி முனிவரை நோக்கி, “முனி சிரேட்டரே, சிவன் ஒரு நாள் மிகுந்த ஆசையோடு வந்து என் மகளை மணஞ்செய்து மறைந்துபோய், பின்னொருநாள் வந்து அவளை இடபவாகனத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு கைலாசத்துக்குப் போனான். அந்த சிவனையும் உமையையும் பார்க்கும்படி நான் கைலாசத்துக்குப் போனேன். அவ்விருவரும் அதனையறிந்து பூதர்களை அழைத்து ‘தக்கனை நம் முன்னே வரவிடாமல் விலக்குங்கள்’ என்று கட்டளையிட்டார்கள் போலும்’ நான் அதனை அறியேனாய் அங்கே சென்றேன். பூதர்கள் என்னை உள்ளே புகவிடாமல் ‘இங்கே நில்’ என்று தடுத்தது, எண்ணில்லாத

நிபந்தனைகளைச் சொன்னார்கள். நான் அப்போதே கைலையை நீங்கி என் நகரை அடைந்தேன்.

இப்படியிருக்குங் காலத்தில் என் பிதாவாகிய பிரமதேவர் ஒரு யாகத்தைச் செய்தபோது நான் அங்கே சென்று சிவனுக்கு முன்றொட்டுக் கொடுத்துவந்த அவிப்பாகத்தைத் தடுத்தேன். அப்பொழுது நந்தி வந்து சாபம் சொல்லிப் போனான். அச்சாபத்துக்குப் பயந்து பிரமா யாகத்தை முற்றுவியர்து குறையில் விட்டுவிட்டார். நந்தி கூறிய சாபத்தையும் என் கொள்கையையும் தெரிந்து அஞ்சி, இன்று வரையில் ஒருவரும் யாகஞ் செய்யாது விட்டனர். அதனை அறிந்த யான், “பிச்சையேற்கின்ற அந்தச் சிவனுக்குரிய அவியை மாற்றுவதற்காகவே ஒரு யாகத்தை நடத்துகின்றேன்” என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்ட ததீசி முனிவர் இகழ்ச்சிக் குறிப்புடன் சிரித்தபொழுது தக்கன் பெருங்கோபங்கொண்டு, “நீ சிவனடியான் போலும்; ஆதலாற்றான் என்னைச் சிரித்து இகழ்ந்தாய்” என்றான்.

“எல்லா உலகங்களையும் முன்னாளிலே படைத்த பரம பிதாவாய், அவைகளையெல்லாம் காத்தழித்து, உலகெங்கும் வியாபகராகி நின்றலால், ஒன்றுபட்டும் எல்லாவற்றையுங் கடந்த பரம்பொருளாய் நின்றலால் வேறாயும் உயிருக்குயிராய் உடன் நின்று உதவி இயக்குதலால், ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஒருங்குடையராயும் விளங்கும் பரமசிவனை நீக்கியோ தக்கனே நீ யாகமொன்று செய்ய முயன்றாய்! தேவர்கள் யாவருக்கும் கொடுக்கும் அவிப்பாகங்களை ஏற்று அருள்பவரும், அக்கினிக்கு மூலகாரணரும்; யாகாதிபரும் யாகரட்சகரும் சிவபெருமானே என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. தக்கனே, நீ யாவர்க்கும் மேலாகிய பரமசிவனை இகழ்ந்து நின்றல் உன் அறியாமையன்றி உனக்குப் பெருமிதமாகாது. மிகுந்த துன்பத்தைப் பெற விரும்பி யார்தான் தவஞ் செய்வார்? அப்படிப்பட்டவன் நீயேயாகின்றாய். வேதானுட்டானத்தை நீக்கி இவ் யாகத்தைச் செய்ய முயன்றாய்; செய்யினும் முடிவுபெறாது” என்று ததீசி முனிவர் கூறினார்.

பின்பு தக்கன் “சிவனுக்குக் கொடுக்கும் அவியை விட்டுனுவுக்குக் கொடுத்து யாகத்தைப் புரிவேன்” என்றான். அதற்குத் ததீசி முனிவர், “தக்கனே, நீ சொன்ன வார்த்தை குற்றமானது. யாவரும் மேலாகச் சொல்லுகின்ற பெரியோரை விட்டுச் சிறியோரை உயர்த்துதல் உய்யும் வகையன்று. இஃது உம்மவர்களுடைய அழிவுக்கெல்லாம் காரணமாகும் என்றார்.

“இன்னும் கேள், உன் பிதாவாகிய பிரமதேவர் முன்னே சிவபெருமானுடைய மகிமைகளை உனக்குப் போதித்துள்ளார். அதனையறிந்தே நீ அவரை நோக்கித் தவஞ் செய்து இச் செல்வங்களைப் பெற்றாய். உனக்கு அழிவு காலம் வந்தமையால் நீ அதனை மறந்தாய் போலும். பிரமா முதலிய யாவரும் இறக்கும் இயல்பினராய் வந்து உன் சபையில் இருந்தனர். நீ மாயையினால் மயங்கினாய்; உய்யும்படி நினைத்தாயாயின், சிவபெருமானுக்கு அவியைக் கொடுத்து இந்தப் பெரிய யாகத்தைச் செய்க” என்று ததீசி முனிவர் கூறினார்.

தக்கன் சிரித்து, “முனிவரே, பரம்பொருளாகிய கடவுள் எழும்பையும், சிரமாலையினையும் அணிவாரோ? தேவர்களின் வெந்த சாம்பலைப் பூசுவாரோ? கங்காளத்தை ஏந்துவாரோ? களைந்த கேசத்தைத் தரிப்பாரோ? சுடலையில் ஆடுவாரோ? தாமத குணத்தைப் பொருந்துவாரோ? உயிர்களைச் சங்கரிப்பாரோ? பன்றிக் கோட்டையும் ஆமையோட்டையும் தரிப்பாரோ? கபாலத்தைக் கையில் ஏந்துவாரோ? யானைத் தோலைப் போர்ப்பாரோ? புலித் தோலை உடுப்பாரோ? அக்கினி மழுமான் இவைகளைக் கையில் ஏந்துவாரோ? நாகங்களைப் பூண்பாரோ? நிர்வாணியாவாரோ? பிச்சையேற்பாரோ? பொது இடங்களறி கூத்தாடுவாரோ? நஞ்சை உண்பாரோ? இடபத்தை வாகனமாகக் கொள்வாரோ? ஒரு பெண்ணைத் தலையில் இருத்தி மற்றொரு பெண்ணைப் பக்கத்தில் இருத்துவாரோ? பிள்ளையும் பெறுவாரோ? உங்கள் கடவுளாகிய சிவன் ஒரு நற்குணமும் இல்லாதவர். ஆதலால் யாம் செய்கின்ற யாகத்தில் அவிப்பாகத்தைக் கொடுப்பதில்லை” என்று கூறினான்.

ததீசி முனிவர் தக்கனைப் பார்த்து, “புத்தியில்லாத கயவனே” எம்பெருமானுக்கு நிந்தை போலச் சிலவற்றைச் சொன்னாய்.

அவருக்கு அவை வந்த விதத்தை நீ சிறிதும் உணர்ந்திலை. சொல்வேன் கேள்.

“ஆன்மாக்கள் தத்தம் கன்மவசத்தால் மாறிமாறிப் பிறந்திறந்து உழலுவதால் அடையும் களைப்பை ஒய்வடைந்து மாற்றுதற் பொருட்டாகவும், எஞ்சியுள்ள அவைகளின் சஞ்சித கன்மங்கள் பரிபாகப்படும் பொருட்டாகவும் சர்வசங்கார காலத்தில் சிவபெருமான் உலகங்களெல்லாவற்றையும் அழித்து மாயையில் ஒருக்கி அவையழிந்த வெற்றிடமாகிய சுடலையில் நடனஞ் செய்வர். அச் செயல் ஆன்மாக்களிடத்தே கொண்ட கருணையினாலன்றி வேறன்று. அக் காலத்தில் பிரம விட்டுணுக்களையும் சங்கரித்து அவர்களுடைய தலை மாலைகளையும் எலும்புகளையும் அணிவர்; அவர்கள் முன்செய்த புண்ணியத்தால் மேலும் அவர்கள் நன்மை செய்தற் பொருட்டே அங்ஙனம் செய்வர். அவர்களின் கேசங்களைப் பூணூலாக மார்பில் தரிப்பதும் அம் முறையினாலேயாம். மேலும் ஒரு கற்ப முடிவில் தம் ‘நெற்றிக் கண்ணக்கினியால் எரித்தழித்த தேவர்களின் சாம்பலைத் தம் மேனியிற் பூசுவதும் அக்காரணத்தினாலேயாம். பிரம விட்டுணுக்களின் கங்காளத்தைத் தமது சூலத்தில் ஏந்தலுஞ் செய்வர். சர்வசங்காரத்தைச் செய்தலினால் புறத்தோற்றத்தில் தாமத குணம் அவருக்குப் பொருந்தினாலும் அதுவும் ஆன்மாக்களிடத்தே கொண்ட கருணையினாலாதலின், அகத்தோற்றத்தில் அவர் சுத்த சாத்துவிகக் குணமே உடையவராவர் என்று அறிக.

தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்தில் மந்திர மலையாகிய மத்து கடலுள் அமிழ்ந்தாதபடி விட்டுணு கூர்ம அவதாரங் கொண்டு தாங்கினார். முடிவில் அகங்காரங் கொண்டு கடலைக் கலக்கி இடர் விளைத்ததைக் கண்ட தேவர்கள் அஞ்சிச் சிவபெருமானைத் துதித்துக் காக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டமையினால், சிவாஞ்சுரையினாலே விநாயகர் அவ்வாமையின் வலியையழித்துத் தம் தந்தத்தால் அதன் ஓட்டைப் பெயர்த்துக்கொண்டு சென்று சிவபெருமானிடத்தே வைக்க அவர் அதனை அணிந்தது, அதனைக்கண்டு பிறர் செருக்கின்றி நல்ல நெறிப்பட்டொழுக்கும் படியாக என்றறிக.

விட்டு ணுவராக அவதாரங் கொண்டு கொடிய இரணியாட்சனைக் கொன்றபின், அகங்காரங் கொண்டு செய்யலுற்ற இடருக்கு அஞ்சித் தம்மைப் பணிந்து வேண்டின தேவர்களைக் காத்தற் பொருட்டாக, அப்பன்றியைக் கொண்டு அதன் கொம்பைத் தம் மார்பிலணிந்ததும் மேற்சொன்ன காரணத்தினாலேயே என்றறிக.

பிரமா கபாலத்தைத் திருக்கரத்தில் தாங்கிய காரணம் கூறுவேன்; முன்னொரு காலத்தில் பிரமா அகங்காரத்தினாற் சிவபெருமாளை இகழ்ந்த பாவத்தைப் போக்கியருளுதற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் தமது திருவுள்ளத்திலிருந்து கோரவடிவினராக வைரவக் கடவுளைத் தோற்றுவித்தார். வைரவர் சிவாஞ்செயினாலே பிரமாவின் உச்சித் தலையைத் தம் நகத்தாற் கிள்ளி மற்றும் தேவர்கள் முனிவர்களுடைய அகங்காரத்தை ஒழிக்க அவர்களிடத்தே அக்கபாலத்தில் இரத்தப்பிச்சை ஏற்று, அப்பொழுது இறந்தவர்களுக்கு உயிர் கொடுத்தும் தூய்மைப்படுத்தினார். அக் கபாலத்தைச் சிவபெருமானிடம் கொடுக்க அவர் தம் கையில் தாங்கினார் என்றறிக. அதனால் 'கபாலி' எனப் பெயர் பெற்றார். சிவனது சத்தியம்சமாக அவரிடத்தில் சத்தி வடிவாகத் தோன்றிய காரணத்தால் வைரவக் கடவுள் சிவகுமாரர் எனப்படுவர்.

முன்னொரு காலத்தில் கஜமுகாசுரன் என்பவன் யானையுருவுடன் தன் வரபலத்தால் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை வென்று திரிய, அவனைக் கண்டு அஞ்சிய முனிவர்கள் காசியில் சிவன் கோயிலுட் புகுந்து சிவபெருமாளைச் சரணடைந்து துதிக்க, அங்கேயும் அவ்வசுரன் அவர்களைக் கொல்லுவதற்கு நெருங்கினான். அப்பொழுது சிவபிரான் கோர வடிவினராய்த் தோன்றி அவனைக் கொண்டு முனிவர்களைக் காத்தார். அப்பெருமானது மேனியொளியால் முனிவர்களும் உயிர்களும் கண்ணொளி மழுங்கி வருந்தினர். அதனால், அவ் யானைத்தோலை உரித்துப் போர்வையாகப் போர்த்து அவர்கள் கண்ணொளி பெறச் செய்து அருளினார் என்றறிக.

தேவதாருவனத்து இருடிகள் வேதத்தின் ஞானகாண்டத்தைக் கைவிட்டு கன்ம காண்டத்தையே கைக்கொண்டு யாகம் முதலிய கன்மமே இம்மை மறுமைப் பேறுகளைத் தரும் என்று கருதிப் பதியாகிய சிவபெருமானை நினைந்திலர். அதனால், அவர்களின் புண்ணிய கன்மங்களின் பலனாக அவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்து மோட்ச நெறியில் அவர்களைச் செலுத்தக் கருணை கொண்டார். அதனால் விட்டுணுவை மோகினியருக் கொண்டு அவர்களிடம் செல்லச் செய்தார். தாம் நிர்வாணக் கோலத்துடன் அழகிய வடிவு தாங்கிப் பிச்சையெடுப்பார் போல அம்முனிவர்களின் மனைவியர் இருக்குமிடஞ் சென்றார். முனிவர்கள் மோகினியைக் கண்டு காமமுற்றுத் தவநிலை கெட்டனர். முனிவர்களின் மனைவிமார் பிட்சாடணராகிய சிவனது அழகில் மயங்கிக் கற்புநிலை கெட்டு அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றனர். அதனையறிந்த முனிவர்கள் சிவனே இப்படிச் செய்தார் என்று அறிந்து, அவரைக் கொல்லுதற் பொருட்டு மரணயாகஞ் செய்து, அந்த யாகத்தீயிலிருந்து மழு, மான், புலி, முயல்கள், அக்கினி, நாகங்கள் ஆகியவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோற்றுவித்து அனுப்பினர். தம்மைக் கொல்லவந்த மழு, மான், அக்கினி ஆயவற்றைச் சிவபிரான் தம் கரங்களில் ஏந்தித் தரித்தார். புலியைக் கொண்டு அதன் தோலை உடுத்தார். நாகங்களை ஆபரணம் போல அணிந்தார். முயல்கள் மேல் பாதத்தையுன்றி நடனஞ் செய்தார். அந்நடனத்தைத் தாங்கலாற்றாது உலகம் நடுங்கியது. பிரம விட்டுணுக்கள் பக்கத்தில் நின்று கண்டுகளித்து வணங்கினர். இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் அம் முனிவர்களும் அயர்ந்து விழுந்தனர். பின்பு நடனத்தை நிறுத்தி முனிவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தருளினார். அவர்கள் எழுந்து, சிவபிரானைப் பணிந்து தங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளும்படி துதித்தனர். தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் பெற முயன்றபொழுது, முதலில் ஆலகாலவிடமுண்டாகி அவர்களைக் கொல்லச் சூழ்ந்தது. தேவர்கள் அஞ்சிக் கைலாசத்துக்குச் சென்று சிவபெருமானைப் பணிந்து போற்றிக் காக்கும்படி வேண்ட, சிவபெருமான் அந்நஞ்சினை உண்டு தம் கண்டத்தில் அடக்கியருளியது கருணைச் செயல் என்றறிக.

இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்ட காரணம் கூறுவேன் கேள் ; சர்வசங்கார காலத்தில் உலகமெல்லாம் தோன்றிய முறையில் ஒடுங்கி அழிவதைக் கண்ட தருமதேவதை இடப வடிவு கொண்டு, சிவபிரானைப் பணிந்து போற்றித் தான் இறவாதிருக்கும்படி, தன்னை வாகனமாகக் கொள்ளும்படி வேண்டியதனால், அதற்கு அருள் செய்தற்காக வாகனமாகக் கொண்டு அழியாது நிலை பெறச் செய்தார்.

இடப்பாகத்தில் உமாதேவியாரை வைத்த காரணம் சொல்லக் கேள் : ஒரு காலத்தில் பிரமன் சிருட்டித் தொழிலைச் செய்யக் கருதி, முதலில் சனகர் முதலிய நான்கு புதல்வரை உண்டாக்கினார். அந் நால்வரும் தவயோகிகளாயினர். பின்னர் பிரமன் படைத்தற் றொழிலையும், விட்டுணு காத்தற்றொழிலையும் செய்ய முடியாமை காரணமாக இவ்விருவரும் கைலயங்கிரிக்குச் சென்று, சிவபெருமானைப் பணிந்து குறையிரந்து வேண்ட, அவர்களைச் சிவபெருமான் நோக்கினார். அவ்வளவில் அவர்கள் நீறாக, சிவபெருமான் தமது இடப்பாகத்தைச் சிறிது நோக்கினார். உடனே உமாதேவியார் தோன்றியருளினார். அவரை இடப்பக்கத்தில் வைத்துக் கூட வீற்றிருந்தனர். அதனால் முன்பு நீறாயொழிந்த பிரமன், விட்டுணு, முனிவர் நால்வர் படைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் சிவபெருமானைப் பணிந்து நிற்க, பெருமான் பிரம விட்டுணுக்களை நோக்கி, “நாம், நமது அருட்சக்தியாகிய உமையோடு சேர்ந்தோம். இனி உங்கட்குப் படைத்தலும் காத்தலும் கைகூடும்” என்று அருள் செய்து அனுப்பினார். அது முதல் அவை அவர்களால் நடைபெறலாயின. சிவபிரான் உமையோடு சேர்ந்து இருத்தலினால், உலகில் ஆண், பெண் இருபாலாரும் ஆசையோடு சேர்ந்து இன்பமெய்த, படைத்தலும் காத்தலும் இனிது நடைபெற்றன. உலகில் படைப்பும் காப்பும் நடைபெறும்படியாகச் சிவபெருமான் தமது அருளையே ஒருபெண்ணுருவாகத் தோற்றுவித்து, அச்சக்தியை இடப்பக்கத்திற் கொண்டு வீற்றிருப்பது உயிர்களிடத்து கொண்ட கருணையினாலன்றிக் காமத்தினாலன்று என்று தெளியக்கடவாய்.

கடவுள் பிள்ளையும் பெறுவரோ என்று அறியாது வினாவினாய். அது கேள் : முன்னொரு காலத்தில் கஜமுகாசுரன் என்பவனாலே துன்பமுற்ற தேவர்கள் கைலையங்கிரிக்குச் சென்று, பரமசிவனை அடைக்கலம் புகுந்து போற்றி வேண்டினர். அவர்களுக்கு இரங்கி அருள் செய்யவும், உலகில் ஏனையோரின் விக்கினங்களை நீக்கிக் காத்தலையும் நினைந்து, மனிதர் தேவர் வேறு எந்தப் பிறவியிலுள்ள பிராணிகளாலும் எவ்வகை ஆயுதங்களாலும் கொல்லப்படாத வரத்தைத் தம்மிடத்தே அவன் பெற்றிருந்த காரணத்தால், சிவபெருமான் உமையோடு கூடக் கைலைமலையில் சித்திர மண்டபத்திற் சென்று, அங்கேயிருந்த பிரணவ வடிவை நோக்கியருள, அப்பிரணவத்திலிருந்து விநாயகர் உலகத்து எழுவகைப் பிறவியிலுமில்லாத ஒரு வடிவுடன் தோன்றினார்.”

இவை போன்ற பல அறிவுரைகளையும் ததீசி முனிவர் தக்கனுக்கு எடுத்துரைத்தார். தக்கன், “முனிவரே, கேளும் : நீர் பலவற்றையும் சொல்வதனாற் பயன் என்ன? உங்கள் சிவன் ஆறு குணங்களையுடைய கடவுளேயாயினும் ஆகுக. யான் அவருக்கு அவிப்பாகத்தை யாகத்திற் கொடேன் ; நீரும் இனி இவற்றைச் சொல்லாதேயும் போம் ; யான் என் செயலை முடிப்பேன்.” என்றான்.

ததீசி முனிவர் கோபித்து, “தக்கனே நீ இன்றைக்குப் பரமசிவனை விலகிப் புரிகின்ற யாகம் அழிக ; இங்கே உன்னோடு இருக்கும் தேவர்கள் யாவரும் இப்பொழுதே அழிக” என்று கூறினார். அவ் யாகசாலையிலிருந்த பிராமணர்களை நோக்கி, “நீவிர் அந்தணர்களிற் பேடிகளாயினீர் ; உங்கள் குலத்தலைமை இழந்துவிட்டீர் ; நீவிர் சிவபெருமானையும் அவரடியார்களையும் விபூதி உருத்திராட்சங்களையும் இகழ்ந்து எந்நாளும் மறையவராய்ப் பிறந்திருந்து, கதியடையாமற் பாசபந்தத்தில் அகப்பட்டு, வேதத்திற்குப் புறம்பான மார்க்கத்தை அநுட்டிப்பீர்கள்” என்று இவ்வாறு ததீசி முனிவர் சாபமிட்டு, முனிவர்கள் குழந்தம்முடைய ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்றனர்.

6. காசிப முனிவர் உபதேசம்

அசுரர்களுக்கு அரசனாகிய அசுரேந்திரனுடைய மகள் சுரசை என்பவளுக்குக் குலகுருவாகிய சுக்கிரபகவான் மாய வித்தைகள் அனைத்தையுங் கற்பித்து வல்லவளாக்கினார். அதனால் அவளுக்கு மாயை எனப் பெயரிட்டார். பின்பு அசுரர்கள் தேவர்கள் வெற்றியாற் சிறுமையுற்றிருப்பதையும் விட்டுணு முதலிய தேவர்கள், பிரமா செய்யத் தொடங்கிய யாகத்தில் தக்கன் சொல்லிய சிவநிந்தையைக் கேட்டு மௌனமாக அவனுக்கு அடங்கி நடந்த பாவச் செயலால், அத்தேவர்கள் சூரன் என்னும் அசுரனால் வருந்தும்படி, நந்திதேவர் சபித்தமையையும் மேல்விளையும் தன்மையையும் கருதி அறிந்தார் சுக்கிர பகவான். அவர் மாயைக்குக் கூறிய அறிவுரைப்படி, அவள் காசிப முனிவருடைய தவச்சாலையை அடைந்து தனது மாயையினால் அவரைத் தன்மேல் மோகங் கொள்ளச் செய்தாள். அதனால் அவளிடத்தே சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் என்ற மூன்று புதல்வரும் அசமுகி என்னும் புதல்வியும் ஆயிரக்கணக்கான அசுர வீரர்களும் தோன்றினார்கள். சூரபன்மன் முதலிய மூவரும் தாய் தந்தையராகிய காசிபரையும் மாயையினையும் வணங்கி நின்று “நாங்கள் செய்ய வேண்டும் கருமம் என்ன?” என்று வினவினர். அதுகேட்ட காசிப முனிவர் சொல்வாராயினர் :-

“பிள்ளைகள் நீங்கள் அறநெறியில் நின்று வாழவேண்டும். பெரியோர்கள் ஒதியுணரும் வேதாகமங்களெல்லாவற்றாலும் உணர்த்தப்படும் மெய்ப்பொருள்கள் பதி, பசு, பாசம் என மூன்றாம். பிறப்பிறப்புக்களில்லாதவராய், வியாபகராய், ஞானானந்த சொரூபியாய், உயிர்களின் பொருட்டுப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களைச் செய்தருளும் சிவபெருமானே பதி எனப்படுவர். விருப்பு, வெறுப்பில்லாத சிவபெருமானுடைய இலக்கணங்களை வேதாகமங்களாலும் அளவிட்டுக் கூறுதல் அரிதாகும். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும் மலங்களாகிய பாசங்களால் கட்டுண்ட உயிர்கள் பசுக்கள் எனப்படும். அவை எண்ணிறந்தன. அவை அநாதியாக உள்ளன.

தாம் செய்த நல்வினை தீவினைகளினாலே பிறந்திறந்து உழலும் தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம் என்னும் எழுவகைப் பிறவிகளிலும் மாறி மாறிப் பிறக்கும். பிறக்குமுன் கருப்பத்தில் அழியினும் அழியும். பிறந்தவுடன் இறக்கினும் இறக்கும், இளமையிலும் இறக்கும், முதுமையிலும் இறக்கும். இவ்வண்ணமே செல்வமும் அழகும் வலிமையும் வீரமும் நிலையில்லாதன. தருமமே இம்மை, மறுமையின்பங்களைத் தரவல்லது. தருமத்தைச் செய்பவர்க்கு அன்பும் அருளும் உண்டாகும். அவையுண்டாகில் தவம் கைகூடும். தவம் சித்திக்குமாயின் அவ்வுயிர் சிவபிரானைச் சார்ந்து வழிபட்டு மலங்களின் நீங்கிய பேரின்பமாகிய முத்தியை அடையும். ஐம்பொறிகளை அடக்கிச் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தலால் விரும்பிய எல்லாவிதமான பேறுகளையும் அடையலாம்.

செய்யமுடியாத எக்கருமத்தையும் தவத்தால் நிறைவேற்றலாம் ; வெல்லமுடியாத பகைவரையும் தவத்தால் வெல்லலாம் ; கடக்க முடியாத இடர்களையும் கடக்கலாம் ; மரணத்தையும் கடக்கலாம். ஆதலால் பிள்ளைகளே நீங்கள் புண்ணியங்களைச் செய்யுங்கள் ; பாவச் செயல்களை விலக்குங்கள். பெரும் தவத்தைச் சிவபெருமானைக் குறித்துப் பக்தியுடன் செய்யுங்கள். தவஞ் செய்வோர் நல்வாழ்வு பெறுவர். அடைந்தாரைக் காப்பர் ; பகைவரை அழிப்பர் ; விரும்பிய பொருளெல்லாம் பெறுவர். தம்முடைய தவத்தினாலே குச்சக முனிவர் இறந்த ஒரு பெண்ணை உயிர்ப்பித்தார் ; ஒரு யானையைத் தேவனாக்கிச் சுவர்க்க பதவி அடையச் செய்தார். தவத்தினாலே மிருகண்டு முனிவர் மார்க்கண்டேயர் என்ற ஒப்பில்லாத ஒரு சற்புத்திரரைப் பெறுவாராயினார். அம் மார்க்கண்டேயர் சிவபக்தியுடன் செய்த தவத்தினாலே விதியை வென்று தம் உயிரைக் கவர வந்த யமனுடைய வலியை அழியச் செய்து, ஒரு காலும் இறப்பில்லாதவராயினார். இது சத்தியம் என்று அறியக் கடவீர்கள்.

அப்பொழுது உடனிருந்த மாயையானவள் முனிவர் கூறிய தவ நோக்கங்களையும் உறுதிகளையும் விரும்பாது மறுத்துக்

கூறி, தம் புதல்வர்களை நோக்கி, “நீங்கள் பெருஞ் செல்வத்தையும் வெற்றியையும் உலக இன்ப வாழ்க்கையையும் அழிவில்லாத ஆயுளையும் பெரும் புகழையும் வேண்டி, பரமசிவனைக் குறித்து வீரயாகஞ் செய்து பெருந்தவம் புரிந்து அப்பேறுகளைப் பெறுவீர்களாக” என்று உபதேசித்து அதற்குரிய வழிகளையும் கூறிவிடுத்தனள்.

7. திருக்கேதீச்சரம்

இப் புண்ணிய சிவத்தலம் இலங்கையின் மேற்குப் பாகத்தே மன்னார்ப் பகுதியில் கடற்கரையைடுத்துள்ள மாதோட்டம் என்ற நகரில், பாலாவி என்னும் தீர்த்தத்தின் கரையில் உள்ளது.

சிவபெருமான் சகல உலோகத்தவர்க்கும் நல்லருள் செய்யும் பொருட்டுச் சுயம்புலிங்க மூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருக்கின்றார். மானுடரால் தாபித்த மானுடலிங்கம். இருடிகளால் தாபிக்கப்பட்ட ஆரிடலிங்கம், தேவர்களால் தாபிக்கப்படும் தைவிகலிங்கம், சிவ கணங்களால் தாபிக்கப்பட்ட காணலிங்கம் ஆகிய மற்றைய நால்வகை இலிங்கங்களிலும் பன்மடங்கு மேலானது சுயம்புலிங்க மூர்த்தி. சிவபெருமான் சுயம்புலிங்கத்தில் சதாகாலமும் வெளிப்பட்டு எழுந்தருளியிருந்து அநுக்கிரகம் புரிவர் என்பது ஆகம முடிபு. ஆகவே மூர்த்தி மகிமை பொருந்தியது இத்தலம் என்பது இனிது விளங்கும்.

இங்குள்ள பாலாவித் தீர்த்தக் கரையிலே பிதிர்களைக் குறித்துப் பிண்டம், தருப்பணம், தானம் செய்தால் காயாவிற் சிராத்தாதி செய்த பலன் உண்டாகும் என்று புராணங் கூறுவதால், தீர்த்த மகிமையும் பொருந்தியதாகும் இத்திருத்தலம். திருக்கேதீச்சரத் தலம் தன்னிடத்து வாசஞ் செய்து இறக்கும் பக்தர்களுக்கு மரண சமயத்தில், காசி ஷேத்திரத்திற்போலவே சிவபெருமான் பிரணவோபதேசஞ் செய்யும் தானமாய்த் தலமகிமையும் பொருந்தியது. எனவே மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய மூன்றினாலும் மகிமை

பொருந்திய சிரேட்டமானது இத் திருத்தலம் என்பது பெறப்பட்டது. மேலும், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகிய இருவரினதும் தேவாரப் பதிகம் பெற்ற விசேடமுடையது.

தேவாரப்பதிகப் பல பாடல்களில் அடியார்களின் நோய்கள், வினைகள், இடர்களிவைகளை ஈசன் என்றும் நீக்கும் தலம் என்று போற்றப்பட்ட விசேடம் காணலாகும். தீர்த்த விசேட காரணமாக 'பாலாவி' சுந்தரர் பதிகப் பாடல் தோறும் எடுத்தோதிப் போற்றப்பட்டுள்ளது.

கேதீச்சரம் என்று பெயர் பெற்ற காரணம்

தேவர்கள் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் பெற்ற காலத்து, விட்டுணுமூர்த்தியால் தலை வெட்டுண்டும், அமிர்தம் உண்ட காரணத்தால் இறவாத கேது இத்தலத்தினை அடைந்து பாலாவித் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து சுயம்புலிங்க மூர்த்தியை நியமமாகப் பல வருடங்கள் பூசித்துத் தவஞ்செய்து விரும்பிய வரம் பெற்றதாகவும், கேதுவினாற் பூசிக்கப்பட்டவர் என்ற காரணத்தால் கேதீசுவரர் என்று சிவலிங்கமூர்த்திக்குப் பெயர் வழங்குவதாயிற்று என்றும் வரலாற்றினால் அறியப்படுகிறது. கேதீசுவரர் வீற்றிருக்கும் தலம் என்ற பொருளில் இத் தலத்துக்குக் கேதீஸ்வரம் எனப் பெயராயிற்று.

“அங்கம் ஒழி அன்னாரவர் அமரர் தொழுதேத்த
வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன் னகரில்
திருக்கேதீச்சரத்தானே.”

என்ற சுந்தரர் பாடிய திருக்கேதீச்சரப் பாசுரமும்,

“செய்யகேது தலையற்ற அந்நாள்
திருந்தும் நூசைகள் செய்து முடிப்போன்
வையம் போற்றிட நற்கஞ் யுற்றிடும்
மகாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே.”

என்ற 'கதிரமலைப் பள்ளு' நூலின் பாடலும் இவ்வரலாற்றை குறிப்பனவேயாகும். [அங்கம் ஒழி அன்னார் அவர் - விட்டுணு

வினால் வெட்டுண்டு தலை வேறு உடல் வேறாய் நீக்கப்பெற்ற அமிர்தமுண்ட அத்தன்மையராகிய அந்த இராசு கேதுக்கள், அமரர் தொழுது ஏத்த - மரிக்காதவராய் வணங்கித் துதிக்க, தீருக்கேதீச்சரத்தான் - திருக்கேதீச்சரத்தில் வீற்றிருந்து அருள் பாலித்தனர் என்று இவ்வரலாற்றுக்கு இயைபுப் பொருள் கொள்ளக் கிடந்தது.]

மாதோட்டம் என்ற பெயர்க் காரணம்

மகாதுவஷ்டா என்னும் தேவதச்சன் பாலாவித் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து சுயம்புலிங்கமாகிய திருக்கேதீச்சர நாதரை நியமமாகப் பலகாலம் பூசித்துத் தவஞ் செய்து விசுவகன்மா என்ற புத்திரனையும், இட்டசித்திகளையும் பெற்றான் என்றும், அது முதல் இந்நகரம் 'மகாதுவஷ்டாபுரம்' எனப் பெயர் பெற்றது என்றும் தட்சிணகைலாச மான்மியம் கூறுகின்றது. மகாதுவட்டாபுரம் என்றது "மாதோட்டம்" ஆக மருவியது என்பர்.

'மாதோட்டம்' என்பதன் சுருங்கிய மருஉ மொழிப் பெயராக 'மாந்தை' என்ற பெயரும் இதற்கு உண்டு. இம்மாதோட்டப் பிரதேசத்தில் விசுவகன்மாவாற் செய்யப்பட்ட காந்தக்கோட்டை அல்லது காந்தமலை என்னும் பெயருடைய இரும்பாலான கோட்டை ஒன்று இருந்தது என்பது பழைய நூல்களால் தெரியவருகிறது.

மாதோட்டம் பழங்காலத்தில் அயல்நாட்டு வாணிகம் மிகுந்து ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வாய்ந்த சிறந்த துறைமுகப் பட்டினமாகவும் விளங்கியது. கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டினராகிய சம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரத்தில், "கடல் வாய்ப், பொன்னிலங்கிய முத்துமாமணிகளும் பொருந்திய மாதோட்டத்து கேதீச்சரத்துள்ளாரே" என வருவதாலும் 9 ஆம் நூற்றாண்டினராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரத்தில், "வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன்னகரில்... பாலாவியின் கரைமேல்... திருக்கேதீச்சரத்தானே." என்று கூறப்படுவதாலும், அவர்கள் காலத்திலும் மாதோட்டம் வாணிகத்துறை வளஞ் சிறந்த பிரபல துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கியமை கருதலாம்.

மேலும், இந்நகரத்தின் பழைமையும் பிரசித்தியும் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டினர்களாகிய தொலமி, பிஸினி என்னும் யாத்திரிகர்கள் இந்நகரைப் 'பாலாவி மண்டல நகரம்' என்று தம் நூல்களிற் குறிப்பிட்டு, இது சம்பந்தமாக எழுதியவற்றால் விளங்கக் கிடக்கின்றன.

இதற்கும் முற்பட்டதாகிய விஜயன் காலத்தில் சிதைவுற்றிருந்த இந்தத் தலத்தை அவன் புதுப்பித்தான் என்றும், அவனை விவாகஞ் செய்துகொள்ளுதற் பொருட்டுப் பாண்டி நாட்டிலிருந்து வந்த பாண்டியன் மகளால் அத்தலம் வணங்கப் பட்டது என்றும் மகாவம்சத்தில் வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது என்பர்.

இங்ஙனம் பழம்பெருமை வாய்ந்த மாதோட்ட நகராகிய துறைமுகப்பட்டணமும், ஆலயமும் கடற் பெருக்கினாலோ அன்றி வேறு யாதேனுங் காரணத்தினாலோ, பறங்கியர் இலங்கைக்கு வருமுன்பாகவே (கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டின் முன்) அழிந்து திடராயிற்று.

அழிந்துபட்ட அவ்விடத்தில் மீளப் பழமைபோலச் சிவாலயத்தைக் கட்டுவிக்க விரும்பி கி. பி. 1872 இல் ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் ஒரு விஞ்ஞாபனம் வெளியிட்டார்கள். அதன் பயனாக யாழ்ப்பாணத்து திரு. மு. பசுபதிச் செட்டியார் உள்ளிட்ட இந்நாட்டவர் சிலரது முயற்சியாலும் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சிலருடைய முயற்சியாலும் 1903 இல் கோயில் கட்டப்பட்டு நித்தியபூசை முதலியன நடைபெற்று வரலாயின.

அக்கோயில் காலகதியில் கிலமாய்ப் பழுதுற்றபடியால் 1948 இல் கொழும்பு மாநகரிலுள்ள சைவ நன்மக்கள் "திருக்கேதீச்சர ஆலயத் திருப்பணிச் சபை" என ஒன்றை நிறுவிப் பல இடங்களிலிருந்தும் நிதி திரட்டி அக்கோயிலைப் புதுப்பித்துப் பெரிதாக்கும் திருப்பணி வேலைகளை இப்பொழுது செய்து வருகிறார்கள்.

8. திருக்கோணேசுவரம்

இஃது இலங்கையின் வடகிழக்குப் பாகத்திலே கடற்கரையிலுள்ளது. முன்னொரு கற்பத்தில் ஆதிசேடனோடு வலிமை மிகுதிபற்றி வாதமிட்ட வாயுதேவனால் வடகைலையிலிருந்து பெயர்த்துத் தென்கடலில் இடப்பட்ட சிகரம் இது என்றும், வட கைலையிற்போலவே இதில் பரமசிவன் நந்திகணம் முதலிய பரிவாரங்களோடு உவந்து எக் காலமும் சாந்நித்தியராயிருந்து வழிபடும் தேவர், முனிவர், அடியார்களுக்கெல்லாம் விசேட அனுக்கிரகஞ் செய்யும் தானமாயுள்ளது என்றும் புராணங்கள் கூறும். இது வட கைலையின் சிகரமாய்ப் பரத கண்டத்தின் தென்பாகத்தில் உள்ளதொன்று ஆதலின் தட்சிண கைலாசம் எனப்படும். திரிகோணமலை, சுவாமி மலை என்ற பெயர்களும் இதற்கு வழங்கும். பழைய ஆலயமிருந்த மலைப் பிரதேசம் முக்கோண வடிவான விசாலமுடையது என்றும், மூன்று மலைகள் முக்கோண வடிவிற சூழ்ந்தமையப் பெற்ற தலம் என்றும், பிறவாறும் 'திருகோணமலை' என்ற பெயர்க்குக் காரணம் கூறுவர். மேலும் இது சம்பந்தமுர்த்தி சுவாமிகளின் தேவாரப் பதிகம் பெற்ற தலமாகும்.

இராவணனுடைய தாய் அவனது தலைநகராகிய இலங்காபுரியிலிருந்து புறப்பட்டு நாடோறும் கோணேசுவரரை வழிபட்டுச் செல்லும் நியமம் உடையவள் என்றும், அவள் பொருட்டு இச் சிகரத்தைத் தலைநகர்க்குத் தூக்கிச் செல்லுதற்கே இராவணன் கைலையைப் பெயர்க்கலுற்ற சம்பவம் தட்சிணகைலாசமாகிய இம் மலையில் நிகழ்ந்ததென்றும், பின் அவன் சாமகானம் பாடித் துதித்து ஈசனருளைப் பெற்று உய்ந்தானென்றும், அவன் பெயர்த்ததற்குச் சான்றாக 'இராவணன் வெட்டு' எனக் கூறப்படும் பகுதி இம் மலையில் அலைமோதும் ஒரு பாகத்துள்ளதென்றும் இராவணன் தன் தாய்க்கு அந்தியக் கடன் செய்த இடம் கன்னியா ஊற்று உள்ள இடம் என்றும் இவ் வரலாறுகள் புராணமும் ஐதிகமும் பற்றி வழங்குகின்றன.

தட்சிண கைலாச புராணத்திற் கூறப்படும் வரலாறு : சோழ நாட்டையாண்ட சோழமன்னனாகிய வரராமதேவன் மச்சேந்திர புராணத்தில் தட்சிண கைலாயப் பெருமை கூறிய பாகத்தை ஆவலுடன் கேட்டறிந்து, இலங்கைக்கு வந்து திருகோணமலைச் சிகரத்தில் கோணேசர் கோயிலைக் கட்டிப் பூசை, விழா முதலியன நடப்பித்து அங்கே சில காலம் இருந்து, தனது அந்திய காலத்தில் மேற்படி கோயிற்றிருப்பணிகளுக்குரிய பொன்னைத் தன் மகன் வந்ததும் பெற்றுத் திருப்பணியை முற்றுவிக்க ஏற்பாடுகள் செய்து இறந்தான். அவ்வொழுங்கின்படியே மகன் வந்து அப் பொன்னை எடுத்துக் கோயிலின் திருப்பணியை நிறைவேற்றினான். அவன் பெயர் குளக்கோட்ட மகாராசன் என்பதாகும். அவன் கோணேசர், கோயிற் பூசை, விழா முதலியன நடைபெறுவதற்கு மிகுதியான நெல் விளை நிலம், தோட்டம் முதலியவைகளைக் கோயிலுக்குத் தானமாக விட்டு அவற்றை விளைவித்தற்காக நீர்ப்பாய்ச்சலுக்குரிய பெரிய குளத்தையும் வெட்டுவித்தான். அவ்விதம் குளத்தையும் கோட்டத்தையும் (கோணேசர் கோயிலையும்) அமைத்து முடித்த காரணத்தாற் பெற்ற காரணப் பெயரே “குளக்கோட்டன்” என்பது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர் ; அக் குளம் கந்தளாய்க் குளம் என்பர். “கோணேசர் கல் வெட்டு” என்ற நூலிலும் திருகோணமலையின் ஆதியந்தமான வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

குளக்கோட்டன் கட்டுவித்த கோணேசர் ஆலயத்தின் திருப்பணிக் கருவூலக் (சேமநிதி) கணக்கில் பொன்னும் ஆபரணங்களும் அளித்தவராகக் குறிக்கப்பட்டவரள் முன்றாமவன் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்படும் முதலாம் கஜபாகு என்ற இலங்கை அரசனே. அவன் காலம் கி. பி. 113-125 என்பர். கஜபாகு கோணேசுவரரின் மூலஸ்தானத்தை இடித்து அங்கே ஒரு புத்த விகாரையைக் கட்டுவதற்கு எண்ணிப் புறப்பட்டுச் சேனையுடன் கந்தளாய்க் குளத்தருகில் தங்கியபோது, கோணேசர் அவனுடைய கண்களைக் குருடாக்கினார். அப்பாற் செல்லமுடியாமல் திகைத்து நின்றான்

அரசன். கோணேசர் ஒரு பிராமணர் வடிவங்கொண்டு சென்று திருநீறு கொடுத்து அணிவித்தபோது மீளக் கண்ணொளி பெற்றான். அக் குளக் கரையாகிய இடம் அரசனுக்குக் கண்டழைத்த இடமான காரணத்தால் “கண்டழை” (கண்டழை) எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று என ஐதிகம் வழங்கும். “கண்டழை குளம்” என்ற பெயர் மருவி இக் காலத்தில் “கந்தளாய்க் குளம்” என வழங்குகிறது என்பர். கடைசியாக, கஜபாகு கோணேசர் ஆலயத்தில் பக்தியுடன் தொழுது பூசை முதலியவற்றிற்குக் கட்டளைகளும் அமைத்து நடப்பித்தான் என்று கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறும்.

பின், கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் (கி. பி. 1251 - 1262 தமிழ்நாடு, ஆந்திர, மலையாள, கன்னட நாடுகளையெல்லாம் தன் குடைக்கீழாக்கி ஏகாதிபத்தியம் செலுத்தியவன் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன். இவனுடன் சக அரசனாக இருந்தவன் புவனேக வீரபாண்டியன். இவனுக்கு இப் பெயர் வந்த காரணம் அக் காலத்துச் சிங்கள அரசனாயிருந்த முதலாம் புவனேகபாகுவை வெற்றி கொண்டமைக்கு அறிகுறியாக “ஸ்ரீ சங்கபோதி புவனேகபாகு” என்னும் பட்டத்தை வகித்துக் கொண்டதேயாம். இவனே திரிகோணமலையிலும் திரிகூடமலையிலும் தன் வெற்றிகொடியில் சிணையாக இணைக்கயல் பொறித்தான் என்று சாசனங்களால் அறிய வருகிறது. திருகோணமலையாலயக் கற்களால் கட்டப்பட்டுள்ள கோட்டை வாசலில் எதிர்முகமாகச் செதுக்கப்பட்ட இணைக் கயல்களும் அதன் கீழ் ஒரு வெண்பாலும் கொண்ட கற்கள் இக் காலத்தும் காணப்படுகின்றன. அவ்விணைக் கயல் முத்திரை மேற்குறித்த பாண்டியனாற் பொறிக்கப்பட்டவையாகும் என்பர்.

வட இலங்கையை ஆண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுள் மிகு பராக்கிரமம் வாய்ந்த 5 ஆம் செகராசசேகரனாகப் பட்டமெய்திய ஜயவீரசிங்கையாரின் (கி. பி. 1380 - 1414), 6 வது பரராசசேகரன் (கி. பி. 1467 - 1519) என்பவர்களாலும் பொன்னும் ஆபரணங்களும் கோணேசருக்கு அளித்துப் பல நிலங்களும் தானஞ் செய்து, பல கட்டளைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

இவ்வாறு பலராலும் போற்றப்பட்டுப் பெருஞ் சிறப்புடன் விளங்கிய கோணேசர் ஆலயத்தை, கி. பி. 1624 இல் போர்த்துக்கீயத் தேசாதிபதியாயிருந்த கொன்ஸ் தந்தீனு டீசா என்பவன் இடித்தழித்து அக் கற்களைக் கொண்டு பறங்கியரின் திருகோணமலைக் கோட்டையைக் கட்டினான். அப்படியிருக்கு முன்பே கோணநாதர் கனவிற கட்டளையிட்டபடி கோயிலதிகாரிகள் கோணநாதரையும் சில பரிவாரத் தேவர்களையும் ஆபரணாதிகளையும் கொண்டு போய்த் தம்பலகாமத்தில் ஓர் ஆலயத்தைக் கட்டுவித்து, அதில் அம் மூர்த்திகளைத் தாபித்துப் பூசை செய்து வந்தனர் என்பது புராணக்கூற்றும் ஐதிகமுமாகும். அவ்வாலயம் இப்பொழுது திருத்திப் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆங்கிலராட்சியில் எல்லாருக்கும் மத சுதந்திரம் வந்த பின்பு கோட்டையின் வழியாக மலைக்குச் செல்லவும் வழிபடவும் ஒழுங்கு ஆயிற்று. பூசைக்குரிய காலத்தில் திருகோணமலையின் விளிம்பில் ஏறிநின்று பூசகர் பத்திர புஷ்பாதிகளால் கோணேசரைத் தியானித்துப் பூசிப்பார். அவை ஆழ்ந்த கடலில் சிவபிரீதியாக விழும். தரிசிக்கும் அடியார்கள் சற்றே தூரத்தில் நின்று தியானித்து ஆராதனையைத் தரிசித்து வணங்குவர். அவ்விடமும் இவ்வாறான பூசைக் காலத்துத் தரிசனமும் அன்பர்களின் வணக்கத்துக்கு மன ஒருமைப்பாட்டைத் தரும் விசேடமுமுடையது.

1950 ஆம் ஆண்டில் திருகோணமலை நகர எல்லையுள் கிணறு ஒன்று வெட்டப்படும்போது நிலத்துளிருந்து தாமிரமயமான சோமஸ்கந்த மூர்த்தியுருவமும் தேவியுருவமும் வேறொரு மூர்த்தியுருவமும் புதைபொருளாகக் கண்டு எடுக்கப்பட்டன. இக் காலத்தில் சைவ நன்மக்கள் முயற்சியால் திருகோணமலையில் முன் போல ஓர் ஆலயங்கட்டி அம் மூர்த்திகளையும் அதில் தாபித்துப் பூசித்து வழிபடுதற்கு ஏற்ற திருப்பணி நடைபெற்று வருகிறது.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரார் பாடப்பட்ட திருப்பதிகம் ஒன்று இத் தலத்துக்கு உண்டு. அப் பதிகத்தில்,

மகாவலிகங்கையாற்றின் பெருக்கு, அது கடலுடன் கலத்தற் சிறப்பு, அவர் காலத்திலே கோயிலைச் சூழ்வர உள்ள குடிசை நெருக்கம், நந்தவணச் சோலைகளின் மிகுதி, இத் தலத்தின் விசேட தீர்த்தமாகிய பாவ நாசச்சுனை, இராவணன் கைலைமலையெடுக்கலுற்றுக் கர்வ பங்கமுற்றுச் சாமவேதத் துதிபாடி நீண்ட ஆயுளும் செல்வமும் பெற்றமை முதலியன வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

அருட் பாடல்கள்

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்

பொது : கோளறுபதிகம் 2 ஆம் திருமுறை
பண்-காந்தாரம் இராகம் - நவரோஸ்

வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணைதடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி
சனிபாம் பிரண்டு முடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

பதிக வரலாறு : சம்பந்த சுவாமிகளும் அப்பர் சுவாமிகளும் வேதாரணியத்தில் தங்கியிருந்தகாலத்தில், பாண்டி மாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் முதன் மந்திரியாராகிய குலச்சிறை நாயனாரும் சிலரை அனுப்பி, பாண்டி நாட்டிலே அரசனும் குடிகளும் சமண சமயம் புகுந்தமையைத் தெரிவித்தனர். அப்பொழுது சம்பந்த சுவாமிகள் தாம் மதுரைக்குப் புறப்படுவதாக அப்பர் சுவாமிகளுக்கு கூறினார். அவர் நீரோ சிறுபிள்ளையாயிருக்கிறீர் ; சமணர்களுடைய வஞ்சனைக்கு ஓரளவில்லை ; இப்போது தேவாரீருக்குக் கிரகங்களும் வலியில், ஆகையால் உடன்படுவது தகாது என்று

கூறினர். அதற்குச் சம்பந்தர் “பரமசிவன் நம்முடைய சிந்தையில் வீற்றிருப்பதனால் நமக்கு ஒரு தீங்கும் வராது” என்று கூறி, பரமசிவனைத் துதித்து “வேயுறு தோளிபங்கன்” என்னும் இப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அதனைக்கேட்ட அப்பர் சுவாமிகள், உடன்பட சம்பந்த சுவாமிகள் வேதாரணியேசுவரரை வணங்கி அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு மதுரைக்குப் புறப்பட்டார்.

பதவுரை : வேய் உறுதோளி பங்கன் - மூங்கில் போலும் தோள்களையுடைய உமாதேவியாரை இடப்பாகத்தில் உடையவரும், விடம் உண்டகண்டன் - ஆலகால விடத்தை (தேவர்களைக் காத்தற் பொருட்டு) உண்டு அடங்கிய நீல கண்டத்தையுடையவரும், மிக நல்ல வீணை தடவி - (மறு சிருட்டியின் பொருட்டு) மிக நல்ல வீணையை வாசிப்பவருமாகிய சிவபெருமான், மாசு அறுதிங்கள் கங்கை முடிமேல் அணிந்து - குற்றமற்ற பிறையினையும் கங்கையினையும் (தமது) சடைமுடி மேற்கூடி, என் உளமே புகுந்த அதனால் - அடியேனது உள்ளத்தில் புலப்பட எழுந்தருளிய காரணத்தால், ஞாயிறு - சூரியன், திங்கள் - சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, பாம்பு இரண்டும் - இராகு, கேது ஆகிய ஒன்பது கிரகங்களும் உடனே - ஒருங்கே, ஆசு அறும் - (எனக்குத்) தீங்கு செய்வன அல்லவாகும். நல்ல நல்ல - நன்மை செய்வனவுமாகும், அடியார் அவர்க்கும் - (எனக்கேயன்றி) சிவபெருமானை மறவாது அன்பு செய்யும் அத்தன்மையராகிய ஏனை அடியார்களுக்கும், அவை மிக நல்ல நல்ல - அக் கிரகங்கள் மிக நன்மையே செய்வனவாம் என்றவாறு.

குறிப்பு :- கிரகங்களினால் வரும் தீங்குகள் நீங்கும்படி பாடிய பதிகம் ஆகையால் இது கோளறு பதிகம் எனப் பெயர் பெறும்.

திருமருகல்

2 ஆம் திருமுறை

பண் - இந்தளம்

இராகம் - மாயாமாளவ கௌளை

சுடையாய் னனுமால் சரண்தீ னனுமால்
 விடையாய் னனுமால் வெருவா விழுமால்
 மடையார் குவளை மலரும் மருகல்
 உடையாய் தகுமோ இவள் உள் மெலிவே

பதிக வரலாறு: சோழநாட்டிலே வைப்பூரில் வாழ்ந்த தாமன் என்ற வணிகனின் மகளாகிய கன்னிகை, தான் மணஞ் செய்து கொள்வதற்குரிய வணிகனுடன் அயலூருக்குச் செல்லும் வழியில், திருமருகலிலுள்ள ஆலயத்து வீதியில் ஒரு மடத்தில் தங்கினாள். அவள் இரவில் நித்திரை செய்யும் பொழுது அரவந்தீண்டி இறக்க, அக்கன்னிகை அவனன்றித் தனக்கு வேறு கதியற்றவளாய்க் கலங்கிப் புலம்பி அழுதாள். ஆலயத்தின் வாயில் திக்கை நோக்கிப் பரமகிவனைத் தொழுது பலவாறு வேண்டிப் புலம்பியழுத அவளது குரலோசையை விடியலிற் சுவாமி தரிசனஞ் செய்யச் சென்ற சம்பந்த சுவாமிகள் கேட்டு, அங்கே சென்று அவள் வரலாற்றை அறிந்து, அவள் மீது இரக்கங்கொண்டு விடந்தீரும்படி திருமருகற் பெருமான் மீது பாடிய பதிகம் இது. அதனால், இது விடந்தீர்த்த பதிகம் என வழங்கும்.

விடந்தீர்ந்து உயிர்த்தெழுந்த வணிகனும் கன்னிகையும் சம்பந்த சுவாமிகளுடைய பாதங்களில் வணங்கி நின்றனர். அவர் அவ்விருவருக்கும் மணம் முடிப்பித்து அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பி, அத்தலத்திற் சில நாளிருந்தனர்.

புதவுரை :- மடைஆர் குவளை மலரும் மருகல் உடையாய் - நீர்மடைகளிலுள்ள செங்குவளை, கருங்குவளைப் பூக்கள் மலர்ந்து விளங்கும் திருமருகல் தலத்தில் எழுந்தருளிய பெருமானே, இவள் சடையாய் எனும் - (தனக்குக் கணவனாதற் குரியவனாய் அரவந்தீண்டி இறந்த வணிகனை உயிர்ப்பித்துத்

தரும்படி வேண்டுகின்ற) இக் கன்னிகை (பிறைசூடிய) சடைமுடியுடைப் பரமசிவனே என்று அழைத்துப் புலம்புகிறாள். நீ சரண் எனும் - நீரே எனக்குத் தஞ்சம் என்று சொல்லிப் புலம்புகிறாள். விடையாய் எனும் - இடபவாகனரே என்று தொழுது புலம்புகிறாள். வெருவாவிழும் - (தனக்கு வேறு கதியில்லாமையால்) அச்சங்கொண்டு (நிலத்தில்) விழுந்து புலம்புகிறாள். இவள் உள்மெலிவு தகுமோ - (உம்மைத் தஞ்சமாக வேண்டிப் புலம்புகிற) இக்கன்னிகை (உம்மால் அருள் செய்யப்பெறாமல்) மனம் வருந்துதல் தகுமா - தகாது, ஆகையால் இவளுக்கு நீர் அருள்புரிய வேண்டும் என்று.

திருக்கழுமலம் (சீர்காழி)

3 ஆம் திருமுறை

பண் - கொல்லி.

இராகம் - நவரோஸ்

மண்ணினல் லவண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
எண்ணினல் லகதிக் குயாதுமோர் குறையிலை
கண்ணினல் லஃதுறுங் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணினல் லாளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே.

பதிக வரலாறு :- திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் மதுரைக்குச் சென்று பாண்டியன் முன்னிலையில் சமணர்களை வாதில் வென்று, சிவபெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற திருவருட்டிறங்களையும், அவரை அடைவிக்கும் சைவ சமய நெறியே உத்தம நெறி என்பதையும் பிரத்தியட்ச வகையால் உலகமறிய நிலை நாட்டினர். அதனால் பாண்டியனும் அந்நாட்டு மக்களும் உண்மையுணர்ந்து சமணத்தை விடுத்துச் சைவ சமயத்தை மேற்கொண்டு ஒழுக்கலாயினர். இவ்வாறு சுவாமிகள் மதுரையில் இருக்கும் நாளிலே, சம்பந்த சுவாமிகளைக் காணச் சென்ற பிதாவாகிய சிவபாதவிருதயரை அவர் எதிர் கொண்டு பணிந்து, தமக்கு ஞானப்பாலாட்டிய அம்மையப்பராகிய தோணியப்பரை நினைத்து, பிதாவை வினாவும் முகத்தாற் பாடித் துதித்த பதிகம் இது.

பதவுரை :- வைகலும் எண்ணின் - நாள்தோறும் (தோணியப் பரை) தியானித்து அன்பு செய்தொழுகினால், மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் - இப்பூவுலகில் சகல நன்மைகளையும் பெற்று வாழலாகும். நல்ல கதிக்கு யாதும் ஓர் குறைவு இல்லை (மறுமையிலும்) உயர்ந்த கதியடைதற்கு யாதொரு தடையும் இல்லையாகும். கண்ணின் நல்லது உறும் கழுமல வளநகர் - காட்சிக்கு இனியதாகப் பொருந்தும் வளம் பொருந்திய சீர்காழிப் பதியின் கண்ணே, பெருந்தகை - பெரிய வள்ளலாந் தன்மையை உடைய அத்தோணியப்பர், பெண்ணில் நல்லாளொடும் இருந்ததே-சத்திமாருட் சிறந்த பெரிய நாயகியாருடன் (அவ்வாறு அடியார்களுக்கு அருள் செய்து) வீற்றிருந்தது, உலகிற்கு எவ்வளவு நன்மையும் மகிழ்ச்சியும் விளைவிப்பதாயிருக்கின்றது. எ-று.

2. திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்

பொது - தனித்திரு நேரிசை

4 ஆம் திருமுறை

பண் - கொல்லி

இராகம் - நவரோஸ்

காயமே கோயிலாகக் கடிமனம் அடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணி இலிங்கமாக
நேயமே நெய்யும் பாலா நிறையநீ ரமைய ஆட்டிப்
பூசனை ஈசனார்க்குப் போற்றவிக் காட்டினோமே.

பதவுரை :- காயமே கோயிலாக - சரீரமே ஆலயமாகவும், கடிமனம் அடிமையாக - அமைதியாக விளங்கும் இருதயமே மூலஸ்தானமாகிய கற்பக்கிருகமாகவும், வாய்மையே தூய்மையாக - உண்மை ஞானநிட்டை என்னுந்தியானமே தூய ஒளி விளக்காகவும், மனம் அணி இலிங்கமாக - ஆன்மாவே அழகிய சிவலிங்கமாகவும், கொண்டு ஈசனார்க்கு - அவ்விலிங்கத்தில் ஆவாகனஞ் செய்யப்பட்ட சிவபெருமானுக்கு, நேயமே நெய்யும் பால் நீர் ஆக அமைய நிறைய ஆட்டி - அன்பே நெய்யும் பாலும் நீருமாகப் பொருந்த நிறைய அபிடேகஞ் செய்து, பூசனை போற்று அவி காட்டினோம் - அர்ச்சனை தோத்திரம் நிவேதனம் ஆகியவற்றைச் செய்தோம் எ-று.

3. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம் திருப்புகலூர்

7 ஆம் திருமுறை

பண் - கொல்லி

இராகம் - நவரோஸ்

தம்மை யேபுகழ்ந் திச்சைபேசினும்
சார்வி னுந்தொண்டர்த் தருகிலாப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதேயெந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
இம்மையேதருஞ் சோறுங் கூறையும்
ஏத்தல் ஆமிடர் கெடலுமாம்
அம்மை யேசிவ லோகம் ஆள்வதற்
கியாதும் ஐயுற வில்லையே.

பதிக வரலாறு :- திருவாரூரில் பங்குனி உத்தரத் திருநாள் சமீபிக்க, அந்நாளில் பரவையார் செய்யுந் தான தருமங்களுக்குப் பொருள் வேண்டியிருந்தமையால், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருப்புகலூருக்குச் சென்று, சிவபெருமானைத் தரிசித்து வெளிவரும்போது சிவனருளால் உறக்கம் வர, கோயிலின் முற்றத்திலே அங்கிருந்த செங்கற்களையே தலையணையாக வைத்துத் துயின்றனர். துயிலெழுந்து பார்க்கையில் அச்செங்கற்கள் பொன்னாயிருக்கக் கண்டு, இறைவர் திருவருளை நினைந்து வியந்து திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். இதன் முதலாம் பாடல் இது.

பதவுரை :- புலவீர்காள் - புலவர்களே, தம்மையே புகழ்ந்து இச்சை பேசினும் - தம்மை நீவிர் புகழ்ந்து பாடி இச்சக வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும், தொண்டர் சார்வினும் - (தாம் விரும்பும்) குற்றேவல்களைச் செய்பவராய்ச் சார்ந்து வாழ்ந்தாலும், தருகிலாப்பொய்மையாளரைப் பாடாது - வேண்டும் பொருளை ஈயாத வஞ்சகர்களைப் புகழ்ந்து பாடாமல், ஏந்தை புகலூர் பாடுமின் - எங்கள் பரமபிதாவாயுள்ள பரமசிவனைப் புகலூரின் கண்ணே சென்று பாடித் துதிப்பீராக,

ஏத்தல் - அவ்வாறு துதித்தலினாலே, இம்மையே சோறும் கூறையும் தரும். - இப்பிறவியில் உணவு, உடை முதலிய போக்கியப் பொருள்களைத் தந்தருளுவர், ஆம் இடர் தெடலும் ஆம் - வரக் கடவ துன்பங்கள் நீங்குதலும் உண்டாம், அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு - மறுமையில் சிவலோக வாழ்வைப் பெறுதற்கு, யாதும் ஐயறவே இல்லை - சிறிதும் சந்தேகமேயில்லை எ - று.

திருப்புண்கூர்

7 ஆம் திருமுறை

பண் - தக்கேசி

இராகம் : காம்போதி

நற்ற மிழ்வல்ல ஞானசம் பந்தன்

நாவினுக் கரையன் நாளைப்போ வானுங்

கற்றகு தன்நற் சாக்கியன் சிலந்தி

கண்ணப் பன்கணம் புல்லனென் றிவர்கள்

குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக் கருதும்

கொள்கை கண்டுநின் குரைகழ லடைந்தேன்

பொற்றி ரன்மணிக் கமலங்கள் மலரும்

பொய்கை சூழ்திருப் புண்கூரு ளானே.

பதிக வரலாறு :- சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஏயர் கோன் கலிக்காம நாயனாருடன் திருப்புகலூருக்குச் சென்று, சுவாமி தரிசனஞ் செய்தபோது பாடிய "அந்த ணாளனுன்னடைக்கலம் புகுத" என்ற பதிகத்தில் 4 ஆம் பாடல் இது. பரமசிவனை விளித்துச் சரணமாக அடைந்து பத்தி செய்து பேறு பெற்ற பலருக்கும் அருள் செய்த திருவருட்டிறங்களைக் கருதி, யானும் நற்பேறு பெற உம்மைச் சரணமாக அடைந்தேன் என்னுங் கருத்துப்பட "உன் திருவடியடைந்தேன்" என்ற தொடர் ஒவ்வொரு பாடலிலும் அமையப் பெற்ற பதிகம் இது. "அடைக்கலப் பாமாலை" வரிசையுள் வைத்துப் பத்தியுடன் நாடோறும் ஓதவும் அந்திய காலத்தில் ஓதவும் கேட்கவும் ஏற்றது.

பதவுரை :- நல்தமிழ் வல்ல - சிறந்த தமிழிசைப் பாடல் களைப் பாடுதலில் வல்லமையுடையவர்களாகிய

ஞானசம்பந்தன் - திருஞானசம்பந்த முர்த்தி நாயனாரும், நாவிலுக்கு அரையன் - திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், நாளைப் போவானும் - திருநாளைப் போவார் நாயனாராகிய நந்தனாரும், கற்ற சூதன் - சூதாட்டத்தைக் கற்றுவல்ல முர்க்க நாயனாரும், நல்சாக்கியன் - நல்லன்புடைய சாக்கிய நாயனாரும், சிலந்தி - சிலந்திப் பூச்சியும், கண்ணப்பன் - கண்ணப்ப நாயனாரும், கணம்புல்லன் - கணம்புல்ல நாயனாரும், என்று இவர்கள் - ஆகிய இவர்களெல்லாரும், குற்றம் செய்யினும் குணம் எனக் கருதும் - குற்றம் செய்தவிடத்தும் அவற்றைக் குணமாகவே மதித்து அவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்த, கொள்கை கண்டு - உம்முடைய திருவருட் செயலைக் கண்டு, பொன் திரள் மணிக்கமலங்கள் மலரும் - திரட்சியாகிய பொன் உள்ளே வைக்கப்பட்ட மாணிக்கச் செப்புப் போலவும், வைர இரத்தினச் செப்புப் போலவும் முறையே செந்தாமரை மலரும், வெண்டாமரை மலரும் மலர்ந்து விளங்கப்பெறும், பொய்கைசூழ் - தடாகங்கள் சூழ்ந்துள்ள, திருப்புன்கூர் உள்ளே - திருப்புன்கூரில் எழுந்தருளிய இறைவனே, நின் குரை கழல் அடைந்தேன் - உம்முடைய ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையணிந்த பாதங்களைச் சரணமாய் அடைந்தேன். எ - று.

8 ஆம் திருமுறை

4. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

அருளிய திருவாசகம்

(பிடித்தபத்து)

(முத்திகலப்புரைத்தல்)

இப்பதிகம் திருத்தோணிபுரம் எனப் பெயரிய - சீகாழித் தலத்திற் பாடப்பட்டது. முத்திகலப்பு - சிவத்தோடு கலந்த தன்மை. அத்துவிதமாகிய சீவன்முத்திநிலை. இப்பதிகத்தின் பாடல்தோறும் இறுதியடியில் 'பிடித்தேன்', என்னுஞ் சொல் அமைந்தமை கொண்டு 'பிடித்தபத்து' எனப் பெயர் பெற்றது.

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய திருச்சதகம்

(பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம்)

திருச்சதகம் அந்தாதித் தொடையால் தொடர்புறத் தொடுத்துப் பாடப்பட்ட நூறு பாடல்களைக் கொண்ட பத்துத் திருப்பதிகக் கோவை. இது பக்தி வைராக்கியச் சிறப்பைச் சொல்வதென்று பெரியோர் கூறுவர். இதன் முதற் பாடலின் பக்தியின் விசித்திரத்தையும் இரண்டாம் பாடலின் வைராக்கியத்தின் விசித்திரத்தையும் சுருக்கமாகச் சொல்லி, மற்றைய பாடல்களிலே விரித்துச் சொல்லியருளினார். வைராக்கியம்—நிலையில்லாத உடம்பினிடத்தும் உலகப் பொருள்களிடத்தும் பற்று அற்றதன்மை.

ஆத்மசுத்தி

அறு சீரடியாசிரிய விருத்தம்

ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கன்பிலை
யென்புருகிப்
பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை
பாதமலர்
சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமில்லை துணையிலி
பிணநெஞ்சே
தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலறிலை செய்வதொன்
றறியேனே.

இப் பதிகத்தில், வேறு செயல்களை விட்டுத் திருவருள் வசப்பட்டு இறைவன் மேற் பக்தி செய்தொழுகும் பொருட்டு பக்திக்குறைவு காரணமாக மனதைக் கண்டித்துக் கூறுகின்றார். ஆன்மசுத்தி - உயிர் ஆணவ மலம் நீங்கப் பெற்றுத் தன் செயலின்றித் திருவருள் வசப்பட்டு ஒழுகுதல்.

பொழிப்புரை :- பிணம்போற் கிடக்கும் நெஞ்சமே! நீ சிவ பிரானை நினைத்து ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றிலை ; ஐந்

தொழில் நடனஞ் செய்யும் அவர் திருவடிகளில் உனக்கு அன்பில்லை ; எழும்பும் உருகத்தக்கதாக அவரைத் துதிக்கின்றாயில்லை ; அவரை நினைந்து உன்னுடைய சரீரம் நடுங்கவில்லை ; அவருடைய திருவடிகளை வணங்குகின்றாயில்லை ; அவைகளுக்குப் பூமாலை சூட்டுதலையுஞ் செய்கின்றாயில்லை ; அவைகளைத் தேடிக் காண நினைக்கின்றாயில்லை ; உனக்குக் கிட்டாததை நினைத்துத் தெருக்கள் தோறும் அலறித் திரிகின்றாயில்லை ; உனக்கு வேறொரு துணையுமில்லையே ! இதற்கு என்ன செய்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லையே !

விளக்கவுரை :- 'உருகி' ; 'உருக' என்னும் செய்வெனெச்சத்திப்பு ; பதைப்பது - நடுங்குதல் ; இது சிவபக்தர்களின் உடல் இலக்கணம்பத்தினுள் ஒன்று ; பத்தாவன : சிவபெருமான் உடைய பெருமையைப் பேசுந்தோறும் சிந்திக்குந் தோறும் (1) கண்டம் விம்முதல் (2) நாத் துடித்தல் (3) உதடு துடித்தல் (4) சரீரம் நடுங்குதல் (5) உரோமஞ் சிலிர்த்தல் (6) குறுவேர்வை கொள்ளல் (7) நாக்குத் தழுதழுத்தல் (8) ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிதல் (9) வாய் விட்டமுதல் (10) பரவசமாய்த் தன்னை மறத்தல் என்பனவாம். பாதமலர் - திருவடிகளாகிய மலர்கள். சூடுதல் - சிரசில் அணிதல் ; ஈண்டு திருவடிகளிற் சிரம் பொருந்த நமஸ்கரித்தலை உணர்த்தி நின்றது .

பிடித்தபத்து

(முத்திக் கலப்புரைத்தல்)

ஈல்நினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
 பரிந்துந் பாவியே னுடைய
 ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
 உலப்பிலா ஆனந்த மாய
 தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
 செல்வமே சிவபெரு மானே
 யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

பொழிப்புரை:- குழந்தைக்குப் பசிவரும் நேரத்தைக் கருதியறிந்து, அதற்குப் பாலூட்டுகின்ற தாயிலும் பார்க்க அதிகமாக இரங்கி, நீர் பாவங்களைச் செய்பவனாகிய என்னுடைய உடம்பை (அன்பால்) நெகிழச் செய்து, மெய்யறிவாகிய ஒளியைத் தந்து, அழிவில்லாத பேரின்பமாகிய தேனை (யான் நுகரும்படி) பொழிந்து, என்னொடு எங்குஞ் சேர்ந்து திரிந்த என்னுடைய மெய்ப்பொருளே; சிவபெருமானே! நான் உம்மைத் தொடர்ந்து திரிந்து உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டேன், இனி நீர் என்னை விட்டு நீங்குவது எவ்வாறு (நீங்க முடியாது என்றபடி.)

விளக்கவுரை:- ஊன் - இறைச்சி; உள்ளொளி-உண்மை ஞானம், தத்துவஞானம், அஃது அகத்திருளாகிய மல இருளை ஒட்டுவது, உலப்பு-முடிவு-அழிவு, புறம்புறம்-யான் செல்லும் புறவிடங்களிலெல்லாம்; அடுக்கு, மிகுதி பற்றி வந்தது. செல்வமே-திருவருட் செல்வமாகிய மெய்ப்பொருளே, சிக்கென-உறுதியாக, பிடித்தேன்-ஆதாரமாகப் பற்றிக் கொண்டேன். எழுந்தருளுவது-நீங்கிப் போவது; எங்கு-எவ்வாறு, எவ்வண்ணம் (இயலும், இயலாதென்றபடி). உம்மைச் சரணம் புகுந்து திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்ட என்னைக் காவாது கைவிட்டு நீங்குவது, பரம கருணாநிதியாகிய உமக்கு இயலுவதன்று என்பது கருத்து.

தில்லையில் அருளிய கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்

(அநாதியாகிய சற்காரியம்)

“சற்காரியமென்றது ஐந்தொழில்களுட் சிறந்ததாகிய அருளல் போலும். (சத்-சிறந்த காரியம்-தொழில்)

இப்பதிகத்தின் முதற்பாவாகிய பின்வரும் பாடலிலே சத்தியுஞ் சிவமும் நெருப்புஞ் சூடும்போல அபின்னமாயிருக்குந் தன்மையையும், சிவமும் ஆன்மாவும் அருக்கணொளியுங் கண்ணொளியும்போல அத்துவிதமாயிருக்குந் தன்மையையும்

உணருதல் உண்மை நெறிக்குச் சாதனம் என்பது காட்டப்படுகின்றது". -திருவாசகமணிகள் .

அநாதி-[அந்-ஆதி] தொடக்கமில்லாதது .

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய குழைத்தபத்து

(ஆத்தம நிவேதனம்)

“இது ஆன்மாவானது தன்னைக் கடவுளுக்கு நிவேதித்த முறையைக் கூறுவது. அப்படி நிவேதித்தமையால் ஆன்மர தனக்கென்றோர் எண்ணமில்லாமல் கடவுளுடைய திருவுள்ளக் கருத்தையே தன்னுடைய கருத்தாகக் கொள்ளுதலும், தன்னுடைய உயிரும் உடலும் பெர்ருளும் கடவுளுக்கு நிவேதிக்கப்பட்டமையால் ஆன்மாவுக்கு ஒரு காலும் இடையூறு இல்லை யென்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.” திருவாசகமணிகள் -

அன்றே என்றன் ஆவியும்

உடலும் உடைமை எல்லாமுங்

குன்றே அனையாய் என்னை ஆட்

கொண்டபோதே கொண்டிலையோ

இன்றோர் இடையூறு றெனக்குண்டோ

எண்டோள் முக்கண் எம்மானே

நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்

நானோ இதற்கு நாயகமே!

பொழிப்புரை :- மலையை ஒத்தவரே, என்னை ஆட்கொண்ட அக்காலத்திலேயே என்னுடைய உயிரையும் உடலையும் பொருளெல்லாவற்றையும் நீர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையா? [நீர் ஏற்றுக்கொண்ட படியால்] இப்போது ஏதாயினும் இடையூறு எனக்கு உண்டா? எட்டுத் திருப்புவங்களையும் முன்று திருக்கண்களையுமுடைய எம்பெருமானே, எனக்கு நீர் இன்பஞ் செய்வீராயினும் துன்பஞ் செய்வீராயினும் எதுவுஞ் செய்க. இதைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு எனக்கு அதிகாரமுண்டோ? இல்லை என்றபடி.

விளக்கவுரை :- நாயகம் - தலைமை. அதிகாரம் - தலைவன் அதிகாரி என்ற பொருளையுணர்த்திய ஆகுபெயராய், "இதற்கு அதிகாரி நானோ" என்னுங் கருத்தையுணர்த்துகின்றது.

5. திருப்புகழ்

சிதம்பரம் - முருகக் கடவுள் மீது பாடியருளியது

இருவினையின் மதிம யங்கித்	திரியாதே
எழுநரகி லுழலு நெஞ்சுந்	றலையாதே
பரமகுரு அருளநி னைந்திட்	டுணர்வாவே
பரவுதரி சனையை யென்றெற்	கருள்வாயே
தெரிதமிழை யுதவு சங்கப்	புலவோனே
சிவனருளு முருக செம்பொற்	கழலோனே
கருணைநெறி புரியு மன்பர்க்	கெளியோனே
கனகசபை மருவுகந்தப்	பெருமாளே

வரலாறு :- கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அருணகிரி நாதரால் முருகக்கடவுள் மீது துதியாகப் பாடப்பட்ட திருப்புகழ் நூலிலுள்ள ஒரு பாடலாகும் இது. இவர் கந்தரலங்காரம், கந்தரநுபூதி, திருவகுப்பு, வேல்விருத்தம், கந்தரந்தாதி, உடற் கூற்று வண்ணம் என்னும் பிற நூல்களும் அருளியவர். கந்தரந்தாதி பாடி ஸ்ரீ வில்லி புத்தூரரை வென்றவர். சம்பந்தாண்டான் என்பவனை உபாசனை முறையில் வென்றவர். வாதில் அவன் தான் உபாசிக்கும் தேவியை வரவழைக்க முடியவில்லை. தம் தெய்வமாகிய முருகப்பெருமானை, பிரபுட தேவராசன் முதல் யாவரும் காண வருவித்து வென்றவர். இவர் இளமையிற் காமுகராக வாழ்ந்து, பழைய புண்ணிய வசத்தால் முருகப் பெருமான் திருவருள் பெற்று ஞான நிடைபெறாய் முருகப் பெருமான் மீது திருப்புகழ் பதினாறாயிரம் பாடல்கள் பாடித் துதித்தவர் என்பர் பெரியோர்.

பொழிப்புரை :- முதற் சங்கத்திற் புலவராயமர்ந்து தமிழை ஆராய்ந்து வளர்த்துத் தவியவரே!, பரமசிவன் அருளிய இளங் குமாரரே, செம்பொன்னாலாய வீரக் கழலை அணிந்தவரே,

திருவருளைப் பெறுவதற்குரிய தொண்டு நெறியுண்டு வாழும் பக்தர்க்கு எளியராய் வந்து உதவுபவரே, பொன்னம்பலத்திற்கோயில் கொண்டருளிய கந்தசுவாமியே; பிறவிக்குக் காரணமாகிய நல்வினை, தீவினைகளின் வயப்பட்ட உலக இன்ப வாழ்க்கையில் அறிவு ஈடுபட்டுத் திரியாமலும், ஏழ்வகை நரகத் துன்பத்தையனுபவித்தற்குக் காரணமாகிய (காம வெகுளி மயக்கங்கள் பொருந்திய) கருத்தைப் பொருந்தி அலையாமலும், மேலான ஞான குருவின் அருளுபதேசத்தினால் யோக நெறியினால் மலர்ந்து விளங்கும் பரம்பொருட் காட்சிப் பேரின்பத்தை எந்நாளும் எனக்கும் அருள்வராக எ-று.

விளக்கவுரை :- கடல்கொள்ளப்பட்ட தென்மதுரையிலிருந்து, முதற்சங்கத்தில் சிவபெருமானும் முருகக் கடவுளும், அகத்தியனார் முதலிய புலவர்களோடிருந்து தமிழை ஆராய்ந்து வளர்த்தனர் என்ற வரலாறு பற்றியும், முத்தமிழிலக்கண முதலால் இயற்றித் தமிழ் வளர்த்த அகத்திய முனிவருக்குத் தமிழறிவுறுத்திய ஆசானான முருகக்கடவுள் கூறப்படும் மரபு பற்றியும் “தெரிதமிழை உதவுசங்கப் புலவோனே” என்றார். பரவுதரிசனை-விரிகின்ற மெய்ப்பொருளாகிய சிவக்காட்சிப் பேரின்பம்.

நரகவட்டம் ஏழு :- தம்பிரபை, இமப்பிரபை, தூமப்பிரபை, வாலுகப்பிரபை, சரகாப்பிரபை, இரத்தப்பிரபை, அழற்பிரபை என்பன. முறையே இருள், குளிர், புகை, மணல், துயிலாமை, இரத்தம், தீ ஆகிய இவை பொருந்தியவை.

நாளென் செயும்வினை தானென்
செயும்எனை நாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென்
செயுங்கும ரேசரிரு
தாளுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந்
தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்கு முன்

வேனவந்து தோன்றிடினே. பாய்வு உப. விவரம்கு

பொழிப்புரை :- முருகக்கடவுளின் இரண்டு திருவடிகளும், சிலம்பு, சதங்கை, தண்டை என்ற பாத அணிகளும் பன்னிரு திருக்கரங்களும், அணிந்தகடம்பமலர் மாலையும் எப்பொழுதும் புலப்பட எனக்கு வெளிப்பட்டு நின்று அருள் புரியும்பொழுது, நட்சத்திரங்கள் எனக்கு ஒரு துன்பமும் செய்யமாட்டா ; இரு வினைகளும் ஒரு துன்பமுஞ் செய்யமாட்டா ; என்னைக் குறித்து வருங் கிரகங்கள் ஒரு துன்பமுஞ் செய்யமாட்டா ; கொடிய யமன் ஒரு துன்பமுஞ் செய்ய வல்லனன் .

விளக்கவுரை :- என் செய்யும் - என்ன துன்பத்தைச் செய்ய முடியும்? முடியாது என்றபடி. யான் முருகக் கடவுளை எப்பொழுதும் தியானித்து வணங்க, அவர் வெளிப்பட்டு எனக்கு அருள் புரியுந் தன்மையால், நாள், கோள் முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களைக் குறித்து யான் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை என்பது கருத்து.

6. பட்டினத்தடிகள் அருளிச்செய்த திருப்பாடற்றிரட்டு

பட்டினத்தடிகள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே வைசியர் குலத்திலே பிறந்து இல்லறத்திலே பெருஞ்செல்வராய் வாழ்ந்தவர் .

இவர் தமக்குப் புத்திரப்பேற்றைக் குறித்துத் தவவிரதங்களை மேற்கொண்டு சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்தார். அதனால் சிவபெருமானே ஒரு குழந்தை உருவு கொண்டு தமக்குப் புதல்வராகக் கிடைக்கப்பெற்றார். அப்புதல்வர் யௌவனப் பருவமடைந்த காலத்தில், கப்பலில் தேசாந்தரஞ் சென்று பெரும் பொருளீட்டிவந்து இவரிடம் சேர்ப்பித்து, “காதற்ற ஊசியும் வாராது காணுங்கடை வழிக்கே” என்றெழுதப்பட்ட ஒலைச்சுருள் அடங்கிய சிறு பெட்டகம் ஒன்றைத் தாயிடம் கொடுத்து, வெளியே சென்றிருந்த பிதாவாகிய

பட்டினத்தடிகள் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் கொடுக்கும்படி சொல்லி வெளியே சென்று மறைந்தனர். பட்டினத்தடிகள் வீட்டுக்கு வந்து புதல்வர் தேடிக்கொண்டு வந்த சிறந்த இரத்தினங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, புதல்வரைத் தேடிக் காணாராயினார். அப்போது மனைவியார் கொடுத்த புதல்வரின் சிறு பெட்டகத்தைத் திறந்து பார்க்கையில், உள்ளேயிருந்த செய்யுட் கருத்தை அறிந்து உடனே பற்றுக்களெல்லாம் நீங்கப் பெற்றுத் துறவியாகித் தம் பொருள்களையெல்லாந் தான தருமஞ் செய்யும்படி தமது முதன்மைக் காரியகர்த்தராயிருந்த சேந்தனார்க்குக் கட்டளையிட்டு, வீட்டைவிட்டுச் சென்று, யோக சிவத்தியான வழிபாடுகளில் ஈடுபட்டவராயினர். பசித்த நேரம் ஊரில் பிச்சை உணவை ஏற்று உண்டு, ஊரில் பொது மடங்களில் தங்குவராயினர்.

இவர் பத்திரகிரியார், சேந்தனார் (திருப்பல்லாண்டு பாடியவர்) முதலாயினோருக்கு ஞானகுரு. சிதம்பரம், திருக்காளத்தி, மதுரை முதலிய சிவஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து, தனிப்பாடல்கள் துதியாகவும், உலகோர்க்கு அறிவுரையாகவும் பாடியவர். இவர் பாடிய கோயில் நான்மணிமாலை முதலிய ஐந்து பிரபந்தங்கள் பதினொராந் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இறுதியாகத் திருவொற்றியூரை அடைந்து, அங்கே சமாதரி நிட்டையிலிருந்து முத்தி பெற்றனர். அங்கே இவருக்கு ஓராலயம் கட்டப்பெற்றுப் பூசை வழிபாடு நடைபெற்று வருகின்றன. இவர் காலம் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு. 11 ஆம் திருமுறையிலுள்ள பிரபந்தங்களை அருளிய பட்டினத்தடிகளுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தவரான, அப்பெயருள்ள வேறொருவரால் தனிப்பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது சிலர் கொள்கை. இவர் திருக்காளத்தி மலைக்கு யாத்திரையாகச் சென்று திருக்காளத்திநாதர் மேற்பாடப்பட்ட துதியாக, ஐந்து செய்யுட்கள் உள்ளன. அவற்றுள், பின்வருவதும் ஒன்றாகும் :-

திருக்காளத்தி கட்டளைக் கலித்துறை

வாளால் மகவரிந் தூட்டவல்
 லேனல்லன் மாதுசொன்ன
 சூளால் இளமை துறக்கவல்
 லேனல்லன் தொண்டுசெய்து
 நாளறிற் கண்ணிடந் தப்பவல்
 லேனல்லன் நானினிச்சென் (று)
 ஆளாவ தெப்படி யோதிருக்
 காளத்தி யப்பனுக்கே.

யொழிப்புரை :- (சிறுத்தொண்ட நாயனார்) வாளினால் (தமது) பிள்ளையை அறுத்து (கறியாகச் சமைத்து) உண்பித்தது போலத் தொண்டு செய்ய வல்லமையுடையேனல்லேன். [திருநீலகண்டநாயனார்] தம் மனைவி கூறிய சபத மொழியால், தமது இளமைப் பருவத்தில் அனுபவிக்கத் தக்க பெண் போகத்திற பற்றையொழித்து சிவபிரான் மீது பக்தியுண்டு ஒழுகியமை போலச் செய்ய வல்லேனல்லேன், [கண்ணப்ப நாயனார் பேரன்பினால் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு] ஆறுநாள் (இராப் பகலாகப்) பூசை வழிபாட்டுத் தொண்டுகள் செய்து அப் பெருமானுக்குத் தமது கண்ணைத் தோண்டியெடுத்து அவர் கண்ணில் அப்பியது போலத் தொண்டுசெய்ய வல்லேனல்லேன். இப்படிப்பட்ட நான் இப்பொழுது போய்த் திருக்காளத்தி நாதருக்குத் தொண்டனாவது எப்படி?

விளக்கவுரை :- இனி - இப்பொழுது 'தொண்டனாதற்கு ஏற்ற செயல் [தகுதி] ஒன்றும் என்னிடத்து இல்லை? யான் திருக்காளத்தி நாதருக்குத் தொண்டனாகச் சென்று சேர்வது எப்படிக்கே கூடும்?' என்பது கருத்து. மகவு-பிள்ளை; ஈண்டு ஐந்து வயதுப் புதல்வன். சூன்-ஆணைமொழி, திருநீலகண்ட நாயனார் மனைவியார் தம்மைத் தீண்டாதபடி நாயகரை ஊடல் காரணமாக மறுத்துத் 'திருநீலகண்டத்தைக்' குறித்து ஆணையிட்ட சொல். இடந்து-தோண்டி.

சிறுத்தொண்டர் வரலாறு :- சோழநாட்டில் திருச்செங்காட்டங்குடி என்ற ஊரிலே, மகாமாத்திரப் பிராமண குலத்திலே பிறந்து, அரசனிடத்திற் சேனாதிபதியாக வாழ்ந்த பரஞ்சோதியார் என்ற சிறுத்தொண்டநாயனார், நாடோறும் சிவனடியாருக்கு உணவளித்துப் பின்பு தாம் உண்கின்ற நியமம் உடையராய் வாழ்ந்தார். ஒரு நாள் சிவபெருமான் அவருக்கு அருள்செய்யும் பொருட்டுத் தாம் வயிரவ சமயத்துச் சிவனடியார் போல வேடங் கொண்டு அவரிடம் செல்ல, வேறு சிவனடியாரைத் தேடிக் காணப் பெறாத சிறுத்தொண்டர், அவ்வயிரவ சமயச் சிவனடியாரைக் கண்டு வணங்கி, அவரை உண்ண வரும்படி அழைத்தார். அப்பொழுது அச்சிவனடியார் கூறிய நியமப்படி அவருக்கு உணவளித்தற் பொருட்டுத் தம் ஏக புத்திரனை மனைவியாரும் தாமுமாக அறுத்துக் கறிசமைத்துப் படைக்க, சிவனடியார் கட்டளைப்படி அவரோடு கூட இருந்து உண்ணுதற் பொருட்டுத் தம் புதல்வரை வெளியே சென்று கூவியழைத்தார். அப்பொழுது திருவருளால் புதல்வர் ஓடிவர, அப்புதல்வரையழைத்துக் கொண்டு வீட்டுட் சென்று சிவனடியாரையும் படைக்கப்பட்ட உணவையுங் காணாராகித் திகைத்து வெளியே சென்று தேட, சிவபெருமான் இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்து அவர்களுக்குக் கைலாய பதவியை ஈந்தருளினார்.

திருநீலகண்ட நாயனார் வரலாறு :- சிதம்பரத்திலே குயவர் குலத்திலே சிவபக்தர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மண் பாத்திரங்களை வணைந்து விற்றுச் சீவித்தும் அடியார்களுக்குத் திருவோடு வணைந்து தானஞ் செய்தும் வாழ்ந்தார். பரமசிவன் ஆலகால விடத்தையுண்டு அடங்கிய நீலகண்டம் தேவர்களைக் காத்தருளியமை கருதி, அதன்மேற் பக்தி மிகுந்து “திருநீல கண்டம்” என்று சொல்லிப் போற்றி வந்தனர். அதனால், அவருக்குத் “திருநீலகண்டர்” என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. ஒருநாள் தற்செயலாக ஒரு பரத்தை வீட்டைச் சார்ந்து அவளால் பூசித்து உபசரிக்கப்பட்டுத் தம் வீட்டுக்குச் சென்றார். அதனால் அவரிடம் ஊடல் கொண்ட மனைவியாருக்குச் சமாதானம் கூறி, அவர் கையைப் பற்றித் தண்டப் புகுஞ்

சமயத்தில், மனைவியார் “எம்மைத் தீண்டுவீராகில் திருநீலகண்டம்” என்று ஆணையிட்டு மறுத்தார். உடனே, நாயனார் அன்று முதல் அவரைத் தீண்டுதலின்றியும், “எம்மை” என்று பன்மையால் அவர் கூறியதனால், வேறு மகனிரை மனத்தால் விரும்புதலுஞ் செய்யாமல், சிவனடியார்களுக்கு உணவளித்தல் முதலிய மற்றைய இல்லற தருமங்களில் இருவரும் ஒற்றுமையுடன் நடந்து முதுமைப் பருவமெய்துமளவும் தம்முள் உலக இன்ப அனுபவத்தை வெறுத்து வாழ்க்கை நடத்தினர். அயலவர் ஒருவரும் அறியாதவண்ணம் இவர்கள் இவ்வாறு நடப்பதைச் சிவபெருமான் உலகறியப் பண்ணி அனுக்கிரகித்துச் சிவலோக பதவியை அருளினர்.

கண்ணப்பர் வரலாறு :- பொத்தப்பி நாட்டிலே, உடுப்பூரிலே நாகன் என்னும் வேடராசனுடைய புதல்வராய் உதித்த திண்ணனார் ஒருநாள் வேடர்களோடு காட்டிற் சென்று வேட்டையாடியபோது, உடன் வெகுதூரம் தொடர்ந்து துணையாகச் சென்ற நாணன் என்னும் வேடன் அறிவித்து வழி காட்டத் திருக்காளத்தி மலை மேல் ஏறி, அங்கிருந்த சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்தார். உடனே சிவபெருமான் மீது அன்பு மேலிட்டுப் பரவசமாகிப் பிரிய மனமின்றிப் பகலில் இறைச்சி தேடிக் கொண்டு சென்று பூசித்தும், இரவில் துட்டமிருகங்கள் முதலியவற்றால் சுவாமிக்கு இடர் நேரக்கூடும் என்று அஞ்சி, வில்லேந்திய கையுடன் பக்கத்திற் காவலாக நின்று பக்தி செய்து வந்தார். ஆறாம் நாளில் சிவபெருமானுடைய ஒரு கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வடியக் கண்டு அதனைத் தீர்க்க மூலிகைச் சாற்றைப் பிழிந்து கண்ணில் விட்டும் தீராதொழியத் தம் கண்களில் ஒன்றை அம்பினால் தோண்டி சுவாமியுடைய கண்ணில் அப்ப, இரத்தம் வடியாதொழிந்தது. பின்பு மற்றைக் கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வடியக் கண்டு, அதனைத் தீர்த்தற்குத் தம் மற்றக் கண்ணை அம்பினால் தோண்டிப் பிடுங்கத் தொடங்கினார். அப்பொழுது சிவபெருமான் “நில்லு கண்ணப்ப” என்று கூறி அவர் கையைப் பிடித்துத் தடுத்து அவரைத் தமது வலப் பக்கத்தில் எக்காலமும் இருக்கும்படியான நற் பதவியைக் கொடுத்தருளினார்.

திருவொற்றியூர்

கட்டளைக் கலித்துறை

ஐயுந் தொடர்ந்து விழியுஞ்
 சொருகி அறிவழிந்து
 மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்ற
 போதொன்று வேண்டுவன் யான்
 செய்யுந் திருவொற்றி யூருடை
 யீர்திரு நீறுமிட்டுக்
 கையுந் தொழப்பண்ணி ஐந்தெழுத்
 தோதவுங் கற்பியுமே.

வரலாறு :- பட்டினத்தடிகள் திருவொற்றியூர்ப் பரமசிவனைத் துதித்து ஒரு வரம் வேண்டிப் பாடிய பாடல் இது.

பொழிப்புரை :- திருவொற்றியூரைக் கோயிலாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் ஈசனே, சிலேட்டுமழும் அதிகரித்து வேதனை செய்து, கண்ணொளி மழுங்கிச் [கருவிழி விழித்துப் பார்க்க உதவாமற்] சொருகி, உணர்ச்சி நிலைகெட்டு, சரீரமும் நிலையற்றதாகி விடுகின்ற மரண சமயத்தில் ஒருதவியை [செய்யும்படி] வேண்டுகிறேன். நான் [பின் கூறப்படும் விதமாக அவ்வுதவியைச்] செய்யும். [நான்] விழுதியும் அணிந்து கைகூப்பி [உம்மை] தொழுதலுஞ் செய்யப் பண்ணி, பூர்பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரித்துத் தியானித்துத் துதிக்கவும் நியமித்தருள்வீராக.

விளக்கவுரை :- மரண சமயத்தில் உயிர் யாதொன்றைச் சிந்திக்குமோ, அத்தன்மையான கதியை [பிறவியை] பின்னர் அடையும் என்பது நூல்களின் துணிபு, ஆதலின் அது பற்றி அடிகள் இவ்வாறு வேண்டினார் என்றறிக.

நான் என் மரண சமயத்தில் உம்முடைய திருவடிகளை அடையும் நற்கதிக்கு ஏதுவாக, விழுதி தரித்து உம்மைத் தியானித்துக் கும்பிட்டுப் பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரிக்கும்படி அருள் செய்வீராக என்பது கருத்து.

7. திருமூலர் - திருமந்திரம்

(10 ஆம் திருமுறை)

ஈன்னிரு திருமுறையுள், திருமந்திரம் சைவசமய சாத்திர ரூபமானது. இதுவே தமிழில் முதலில் உண்டான சைவசமய சாத்திரம் என்று கருதப்படுகிறது. வேதாகமங்களின் முடிபை அடிப்படையாகக் கொண்ட நூல்; சரியை, கிரியை, யோக, ஞானங்களாகிய சைவாகம நெறிகளைச் சிவாநுபவத்துக் குரிய சோபான [படிமுறை] மார்க்கங்களாக விரித்துக் கூறுகின்றது. திருமந்திரம் என்ற பெயருக்கு இசைய, பிரணவம் பஞ்சாட்சரம் முதலிய மந்திரங்களின் மகிமையையும் சாதனைகளையும் பலவித யோகசாதனைகளையும் விரித்துக் கூறுகின்றது. சிவானுபவத்துக்கு இன்றியமையாத சாதனம் அன்பு நெறி [பக்தி மார்க்கம்] என்பதை திருமூலர் தெளிவாக உணர்த்துகின்றார்.

திருமூலர் திருக்கைலாய மலையிலே திருநந்தி தேவருக்கு மாணவராயிருந்த ஒரு சிவயோகி. இவர் அகத்திய முனிவரோடு சிலநாள் வசிக்கப் பொதியமலை நோக்கி வரும் வழியில் திருவாவடுதுறையில் தங்கிப் பக்கத்திற் செல்லும்போது இறந்து கிடந்த மூலன் என்ற இடையனுடைய உடலை அணுகி, அவனால் மேய்க்கப்பட்ட பசுக்கள் கதறுவதைக் கண்டு இரங்கித் தம் உடலைவிட்டு அவனுடலிற் புகுந்து எழுந்து அப்பசுக்களை மேய்த்து அவற்றின் இருப்பிடங்களிற் செல்லவிட்டனர். பின்னர் தமது உடல் சேமிக்கப்பட்ட இடத்திற் காணப்படாமையால் மூலனுடைய அவ்வுடலோடு தானே மூவாயிரம் ஆண்டு சிவயோகத்திலிருந்து, வருடம் ஒரு பாடலாக மூவாயிரம் திருமந்திரப் பாடல்களைப் பாடினர் என்பது வரலாறு. மூலன் என்னும் இடையனுடைய உடலிற் பிரவேசித்து, அவ்வுடலோடு வாழ்ந்த காரணத்தால் திருமூலர் எனப் பெயர் பெற்றார்; இவருடைய சரித விரிவைப் பெரிய புராணத்துத் திருமூலநாயனார் புராணத்திற் காண்க.

பகுதி I

கடவுள்

உலகத்தையும் உயிர்களையும் உண்டாக்கியவர் கடவுள் ஆவர். நமது சைவசமயத்தின்படி கடவுளுக்குச் சிவபெருமான் என்று பெயர். கடவுள் என்றும் உள்ளவர் ; எங்கும் நிறைந்தவர் ; எல்லாம் அறிபவர் ; எல்லாம் வல்லவர் ; விருப்பு, வெறுப்பு இல்லாதவர் ; மிக்க அருளுடையவர் ; என்றும் ஆனந்தமாக இருப்பவர் ; தமக்குத் தாமே தலைவரானவர். கடவுளை நாம் நமது புறக்கண்களாற் காண இயலாது. அவர் எங்கள் மனத்திற்கும் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். அவரை நாம் நமது அறிவினாலேயே உணரலாம்.

கடவுள் உயிர்களுக்காகப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில்களைச் செய்கின்றார். இத் தொழில்களைச் செய்யும் போது வெவ்வேறு வடிவங்களையும் பெயர்களையும் பெறுகிறார். [படைத்தல் - பிரமா ; காத்தல் - திருமால் ; அழித்தல் - உருத்திரன் ; மறைத்தல் - மகேசுவரன் ; அருளல் - சதாசிவன்]

கடவுளது மூவகைத் திருமேணிகள் அருவம், அருவுருவம், உருவம் எனப்படும். இவற்றுக்கு உரிய தோற்றங்களாவன :- அருவம் - சிவம், சக்தி - நாதம், விந்து, அருவுருவம் - சதாசிவம் [இலிங்கம்]. உருவம் - மகேசுவரன், உருத்திரன், திருமால், பிரமா.

சிவபெருமானது சக்திக்கு உமாதேவியார் என்று பெயர். நெருப்பும் சூடும் போன்று சிவமும் சக்தியும் ஒன்றியதன்மை உள்ளவராவர்.

2. சரியை வழிபாடு

நமது சமயத்தின்படி கடவுளை அடைவதற்கு நான்கு வழிகள் உண்டு. அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாம். இவை நாற்பாதங்கள் எனவும் நாற்படிகளெனவும் சிவபுண்ணியங்களெனவும் வழங்கப்படும்.

இவைகளுள் சரியையாவது சிவபெருமானுக்கும் சிவாலயங்களுக்கும் சிவனடியாருக்கும் தொண்டு செய்தலாம். ஒருவர் சரியைத் தொண்டுகளுள் ஒன்றையேனும் தொடர்ந்து செய்தல் வேண்டும்.

பிரதான சரியைத் தொண்டுகள் :- திருக்கோயில்களைக் கூட்டுதல், மெழுகுதல், கழுவுதல், பூந்தோட்டம் வைத்தல், பூ எடுத்துக் கொடுத்தல், விளக்கேற்றல், தூபயிருதல், தோத்திரம் பாடல், சுவாமி காவுதல், திருத்தொண்டு செய்பவர்களுக்கு வேண்டிய உதவி செய்தல், ஆனந்தக் கூத்தாடல், சிவனடியார் களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தல், அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் கொடுத்தல் ஆகியனவாம். இச்சரியைத் தொண்டுகளைக் கடவுட் சிந்தனையுடன் செய்தல் வேண்டும்.

சரியை வழிபாடு செய்தவர்களுக்குச் சாலோகமுத்தி கிடைக்கும். சரியை வழிபாட்டை ஆண்டான் அடிமை வழி எனவும் கூறுவர். திருநாவுக்கரசு நாயனார், குங்குலியக் கலய நாயனார், நமிநந்தியடிகள், தண்டியடிகள், இளையாண்குடிமாற நாயனார், அப்பூதியடிகள் முதலான நாயன்மார்கள் சரியை வழிபாட்டினால் முத்தி பெற்றவர்களாவர்.

3. அப்பூதியடிகள் நாயனார்

அப்பூதியடிகள் அறுபத்து மூன்று நாயன்மாருள் ஒருவர். இவர் சோழநாட்டிலே திங்களுரிலே வாழ்ந்தவர். சிவபக்தியும் அடியார் பக்தியும் உள்ளவர்.

அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசு நாயனாரது பெருமைகளைக் கேள்வியுற்று அவரிடத்திலே மிகப் பக்தி உடையவராயிருந்தார். இதனாலே தமது பிள்ளைகளுக்கும் தமது வீடு, திருமடம், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவற்றிற்கும் அவரது பெயரையே வைத்தார்.

ஒரு முறை திருநாவுக்கரசு நாயனார் திங்களுருக்குச் சென்றார். அப்பூதியடிகள் தம்மிடத்திற் பேரன்பு உள்ளவரா யிருத்தலையும், தமது பெயராற் பல திருத்தொண்டுகள்

செய்து வருதலையும் அறிந்து அவரைக் காண அவரது வீட்டுக்குச் சென்றார். தமது பேரன்புக்குரிய பெரியார் தம்மிடம் வந்ததை அறிந்து அப்பூதியடிகள் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு, மனைவி மக்களுடன் அவரை வணங்கி உபசரித்தார். அவருக்குத் திருவமுது கொடுப்பதற்கு வாழையிலை கொண்டு வரும்படி தமது முதலாவது மகனைத் தோட்டத்திற்கு அனுப்பினார். அவன் வாழையிலையை அரியும்போது ஒரு பாம்பு அவனைத் தீண்டியது. அவன் விரைந்து ஓடி வந்து இலையைத் தாயிடம் கொடுத்து நடந்ததைக் கூறி, மயக்கமடைந்து வீழ்ந்து இறந்தான்.

இதனால் நாயனார் திருவமுது உண்ணல் தடையாகக் கூடாது என அப்பூதியடிகளும் மனைவியாரும் எண்ணி, இறந்த மகனை ஒரு புறத்திலே மறைத்துவிட்டு நாயனாரைத் திருவமுது செய்தருளும்படி வேண்டினார். அவர்களது பிள்ளைகளும் தம்முடன் கூட இருந்து உண்ண வேண்டுமென நாயனார் கூறினார். அப்போது மூத்த பிள்ளை தவிர மற்றைய பிள்ளைகள் எல்லோரும் வந்தனர். மூத்த மகன் அங்கு இல்லாமைக்குக் காரணத்தை நாயனார் கேட்டார்.

அவர்கள் நடந்தவைகளை நாயனாருக்குக் கூறினர். உடனே நாயனார் சிவபெருமானை நினைத்து 'ஒன்று கொலாம் அவர் சிந்தை' என்னும் முதலையுடைய தேவாரப் பதிகத்தைப் பாடியருளினார். இறந்தவன் மீண்டும் உயிர் பெற்று எழுந்தான். எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர். நாயனார் அங்கு சிலநாள் தங்கி யிருந்து வேறு தலங்களைத் தரிசிக்கச் சென்றார்.

4. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்

திருமறைக்காடு

பண் - இந்தளம்

சதுரம் மறைதான் துதிசெய்து வணங்கும்
மதுரம் பொழில்சூழ் மறைக்காட்டுறை மைந்தா
இதுநன் கிறைவைத் தருள்செய்க வெனக்குள்
கதவந் திருக்காய்ப்புக் கொள்ளுங்கருத்தாலே.

பதிக வரலாறு :- திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் பல தலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு திருமறைக் காட்டை அடைந்தனர். அங்குள்ள திருக்கோயிலின் நேர்முக வாசற் கதவு பல ஆண்டுகளாக அடைபட்டிருப்பதை அறிந்து அவ்வாசலினூடே உள்ளே சென்று வழிபட விரும்பினர். திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது விருப்பப்படி திருநாவுக்கரசு நாயனார் 'பண்ணினேர் மொழியாளுமை பங்கரோ' என்னும் பதிகம் பாடியருளத் திருக்கதவுகள் திறந்தன. இருவரும் உள்ளே சென்று வணங்கினர். மீண்டும் வெளியே வந்ததும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் கேட்டுக்கொண்டபடி திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இப்பாடலுடன் தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடியருளினார். உடனே திருக்கதவுகள் அடைபட்டன.

குறிப்பு :- சதுரம் மறை - நான்கு வேதங்கள். மதுரம் பொழில் - தேன் நிறைந்த சோலைகள், மறைக்காடு - திருமறைக்காடு, மைந்தா - அழகிய தோற்றத்தை உடையவரே. இறைவைத்து - ஏற்று, கதவம் - கதவு, திருக்காப்புக்கொள்ளல் - அடைக்கப்படல்.

5. திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்

திருமறைக்காடு

திருக்குறுந்தொகை

பண்ணி நேர்மொழி யாளுமை பங்கரோ
மண்ணி னார்வலஞ் செய்மறைக் காடரோ,
கண்ணி னாலுமைக் காணக் கதவினைத்
திண்ண மாகத் திறந்தருள் செய்மினே.

பதிகவரலாறு :- (முன் பாடலுக்குரிய வரலாற்றைப் பார்க்கவும்.)

குறிப்பு :- நேர் - ஒத்த, பங்கர் - பாகத்திலுள்ளவர் - மண்ணினார் - பூமியில் உள்ளவர்கள், திண்ணமாக - விரைவாக.

விடந்தீர்த்த திருப்பதிகம் [பொது] பண்-இந்தளம்

ஒன்று கொலாமவர் சிந்தை யுயர்வரை
ஒன்று கொலாமுய ரும்மதி சூடுவர்
ஒன்று கொலாமிடு வெண்டலை கையது
ஒன்று கொலாமவர் ஊர்வது தானே.

பதிக வரலாறு :- [அப்பூதியடிகள் வரலாற்றைப் பார்க்கவும்.]

குறிப்பு :- சிந்தை உயர்வரை-உள்ளத்தளவு உயர்ந்த மலை ;
[அது திருக்கையமலை] உயரும் மதி-உயர்ந்த சந்திரன்.
ஆன்மாக்களது அகந்தையைப் பலியாக ஏற்பதற்காகத்
தலையோட்டைச் சிவபெருமான் கையில் வைத்திருக்கிறார்.
ஒன்று-ஒப்பற்றது. ஒன்று கொல் - அசைச் சொல்.

6. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்

திருவாரூர்

பண்-நட்டராகம்

பொன்செய்த மேனியினீர் புலித்தோலை அரைக்கசைத்தீர்
முன்செய்த மூவெயிலும் எரித்தீர்முது குன்றமர்ந்தீர்
மின்செய்த நுண்ணிடையாள் பரவையிவள் தன்முகப்பே
என்செய்த வாறடிகேள் அடியேனிட் டளங்கெடவே.

பதிகவரலாறு :- சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாரூரிலே
பரவையாரைத் திருமணஞ் செய்து அங்கு வாழ்ந்து வந்தார்.
ஒருமுறை திருமுதுகுன்றத்தில் இறைவனிடம் முறையிட்டுப்
பன்னீராயிரம் பொன் பெற்றார். அப்பொன்னை அங்குள்ள
மணிமுத்தா நதியில் இட்டுத் திருவாரூர்க் குளத்தில் எடுக்கும்படி
சிவபெருமான் அருளினார். அதன்படி சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்
அதனை மணிமுத்தா நதியில் இட்டார். திருவாரூர் சென்று
பரவையாரையும் அழைத்துச் சென்று திருவாரூர் குளத்திலே
தேடினார். பொன் கிடைத்திலது. “ஆற்றிலிட்டுக் குளத்தில்
தேடுகிறீரா ?” எனப் பரவையார் கூறிச் சிரித்தார். அப்போது

இறைவனை வேண்டி இப்பதிகத்தை நாயனார் பாடியருளினார். சிவபிரான் உடனே பொன்னை அங்கு அவருக்குக் கிடைக்கும்படி அருள் செய்தார்.

குறிப்பு :- மூவெயில்-மூன்று கோட்டைகள். முகப்பே முன்னிலையிலே, என்செய்தவாறு - அவமானம் உண்டாகும்படி செய்துவிட்டார். இட்டளம் - அவமானம்.

[1] புலித்தோலை அரைக்கசைத்த கதை.

முன்னொரு காலத்திலே தாருகாவனத்து முனிவர்கள் தவத்தினாலே மிக மேலான நிலையைப் பெற்றார்கள். இதனாலே சிவபெருமானை மதிக்காமல் வாழ்ந்தனர். அவர்மீது பகைகொண்டனர். அவரைக் கொல்வதற்காக ஒரு பெரிய யாகம் செய்ய, அதிலிருந்து ஒரு புலி தோன்றியது. சிவபெருமானைக் கொல்லும்படி அதனை அனுப்பினர். அவர் அதனைக் கொன்றார். அவர்கள் அகந்தை நீங்கிச் சிவபெருமானை வணங்கினர். அவர்களது அகந்தையை நீக்கியதன் அறிகுறியாக அப்புலியின் தோலை அரையிலே அணிந்திருக்கிறார்.

[2] சிவபெருமான் மூவெயில் எரித்த கதை.

முற்காலத்தில் தாரகாக்கன், கமலாக்கன், வித்தியன்மாலி என்னும் மூன்று அசுரர் இருந்தனர். அவர்கள் பெருந் தவஞ் செய்து உயர்ந்த வரங்களைப் பெற்றனர். இதனால் ஆகாய வெளியில் வலிமையுள்ள மூன்று கோட்டைகளைக் கட்டி உலகம் முழுவதையும் ஆட்சி செய்தனர். தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். சிவபிரான் தேவர் முதலானோர்க்கு அருள் புரியத் திருவுளங்கொண்டு முப்புரங்களையும் அசுரர்களையும் சிரித்தழித்தனர்.

7. திருக்குறள்

1. அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

திருக்குறளின் முதலாம் அதிகாரமாகிய 'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ள முதற் பாடல் இது.

பொருள் :- எழுத்துக்கள் யாவும் "அ" என்னும் எழுத்தை முதலாக உடையன. அதுபோல உலகத்து உயிர்கள் யாவும் இறைவனை முதலாக உடையன.

குறிப்பு :- முதல - முதலாக உடையன. உலகு - உலகத்து உயிர்கள், ஆதிபகவன் - கடவுள், எழுத்துக்கள் பற்றிய ஓர் உண்மையை உவமையாகக் காட்டி உயிர்களுக்கு இறைவன் முதல்வர் எனக் கூறியுள்ளார்.

2. கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்.

இது "கடவுள் வாழ்த்து" என்னும் அதிகாரத்திலுள்ள இரண்டாவது பாடல்.

பொருள் :- தூய அறிவே வடிவாக உள்ள இறைவனது நல்ல திருவடிகளைக் கற்றவர்கள் வணங்காது விட்டால் அவர்கள் கற்றதனால் பயனில்லையாகும்.

குறிப்பு :- வாலறிவன் - தூய அறிவே வடிவானவன் ; நற்றாள் - நல் + தாள் - நல்ல திருவடிகள் ; தொழாரெனின் - தொழா விட்டால், 'கொல்' அசை.

பகுதி II

உயிர்

கடவுள் உலகத்திற்கு முதல்வராக இருக்கிறார். கடவுளை விட, உலகத்துப் பொருள்கள் இரு பெரும் வகையானவை, அவை :- உயிர்கள், உயிரில்லாதவை (சடப்பொருள்) எனப்படும். மண், புத்தகம் என்பன சடப்பொருள்கள். சடப்பொருள்களுக்கு இயக்குந் தன்மையும், உணர்வுத்தன்மையும் இல்லை. உயிர்களுக்கு இயக்குந் தன்மையும், உணர்வுத் தன்மையும் உண்டு.

வளருதல், முகருதல், உணருதல், கேட்டல், சுவைத்தல், பார்த்தல், மகிழ்தல், துன்புறுதல் ஆகியவை உயிர்களுக்கு உரிய சிறப்பு இயல்புகளாம். உயிர்களை ஆறுவகையாக வகுத்துள்ளனர். அவை :-

- (1) ஓரறிவு உயிர் - தாவரங்கள் (இவை வளர்ச்சி அல்லது பரிசு உணர்வை உடையன.)
- (2) ஈரறிவு உயிர் - சங்கு, சிப்பி முதலியன (இவை பரிசும், சுவைத்தல் ஆகிய உணர்வுகளை உடையன.)
- (3) மூவறிவு உயிர் - கறையான், எறும்பு முதலியன (இவை பரிசித்தல், சுவைத்தல், முகருதல் ஆகிய உணர்வுகளை உடையன.)
- (4) நாலறிவு உயிர் - வண்டு முதலியன (இவை பரிசித்தல், சுவைத்தல், முகர்தல், பார்த்தல் ஆகிய உணர்வுகளை உடையன.)
- (5) ஐயறிவு உயிர் - பறவை, விலங்கு முதலியன (இவை பரிசித்தல், சுவைத்தல், முகர்தல், பார்த்தல், கேட்டல் ஆகிய உணர்வுகளை உடையன.)
- (6) ஆறறிவு உயிர் - மக்கள் முதலியோர் (இவர்கள் மேற்கூறிய ஐவகை உணர்வுகளுடன் நன்மை, தீமை ஆகியவைகளைப் பகுத்து உணரும் உணர்வைச் சிறப்பாக உடையவர்கள்.)

உயிர்கள் அறிவுணர்வுகளை உடையனவாயினும் தாமாக அறியும் தன்மை இல்லாதன. கடவுள் உணர்த்த உணரும் தன்மை பெறுவன. உடம்புகள் அழியினும் உயிர்கள் அழியா. கடவுளைப்போல உயிர்கள் என்றும் உள்ளவை.

உயிர்கள் எண்ணில்லாதன. இவை தாம் செய்யும் செயல்களின் பலனை அனுபவிக்கின்றன. நற்செயலைச் செய்த உயிர்கள் இன்பத்தைப் பெறுகின்றன. தீய செயலைச் செய்த உயிர்கள் துன்பத்தைப் பெறுகின்றன. இவை செய்யும் செயலுக்கு ஏற்பவே இவைகளுக்கு வெவ்வேறு வகையான உடம்புகள் கிடைக்கின்றன.

உயிர்களுக்கு ஆன்மா, ஆவி, பசு என்னும் பெயர்கள் உண்டு. நல்ல பொருளைச் சார்ந்து நல்லறிவைப் பெற்று நல்லதையும், தீய பொருளைச் சார்ந்து தீய அறிவைப் பெற்றுத் தீயசெயல்களையும் செய்யும் இயல்பு உயிருக்கு உண்டு.

ஓர் உயிர் உடம்பைப் பெற்று அவ்வுடம்புக்குரிய பெயருடன் இயங்குகிறது. ஆனால் உடல் வேறு; உயிர் வேறு ஆகும்.

2. பாசம்

உயிர்களைப் பற்றி நிற்கும் பொருள் பாசம். பாசம் என்பது பந்தித்து நிற்பது, பந்தித்தல் - கட்டுதல். பாசம் ஒரு சடப்பொருள். இது உயிரின் அறிவை மயக்கி, துன்பத்தை இன்பமாகக் காட்டி அனுபவிக்கச் செய்து பிறப்புக்களைக் கொடுக்கின்றது. உயிர்கள் கடவுளை அடையாதபடி பாசம் தடைசெய்கின்றது. இதற்கு மலம், தளை என்னும் பெயர்களும் உள. பாசம் : ஆணவம், கன்மம், மாயை என மூவகைப்படும்.

ஆணவம் :- பாசங்களுள் மிக்க வலிமை உள்ளது : அதிக தீமையை உயிருக்குக் கொடுப்பது. உயிர்களின் அறிவை மயக்கி அவை கடவுளை அடையாமல் தடுப்பது. ஏனைய இரு மலங்களின் தொழிற்பாடுகளுக்கும் ஆணவ மலமே

காரணமாகும். ஆணவ மலமானது உயிர்களுக்கு அகந்தை, மமதை ஆகிய இரு தன்மைகளையும் கோபம், மயக்கம், குரோதம், அவா, உலோபம், மதம் ஆகிய குணங்களையும் உண்டாக்குகின்றன. இன்பத்தைத் துன்பமாகவும், துன்பத்தை இன்பமாகவும் காண்பிக்கிறது. (நான் என்பது அகந்தை : எனது என்பது மமதை)

ஆணவ மலம் செம்பிலே உள்ள களிம்பு போல உயிரை என்றும் பற்றி நிற்கும். உயிர் கடவுளின் அருளுக்கு உரிமையாகும்போது ஆணவ மலம் வறுக்கப்பட்ட விதையைப் போல வலிமை அற்றுவிடுகிறது. ஆணவத்திற்கு முலமலம், இருண்மலம், இருள் என்னும் பெயர்களும் உண்டு.

கன்மம் :- உயிர்கள் செய்யும் செயல்கள் கன்மம் அல்லது வினை எனப்படும். உயிர்கள் கன்மம் செய்வதற்கு ஆணவ மலத்தின் தூண்டுதலே காரணமாகும். கன்மமலம் நல்வினை, தீவினை என இருவகைப்படும். நல்வினைகளினாற் புண்ணியமும், தீவினைகளாற் பாவமும் உண்டாகும். நல்வினைகள் உண்மை உரைத்தல், அருளுடைமை, ஈதல், விரதமிருத்தல் முதலியன. தீவினைகள் - பொய் சொல்லல், களவெடுத்தல், கொலை செய்தல், பொறாமை கொள்ளல் முதலியன.

உயிர்களுக்குச் செய்யும் நல்வினைகள் பசு நல்வினை எனப்படும். பசு நல்வினைகளிலும் பார்க்கக் கடவுளுக்கும் அடியார்க்கும் செய்யும் நல்வினைகள் உயர்ந்தவை. பசு நல்வினைகள் சுவர்க்க உலகச் செல்வங்களைக் கொடுக்கும். பிறப்பை நீக்க மாட்டா.

உயிர்கள் தாம் செய்த கன்மங்களின் பலனை ஒரு பிறவியிலேனும் பல பிறவிகளிலேனும் அனுபவிக்கும். இதன் பேறாகக் கன்மங்களைப் பிரார்த்தம், ஆகாமியம், சஞ்சிதம் என மூன்றாக வகுப்பர். பிராராதம் - பழைய வினைகள், ஆகாமியம் - புதிதாகச் செய்யும் வினைகள், சஞ்சிதம் - அனுபவிக்காமல் எஞ்சியுள்ள வினைகள்.

மாயை :- மாயை என்பது உலகங்களும் உலகப் பொருள்களும் தோன்றுவதற்கும், ஒடுங்குவதற்கும் உரிய பொருள். அது சுத்த மாயை, சுத்தாசுத்த மாயை, அசுத்த மாயை என மூவகையாகும். இவை முறையே ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகத் தோன்றி விரிவடையும். சுத்த மாயையிலிருந்து நாதம் முதலிய உயர்ந்த நிலையுள்ள பொருள்கள் தோன்றும். சுத்தா சுத்த மாயையிலிருந்து காலம், நியதி, கலை முதலியன தோன்றும். அசுத்த மாயையிலிருந்து உலகமும், உலகத்திற்குரிய பொருள்களும் தோன்றுகின்றன. இவற்றைத் தனு, கரணம், புவனம், போகம் என்பர். தனு - உடம்பு, கரணம் - கருவிகள், புவனம் - உலகம், போகம் - செல்வம்.

ஆணவத்தின் தூண்டுதலினாலேயே உயிர்கள் கன்மங்களைச் செய்வதற்கு மாயை இடமாகவும் கருவியாகவும் உதவுகின்றது.

3. சைவ நாற்பாதங்களும் நால்வகை முத்திகளும்

கடவுளுக்கும், அடியார்க்கும் செய்யும் நல்வினைகள் பதி நல்வினைகள் எனப்படும். இவை சிவ புண்ணியங்கள் எனவும் பெயர் பெறும். இவை உயிர்களுக்குப் பிறப்பு இறப்பை இல்லாமற் செய்து வீடுபேற்றைக் கொடுப்பன. ஆகவே பதி நல்வினைகள் பசு நல்வினைகளிலும் உயர்ந்தவை.

பதி நல்வினைகளை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்காக வகுத்துள்ளனர். இவை சைவ நாற்பாதங்கள் எனப் பெயர் பெறும்.

சரியை :- (இந் நூலின் 175 ம் பக்கம் பார்க்கவும்.)

கிரியை :- கிரியை என்பது சிவபெருமானது அருவுருவமாகிய சிவலிங்கத்தைப் புறத்து உறுப்புகளினாலும் உள்ளத்தினாலும் பூசை செய்தல், கிரியை வழிபாடு செய்தவர்கள் சாமீப முத்தியைப் பெறுவர். முத்தி - சிவபெருமானுக்கு அண்மையில் மகிழ்ந்திருத்தல்.

யோகம் :- யோகம் என்பது சிவபெருமானது அருவத் திருமேனியை உள்ளத்தால் வழிபடுதல். யோக வழிபாடு செய்தவர்கள் சாரூப முத்தியைப் பெறுவர். சாரூபமுர்த்தி - சிவனை ஒத்த உருவத்தை அடைந்து மகிழ்ந்திருத்தல்.

ஞானம் :- உருவமும் அருவமும் கடந்த சிவத்தினை அறிவினால் வழிபடுதல், சிவஞான நூல்களைக் கேட்டல், கற்றல், தெளிதல், நிட்டை கூடல் என்பன ஞான வழிபாட்டுக்கு உரியன. ஞான வழிபாடு செய்தோர் சாயுச்சிய முத்தியைப் பெறுவர். சாயுச்சிய முத்தி - சிவத்துடன் வேறாக் கலந்து மகிழ்ந்திருத்தல்.

4. சரியை வழிபாடு

திருநந்தவனம் வைத்தல்

திருநந்தவனம் வைத்தல் சரியைத் தொண்டுகளில் ஒன்று. நந்தவனம் - பூந்தோட்டம் ; திரு - "கடவுளுக்குரிய " என்பதைக் குறிக்கும். திருக்கோயில்களிலே நாள்தோறும் திருவுருவங் களுக்கு அணிதற்கான மாலைகளைக் கட்டுவதற்கும், கடவுளை அர்ச்சிப்பதற்கும் மலர்கள் வேண்டும். ஆகவே மலர்களைப் பெறுவதற்கான திருநந்தவனத்தை வைத்தல் சிறந்த தொண்டாகும். திருநந்தவனத்தை வைத்தற்கான முறைகள் சிவாகமங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

திருநந்தவனம் வைத்தற்கான இடம், திருக்கோயிலுக்கு அண்மையில் உள்ளதாகவும், சூடுகாடு, மலசலம் கழிக்குமிடம் ஆகியவைகளிலிருந்து தூரத்தில் உள்ளதாகவும், தூயமண் உள்ளதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். திருநந்தவனத்தில் வில்வம், மந்தாரை, சண்பகம், நெல்லி, வாழை, செவ்விளநீர் முதலிய மரங்களும், அலரி, நந்தியாவர்த்தம், செவ்விரத்தை, துளசி முதலிய செடிகளும், மல்லிகை, முல்லை, இருவாச்சி, பிச்சி, தாளி, வெற்றிலை முதலிய நிலக்கொடிகளும், தாமரை செங்கழுநீர், நீலோற்பலம் முதலிய நீர்க்கொடிகளும் இடம்பெறல் வேண்டும்.

மேலே குறித்த மரங்களிலிருந்து பெறும் மலர் “ கோட்டுப் பூ ” எனவும், செடிகளிலிருந்து பெறும் பூ நிலப் பூ எனவும், நிலக்கொடிகளிலிருந்து பெறும் பூ ‘ கொடிப் பூ ’ எனவும் நீர்க்கொடிகளிலிருந்து பெறும் பூ ‘ நீர்ப்பூ ’ எனவும் பெயர் பெறும்.

திருநந்தவனத்தைப் பாதுகாத்தல் :- நாற்புறமும் நன்கு வேலியிடப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். கோயிலைப் போலவே இதனையும் தூய்மையானதாகக் காத்தல் வேண்டும். அங்கே எச்சில் உமிழ்தல், முக்கு நீர் சிந்துதல் ஆகாது. மலர்களைப் பூசைத் தேவைகளுக்கேயன்றி பிற தேவைகளுக்கு எடுத்தல் ஆகாது.

5. சரியை வழிபாட்டால் முத்தியடைந்தோர்

முருக நாயனார்

சரியை வழிபாட்டைக் கைக்கொண்டு அதனால் முத்தி பெற்றோர் 63 நாயன்மாருட் பலர் உளர். அவர்களுள் முருகநாயனார் பூத்தொண்டு ஆகிய சரியை வழிபாடு செய்து முத்தி பெற்றவர்.

இவர் சோழநாட்டிலே திருப்புகலூரில், அந்தண குலத்திலே அவதரித்து வாழ்ந்தவர். நான்தோறும் சூரியன் உதிக்குமுன் எழுந்து சந்தியாவந்தனம் முதலிய காலைக் கடன்களைச் செய்வார். பின் பூக்களை உரிய முறைப்படி எடுத்துத் தூயதான இடத்திலே இருந்து மாலைகளைக் கட்டிக் கோயிலுக்குக் கொடுப்பார். பூக்களை எடுக்கும்போதும் மாலைகளைக் கட்டும்போதும் அவரது உள்ளம் சிவபெருமானிடத்திலே பதிந்து திருவைந்தெழுத்துக்களைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும். இதன் பின் கோயில் வழிபாடு செய்வார்.

இத் தொண்டை உரிய முறைப்படி சிறப்பாக நான்தோறும் செய்து வந்தமையால் எல்லோரதும் பெருமதிப்புக்கு

உரியவரானார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் இவர் காலத்தவர்கள். அவர்களிருவரும் இவரது விருந்தினராக எழுந்தருளி இவரது திருத்தொண்டைப் போற்றினர். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது திருமணத்தின்போது திருநல்லூர்ப் பெருமணம் என்னும் தலத்திலே தோன்றிய சோதியினுள் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதலியோர் புகுந்தபோது இவரும் புகுந்து முத்தியைப் பெற்றார்.

6. கிரியை வழிபாடு செய்து முத்தி பெற்றோர்

சண்டேசுர நாயனார்

இவர் சோழ நாட்டிலே திருச்சேய்ஞாலாரிலே, அந்தணர் குலத்திலே எச்சத்தன், பவித்திரை ஆகியோருக்கு மகனாய் அவதரித்து வாழ்ந்தவர். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் விசாரசருமர். இவர் இளமையிலேயே வேதசிவாகம அறிவும், உண்மை ஞான உணர்வும் உள்ளவராய் விளங்கினார்.

அவ்வூர் அந்தணர்களது பசுக்களை இடையன் ஒருவன் மேய்த்து வந்தான். அவன் ஒருநாள் தன்னைத்தாக்க வந்த ஒரு பசுவை ஒரு பெருந்தடியால் அடித்துத் துன்புறுத்தினான். பசுக்கள் தெய்வ வடிவானவை என்பதை அறிந்திருந்த விசாரசருமர் அவனை விலக்கிவிட்டுப் பசுக்களை மேய்க்கும் பொறுப்பைத் தாமே ஏற்றுக் கொண்டார். பசுக்களை மிக்க அன்போடு நன்றாகக் காத்து வந்தார். பசுக்கள் முன்னிலும் அதிக பாலைக் கொடுத்தன.

பால் மிகுதியினாலும், விசாரசருமரிடத்திலுள்ள மிக்க அன்பினாலும் பசுக்கள் தாமாகவே பாலைச் சொரிந்தன. பசுக்கள் புல்மேயும் நேரத்திலே விசாரசருமர் ஆற்றங்கரையிலே ஒரு மரத்தின் கீழ் கோயில் வகுத்து, மணலிலே சிவலிங்கம் அமைத்துப் பசுக்கள் தாமாகச் சொரிந்த பாலினாலே

அபிஷேகஞ் செய்து, மலர்களினாலே அருச்சித்துச் சிவபூசை செய்வதிலே தமது நேரத்தைப் போக்கினார்.

இவ்வாறு தினமும் இவர் செய்தலைக் கண்ட ஒருவன், இவர் விளையாட்டாகப் பாலை நாள்தோறும் வீணாக்குகிறார் என்று அவ்வூர் அந்தணர்களிடம் தெரிவித்தான். அவர்கள் அதனை எச்சதத்தனுக்குத் தெரிவித்தனர். எச்சதத்தன் இதன் உண்மையை அறிய விரும்பி அடுத்த நாள் இவரறியாதபடி சென்று ஒரு மரத்தடியிலே மறைந்திருந்தான்.

விசாரசருமர் வழக்கம் போலப் பசுக்களை மேயவிட்டுச் சிவபூசை செய்யத் தொடங்கினார். மணலினாலே கோயிலையும் சிவலிங்கத்தையும் அமைத்தார். மலர்களையும் பெற்று வந்தார். எச்சதத்தன் இதனைக் கண்டு மிகக் கோபங் கொண்டு அவர் முன் சென்று கடுஞ் சொற்களைக் கூறித் தடியால் அடித்தான். விசாரசருமர் அவைகளைப் பொருட்படுத்தாது தமது சிவபூசையைத் தொடர்ந்து செய்தார். எச்சதத்தன் மேலும் கோபங்கொண்டு பாற்குடங்களை இடறி அவரது சிவபூசைக்கு இடையூறு செய்தான். தந்தையாகிய அவன் தனக்குச் செய்த துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொண்ட விசாரசருமர் சிவபூசைக்கு அவன் இடையூறு செய்தமையைப் பொறுக்காதவராய், தந்தை செய்த சிவத்துரோக அதிபாதகச் செயலினாலே அவனைத் தந்தை என்றும் பாராது பாற்குடங்களை இடறிய அவனது காலை ஒரு கோலினாலே தாக்கினார். அஃது ஒரு மழுவாகி அவனது காலைத் துண்டித்தது. விசாரசருமர் தொடர்ந்து சிவபூசை செய்தார்.

உடனே சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் தோன்றி, “என்மீதுள்ள பக்தியினாலே நீ உன் தந்தையின் காலை வெட்டினாய்” எனக் கூறி அவரது சிவபக்தியின் மேன்மையை வியந்து, சிவத் தொண்டருக்கெல்லாம் மேலான தலைவராகித் திருக்கோயில்களில் சிவவழிபாட்டினை ஏற்றுக்கொள்ளும் உயர்ந்த சண்டேசுர பதத்தை அவர் பெறும்படி அருள் செய்தார். எச்சதத்தன் தண்டனை பெற்றதாலே சிவத்தீவினை செய்த குற்றம் நீங்கிச் சிவலோகத்தை அடைந்தான்.

7. திருக்கோயிற் கிரியைகள்

திருக்கோயிலிலே செய்யப்படும் கிரியைகள் நித்திய கிரியை, நைமித்திய கிரியை என இருவகைப்படும்.

நித்திய கிரியை :- நாள்தோறுந் திருக்கோயிலில் நடைபெறுவன. இவை நிகழும் நேரங்களாவன :- விடியற் காலம், காலை, உச்சிக் காலம், சாயரட்சை, இரண்டாம் சாமம், அர்த்த சாமம், என்பனவாம். சில ஆலயங்களில் நான்கு முறை, மூன்று முறை, இருமுறை பூசைகள் நடைபெறுகின்றன.

நைமித்திய கிரியை :- விசேட தினங்களிலே திருக்கோயில்களில் நடைபெறுவன. இவை வெள்ளிக்கிழமை, பிரதோஷம், மாதப்பிறப்பு, தைச்சங்கிராந்தி, நவராத்திரி, மகா சிவராத்திரி, திருவாதிரை, மகாமகம் முதலிய காலங்களில் நடைபெறும்.

கோயிற் கிரியையின் அம்சங்கள் :-

நுகுதத்தி :- கிரியை செய்பவர் மந்திரங்களினாலே தமது உடலைத் தூய்மை செய்தல்.

அந்தர்யனம் :- பூ, தூபம், தீபம் முதலிய யாவற்றையும் உள்ளத்தால் ஒவ்வொன்றாக நோக்கிப் புறத்தே வெளிப்படாமல் அவைகளை இறைவனுக்குக் கற்பித்து வழிபாடு செய்தல்.

ஆவராணாந்தம் :- இறைவனைக் கும்பத்திலே எழுந்தருளச் செய்து வழிபடுவது.

அபிடேகம் :- இறைவனைத் தூய நீர், எண்ணெய், பஞ்சாமிர்தம், பால், தமிழ், இளநீர், சந்தனம், பன்னீர் முதலியவற்றால் திருமஞ்சனமாட்டி ஒழிபடல்.

அலங்காரம் :- அபிடேகத்தின் பின் ஆடை, அணி ஆகியவைகளை இறைவனுக்கணிதல்.

நைவேத்தியம் :- அமுது, பழவகை, பால் ஆகியவற்றை நிவேதித்தல்.

தீப ஆராதனை :- அடுக்குத் தீபம், பஞ்சமுக தீபம், ஒற்றைத் தீபம், நாக தீபம், கும்ப தீபம், கற்பூர தீபம் முதலிய தீப வகைகள் கொண்டு இறைவனைப் பூசித்தல்.

வாழ்த்து :- வேதம் முதலியவைகளிலிருந்தும், திருமுறைகளிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுத்த பகுதிகளையும் பாக்களையும் ஒதுதல்.

8. திருமுறைகள்

(1) திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்

திருவீழிமிழலை

பண் : குறிஞ்சி

“வாசி தீரவே காசு நல்குவீர்
மாசின் மிழலையீர் ஏசல் இல்லையே.”

பதிக வரலாறு :- திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் ஒருமுறை திருவீழிமிழலைக்குச் சென்றனர். அங்கு கொடிய பஞ்சம் நிலவியது. இருவருக்கும் சிவபிரான் அருளாற் கோயிற் கிழக்கு வாசலிலும், மேற்கு வாசலிலும் நாஸ்தோறும் இருகாசுகள் கிடைத்தன. அவைகளை எடுத்து நாயன்மார் இருவரும் தனித்தனி தாமிருந்த மடங்களில் உணவு ஆக்கி யாவருக்கும் கொடுத்தனர். திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரது மடத்தில் உணவு தாமதமாகவே கிடைத்தது. இதற்கான காரணத்தை ஞானசம்பந்தர் வினவினார். ‘நாவுக்கரசரது காசிற்கு வாசியின்றி ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றனர், தேவாரது காசிற்கு ‘வாசி’ கேட்கிறார்கள். இதனாலேயே நேரம் பிந்துகிறது’ என அடியார்கள் கூறினர். ஆகவே வாசியில்லாத காசு தரும்படி சிவபெருமானை வேண்டி திருஞான

சம்பந்தர் இத் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். இதன்பின் வாசியில்லாத காச ஞானசம்பந்தருக்கும் கிடைத்தது.

குறிப்பு :- வாசி - காசை மாற்றுவதற்காக எடுக்கப்படும் பணம். மாசு - குற்றம். ஏசல் - குறை கூறல்.

(2) திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்

புள்ளிருக்கு வேளூர்

திருத்தாண்டகம்

“இருளாய உள்ளத்தின் இருளை நீக்கி
 இடர்பாவங் கெடுத்தேழை யேனை உய்யத்
 தெருளாத சிந்தைதனைத் தெருட்டித் தன்போற்
 சிவலோக நெறியறியச் சிந்தை தந்த
 அருளானை ஆதிமா தவத்து ளானை
 ஆறங்க நால்வேதத் தர்பால் நின்ற
 பொருளானைப் புள்ளிருக்கு வேளூ ரானைப்
 போற்றாதே ஆற்றநாள் போக்கி னேனே.”

பதிக வரலாறு :- திருநாவுக்கரசு நாயனார் பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருப்புள்ளிருக்கு வேளூர் என்னும் தலத்துக்குச் சென்று சிவபெருமானை வழிபட்ட போது இப்பாடலையுடைய பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

குறிப்பு :- திருத்தாண்டகம் என்பது விருத்தப்பாவகைகளுள் ஒன்று. ஆறு அங்கம் - சிட்சை, வியாகரணம், சோதிடம், நிருத்தம், கற்பம், சந்தசு. நான்கு வேதங்கள் :- இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம். சம்பாதி - சடாயு என்னும் பறவை அரசர்களாலும், வேதத்தாலும், முருகனாலும் வழிபடப்பட்ட தலம் ஆதலின் புள்ளிருக்கு வேளூர் எனப்பட்டது.

(3) சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்

தலம் : திருவேகம்பம்

பண் : தக்கேசி

“ஆலந் தான்உகந் தமுதுசெய் தானை
ஆதி யையம ரர்தொழு தேத்துஞ்
சீலந் தான்பெரி தும்உடை யானை
சிந்திப் பாரவர் சிந்தைஉள் ளானை
ஏல வாரகுழ லாளுமை நங்கை
என்றும் ஏத்தி வழியடப் பெற்ற
கால காலனைக் கம்பினம் மானைக்
காணக்கண் அடியேன் பெற்றவாறே.”

பதிக வரலாறு :- சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவொற்றியூருக்குச் சென்றிருந்தபோது அவ்வுரைவிட்டுச் செல்வதில்லை எனச் சத்தியஞ்செய்து சங்கிலியாரைத் திருமணம் செய்தார். சில நாட்களின் பின்பு திருவாரூரைத் தரிசிக்கும் விருப்பத்தினாலே திருவாரூரை நோக்கி நடந்தார். சத்தியம் தவறியதால் திருவொற்றியூர் எல்லை கடந்ததும் அவரது கண்கள் இரண்டும் மறைந்தன. சிவபிரானுக்கு முறையிட்டுப் பாடி திருவெண்பாக்கத்தில் ஊன்றுகோல் பெற்று அதன் உதவியுடன் நடந்து சென்றார். பின் திருவேகம்பத்தை அடைந்து கண்களைத் தந்தருளும்படி வேண்ட இடக்கண் கிடைத்தது. அப்போது இப்பாடல் உள்ள பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.

குறிப்பு :- ஆலம் - நஞ்சு, 'ஆலந்தானுகந்து அமுது செய்தானை என்பது, தேவர்கள் அமுதம் பெறுதற்காகத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஏலவார் - அழகிய நீண்ட, கம்பன் - திருவேகம்பத்தில் உள்ள சிவபிரான். காலகாலன் என்றும் தொடர் சிவபிரான், மார்க்கண்டேயருக்காகக் கூற்றுவனை உதைத்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது.

(9) திருவிசைப்பா

கோயில்

ஒளிவளர் விளக்கே உலம்பிலா ஒன்றே
 உணர்வுசூழ் கடந்ததோர் உணர்வே
 தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே
 சித்தத்துள் தித்திக்குந் தேனே
 அளிவளர் உள்ளத்து ஆனந்தக் கனியே
 அம்பலம் ஆடரங்காக
 தெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந் தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

வரலாறு :- 'திருவிசைப்பா' என்பது இறைவனது தெய்வத் தன்மையான பெரும் புகழைக் கூறும் பாடல்கள் ஆகும். இவை 9 ஆந் திருமுறையாக உள்ளன. இப்பாடலைப் பாடியவர் திருமானிகைத்தேவர். இது கோயில் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற சிதம்பரத்திற் பாடப்பெற்றது.

குறிப்பு :- இறைவனைப் புகழ்ந்து கூறும் வகையைத் தமக்கு அறிவுறுத்தும்படி வேண்டுகின்றார். இறைவனை ஒளிவிளக்கு, பளிங்குக் குன்று, தேன் கனி, ஆகியவைகளாக உருவகித்துள்ளார். உலப்பு-அழிவு, அளி-அன்பு-விளம்புமா-சொல்லும் வகையை.

(10) திருப்பல்லாண்டு

கோயில்

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி யமுதிடப்
 பாற்கடல் ஈந்தறிரான்
 மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்
 மன்னிய தில்லைதன்னுள்
 ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
 பலமே யிடமாகப்
 பாலித்து நட்டம் பயிலவல் லானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

வரலாறு :- திருப்பல்லாண்டு என்பது “ சிவபிரான் பல்லாண்டு வாழ்க ” எனக் கூறும் பாடல் ஆகும். இதைப் பாடியவர் சேந்தனார். இது 9 ஆந் திருமுறையாக உள்ளது. இது சிதம்பரத்திலே பாடப்பெற்றது. சிதம்பரத்திலே ஒரு முறை தேர்த் திருவிழாவின் போது தேர் தடைப்பட்டு நின்று விட்டது. அப்போது அங்கு வந்த சேந்தனார் இப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். தேர் தடையின்றிச் சென்றது.

குறிப்பு :- சிவபிரான் என்றும் உள்ளவர். எனினும் அவர் பல்லாண்டு வாழ்வாராக என வாழ்த்துவதாலே சிவ பிரானிடத்திலுள்ள பேரன்பு தெளிவாகிறது. ஆலிக்கும்-கனிக்கும். பாலித்து-கொண்டு.

பாலுக்குப் பாலகன் அழுதிடம் பாற்கடல் ஈந்த கதை

முன்னொரு காலத்திலே வியாக்கிரபாதர் என்னும் முனிவர் இருந்தார். இவருக்கு உபமன்னியு என்னும் குழந்தை இருந்தது. குழந்தையை இவரே வளர்த்து வந்தார். ஒரு நாள் சிவத்தியானத்தில் நீண்டநேரம் இருந்தார். குழந்தை பால் பருகும் நேரம் வந்தது. பால் வழமைபோற் கிடையாமையாற் குழந்தை பலமாக அழுது கொண்டிருந்தது. சிவபிரான் அக்குழந்தைக்கு இரங்கிப் பாற்கடலை அங்கு தோற்றுவித்துப் பால் பருகும்படி செய்தார்.

திருமாலுக்குச் சக்கரம் கொடுத்த கதை

சிவபிரானிடமிருந்து வலிமையுள்ள சக்கரப் படைக்கலத்தைப் பெறுவதற்கு திருமால் நாள்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களினால் அருச்சித்து வணங்கினார். ஒரு நாள் ஒரு தாமரை மலர் குறைந்தது. தமது கண் ஒன்றை எடுத்து மலராக இட்டு வணங்கினார். உடனே சிவபிரான் அவரது பக்தியை வியந்து அவருக்கு வலிமையுள்ள சக்கரப் படைக்கலத்தைக் கொடுத்தருளினார்.

(11) திருப் புராணம்

தண்ணவிரெண் குடைவேந்தன் செயல்கண்டு
 தரியாது
 மண்ணவர்கண் மழைபொழிந்தார் வானவர்நூ
 மழை சொரிந்தார்
 அண்ணலவன் கண்ணெதிரே அணிவீதி
 மழவிடைமேல்
 விண்ணவர்கள் தொழநின்றான் வீதிவிடங்
 கம்பெருமான்

வரலாறு :- புராணம் என்பது சிவபிரானது பழைய இயல்புகளைக் கூறுவதாகும். இப்பாடல் 12 ஆந் திருமுறையாகிய பெரிய புராணம் என்னும் நூலில் உள்ளது. இதனைப் பாடியருளியவர் சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

மனுநீதிச்சோழன் திருவாரூரிலிருந்து அரசாண்டான். அவனுடைய மகன் ஒருநாள் தேரிற் செல்லும்போது பசுக்கன்று தேர்ச்சில்லில் அகப்பட்டு இறந்தது. தாய்ப்பசு மிகத் துன்பமடைந்து அரண்மனை வாசலில் இருந்த ஆராய்ச்சி மணியை அடித்து அச்செய்தியை அரசன் அறியும்படி செய்தது. அரசன் அப்பசுவின் துன்பத்திற்கான காரணத்தை அறிந்தான். உடனே தன் மகனைத் தேர்ச்சில்லில் இட்டுக் கொன்றான். அவனது நடுவு நிலையான நீதிக்காகச் சிவபிரான் அவனுக்குக் காட்சி கொடுத்தது, இறந்த அவனது மகனையும் பசுக்கன்றையும் உயிர் பெற்றெழுச் செய்தார். இந்நிகழ்ச்சியை இப்பாடல் கூறுகின்றது.

குறிப்பு :- தண்ணளி - மிக்க இரக்கம். மழவிடை - இளம் இடபம். அண்ணல் - பெருமை பொருந்தியவன்.

12. திருக்குறள்

(அ) வான்சிறப்பு

தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.

பொருள் :- ஆகாயத்திலிருந்து மழை பெய்யாவிட்டாற்
பரந்த உலகின்கண் பொருள்களைப் பிறருக்குக் கொடுத்தலும்,
விரதம் முதலிய தவங்களைச் செய்தலும் நிலைபெறமாட்டா.

குறிப்பு :- தானம் - இல்லறத்தாருக்கு உரியது. தவம்
துறவறத்தாருக்கு உரியது.

(ஆ) 'நீத்தார் பெருமை'

அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை நூண்டொழுக லான்.

பொருள் :- அந்தணர் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுந்
துறவிகள் எல்லா உயிர்களிடத்தும் மேலான இரக்கத்தை
உடையவர்கள். ஆதலாலே அவர்கள் துறவறத்தில் நிறற்றுகுரிய
பெருமைக்கு உரியவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

குறிப்பு :- அந்தணர் - அழகிய தண்ணளி உடையோர்.
செந்தண்மை - மேலான தண்ணளி (இரக்கம்). அறவோர் -
துறவறமாகிய உயர்ந்த அறத்தின்கண் நிற்போர். ஆகவே
உயிர்களிடத்தில் இரக்கமுள்ளவராக இருத்தல் துறவிகளுக்குச்
சிறந்த இயல்பாகும்.

நீத்தார் - துறவிகள்.

(இ) 'நடுவு நிலைமை'

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி.

யொருள் :- சமனாக நின்று பொருள்களின் நிறையினை உள்ளவாறு காட்டுந் துலாக்கோல் போன்று, தமர் - பிறர் என்னும் வேறுபாடு கருதாது, நடுவு நிலையாக நின்று சொல்லுதலும், செய்தலும் பெரியோர்களுக்குச் சிறந்த பண்பாகும்.

குறிப்பு :- சீர்தூக்கல் - அளவை உள்ளவாறு காட்டல், சான்றோர் - பெரியோர்.

பகுதி III

1. (அ) திருக்கோயிலைச் சுத்தம் செய்தல்

இது சரியை வழிபாட்டுத் தொண்டுகளுள் ஒன்று. சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்வதற்காக எழுந்தருளி விளங்கும் நிலையமே திருக்கோயில், ஆதலின் திருக்கோயிலைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல் இன்றியமையாதது. அலகிடல், மெழுகுதல், கழுவுதல், குப்பைகளை அகற்றல், புல் பூண்டுகளை அகற்றல், திருவிளக்கு, கிணறு முதலியவற்றைச் சுத்தஞ் செய்தல் போன்றவை கோயிற் தொண்டுகளாம்.

அலகிடல் என்பது கூட்டுதல், சூரியன் உதிக்குமுன் அலகிடல் வேண்டும். குப்பைகளைத் திருக்கோயிலுக்குத் தூரத்திலே கொண்டுசென்று போடல் வேண்டும். திருவலக்கிட்டபின் பசுச் சாணத்தினாலே மண்டபத் தளத்தை மெழுகுதல் அல்லது நீரினால் கழுவுதல் வேண்டும். வீதிப் புறங்களுக்கு சாணநீர் தெளித்தல் வேண்டும். வீதிகளில் உள்ள புல் பூண்டுகளை அகற்றல் வேண்டும். திருநாவுக்கரசு நாயனார் உழவாரம் கொண்டு இத்தொண்டைச் செய்தார். திருவிளக்கு முதலியவற்றை நாள்தோறும் சுத்தம் செய்தல் வேண்டும். திருக்கோயிற் கிணறு, கேணி முதலியவற்றை மாதமொரு முறை இறைத்துச் சுத்தமாக்குதல் வேண்டும்.

இத்தொண்டுகளைச் செய்வோர் சைவ ஆசாரம் உடையவராயுஞ் சமய தீட்சை பெற்றவராயும் இருத்தல் வேண்டும். நீராடித் தோய்த்துலர்ந்த ஆடை அணிந்து கொண்டே இவைகளைச் செய்தல் வேண்டும். இத்தொண்டுகளைச் செய்யும் போது சிவத்தியானத்துடன் திருவைந்தெழுத்தை உச்சரித்தல் வேண்டும்.

(ஆ) திருவிளக்கிடுதல்

திருவிளக்கிடுதல் என்பது திருக்கோயில்களில் தீபம் ஏற்றுதலாகும். தனி விளக்கு, சட்டவிளக்கு என இருவகையாயுள்ளவற்றுள் ஒன்றையேனும் பலவற்றையேனும் நாள் தோறும் ஏற்றலாம்.

விளக்குத் திரியாக தாமரை நூல், வெள்ளெருக்கு நூல், பருத்தி நூல் ஆகியவற்றில் ஒன்றை உயோகிக்கலாம். இவற்றை ஏழு, பதினான்கு, இருபத்தொன்று ஆகியவற்றுள் ஏதாவதொரு எண்ணிக்கை இழைகளாகச் சேர்த்துத் திரியாக்கிக்கொள்ள வேண்டும். திருவிளக்குக்கு உரிய நெய்வகைகள் : - பசுநெய், எள்நெய், தேங்காய் நெய், இலுப்பை நெய் ஆகியவையாகும்.

திருவிளக்கிடுதல் சரியைத் தொண்டுகளுள் ஒன்று, இதனைச் செய்யும்போது திருவைந்தெழுத்தையேனும் திருமுறைகளையேனும் உள்ளத்தில் ஒதுதல் வேண்டும். நமிநந்தியடிகள், கணம்புல்லர், கலியர் ஆகிய நாயன்மார்கள் அத்தொண்டினை நாள் தோறுஞ் செய்து முத்தியடைந்தார்கள்.

2. (அ) விபூதி

விபூதி சிவசின்னங்களுள் ஒன்று சைவ சமயத்தவர்கள் இதனை அணிதல் வேண்டும். விபூதி பசுவின் சாணத்தை அக்கினியினாலே சுடுதலால் உண்டாகிய திருநீறாகும். சாணம் ஆன்மாவையும் ; சாணத்திலுள்ள அழுக்குகள் ஆன்மாவோடு உள்ள மலங்களையும் ; அக்கினி - திருவருளையும் ; எரித்தல் -

திருவருள் பதிதலையும் ; எரித்த பின் வந்த வெண்ணீறு லங்கள் நீங்கித் தூயதன்மை பெற்ற ஆன்மாவையும் குறிப்பன .

விபூதியை அணிவதால் அணிபவர்களிடத்துள்ள தீய சிந்தனைகள், துயர்கள், நோய்கள், இடையூறுகள், பாவங்கள் நீங்கும். விபூதிக்குத் திருநீறு, வெண்பொடி, பசிதம், பசுமம், இரட்சை முதலிய பெயர்கள் உண்டு. விபூதி என்பதற்கு மேலான செல்வம் அல்லது ஞானம் என்பது பொருள். பசிதம் - ஒளியைத் தருவது ; பசுமம் - பாவங்களை எரிப்பது ; இரட்சை - காப்பது .

அக்கினியிலே எரித்தெடுத்த வெண்பொடியைச் சுத்தமான துணியிலே வடித்தெடுத்துப் புதுப் பாத்திரத்திலே நறுமலர்களோடு இட்டுப் பாத்திரத்தின் வாயைத் தூய துணியினாலே கட்டிப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அணிவதற்கு வேண்டிய விபூதியைப் பட்டுப் பையிலேனும் சம்புடத்திலேனும் வைத்திருக்கலாம்.

விபூதியை வடக்கு அல்லது கிழக்கு முகமாக நின்று கொண்டு அண்ணாந்து சிவசிவ எனச் சொல்லிக் கொண்டு; வலக்கை நடு விரல் முன்றினாலும் நெற்றியிலே அணிதல் வேண்டும். நடந்து கொண்டும் கிடந்து கொண்டும் விபூதி தரித்தலாகாது. எஞ்சிய விபூதியை கீழே வீசலாகாது. விபூதி நிலத்திலே சிந்தினால் அதனை எடுத்துவிட்டு அந்த இடத்திற்கு நீர் தெளித்தல் வேண்டும்.

குரு, சிவனடியார் முதலியோர் விபூதி தந்தால் அவர்களை வணங்கி இரு கைகளையும் நீட்டி வாங்கி அணிதல் வேண்டும்.

விபூதியை உத்தாளனமாகவோ அல்லது திரிபுண்டரமாகவோ தரிக்கலாம். உத்தாளனம் என்பது பரவப் பூசுதல். இது எல்லோரும் அணிதற்குரியது. திரிபுண்டரம் விபூதியை நீரிற் குழைத்து மூன்று குறிகளாகத் தரித்தல். இது சமய தீட்சை பெற்றவர்களுக்குரியது .

திரிபுண்டரம் தரிக்கும் இடங்கள் :- உச்சி, நெற்றி, மார்பு, தொப்புள், முழந்தாள் இரண்டு, புயம் இரண்டு, முழங்கை இரண்டு, மணிக்கட்டு இரண்டு, விலாப்புறம் இரண்டு, முதுகு, கழுத்து ஆகிய பதினாறு இடங்கள். நெற்றியிற் கடைப்புருவ நீளமும், மார்பு - புயம் ஆகியவற்றில் ஆறங்குல நீளமும், ஏனைய இடங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமுமாக அணிதல் வேண்டும். மூன்று கோடுகளும் வளையாமலும், இடையீடு படாமலும், ஒன்றையொன்று தீண்டாமலும் இருத்தல் வேண்டும்.

விபூதி அணிய வேண்டிய நேரங்கள் :- நித்திரை விட்டெழுந்த வுடன், பல் துலக்கியவுடன், நீராடிய பின், உணவு உண்ணப் போகுமுன், காலை, மத்தியானம், மாலை தம் கடமைகளைச் செய்யச் செல்லும்போது, விசேட நிகழ்ச்சிகளின்போது, நித்திரைக்குச் செல்லும்போது.

விபூதியின் பெருமைகளைத் திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் தாம் அருளிய திருநீற்றுப் பதிகத்திற் கூறியிருக்கிறார். சிவனடியார்களுக்கு விபூதியே சிறந்த அணியாதலால் அவர்கள் உடல் முழுவதும் பரவியணிந்திருப்பர். சிவபெருமானே விபூதியைத் தம் திருமேனி முழுவதும் அணிந்திருக்கிறார்.

(ஆ) உருத்திராக்கம்

சிவ சின்னங்களுள் உருத்திராக்கமும் ஒன்று. சிவபிரானது இரக்கத்தின் அடையாளமாக இது விளங்குகின்றது. உருத்திரன் - சிவபிரான் ; அக்கம் - கண்ணீர்.

உருத்திராக்கம் அணிவோர் சிவபிரானது கருணைக்கு உரியராவர். உருத்திராக்கத்திற்கு அக்கம், கண்டி, கண்டிகை, கண்மணி என்னும் பெயர்கள் உண்டு. உருத்திராக்கம் இமய மலையிலுள்ள ஒருவகைத் தேவ விருட்சத்திலிருந்து பெறப்படுகிறது. உருத்திராக்கங்களில் ஒரு முகமணி முதல் பதினாறு முகமணிவரை பலவகைகள் உள. ஒவ்வொரு முகமணிக்கும் ஒவ்வோர் அதிதெய்வம் உண்டு.

உருத்திராக்கத்தைத் தனியாகவும் அணியலாம் ; மாஸையாகவும் அணியலாம். உருத்திராக்கம் குடுமியில் ஒரு மணி, தலையிலே முப்பத்திரண்டு மணி, காதுகளில் ஒரு மணி, கழுத்திலே முப்பத்திரண்டு மணி, புயங்களிலே பதினாறு மணி, கைகளிற் பன்னிரண்டு மணி என்ற எண்ணிக்கையில் மாலைகளாக ஆக்கி அணிதல் வேண்டும்.

உருத்திராக்கத்தைச் சிவமந்திரசெபம், சிவபூசை, சிவத்தியானம், ஆலய வழிபாடு, சந்தியாவந்தனம், திருமுறைப் பாராயணம், புண்ணிய தீர்த்தமாடல், விரதம் அனுட்டித்தல், புராண படனம், சிராத்தம் ஆகியவை செய்யும் காலங்களில் அணிதல் வேண்டும். நித்திரை கொள்ளல், மலசலம் கழித்தல், தீட்டு ஆகியவற்றிற்குரிய நேரங்களில் உருத்திராக்கம் தரித்தலாகாது.

3. சைவ சமய நூல்கள்

சைவ சமய முதல் நூல்கள் :- வேதங்கள், ஆகமங்கள், திருமுறைகள், மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் என்பனவாம். வேதங்களும் ஆகமங்களும் வடமொழியில் உள்ளவை. இவைகளைச் சிவபெருமான் அருளிச் செய்தார். திருமுறைகளும், மெய்கண்ட சாத்திரங்களும் தமிழில் உள்ளன. இவைகளைச் சிவபிரான் அருள்பெற்ற மெய்க்குரவர்கள் அருளிச் செய்தனர்.

(அ) வேதங்கள் :- வேதங்கள் கடவுளையும், கடவுள் வழிபாடுகளையும் பொதுவாகக் கூறுவதாற் 'பொது நூல்கள்' எனப்படும். அன்றியும் இவை வைதிக சமயங்களுக்குப் பொதுவானவையுமாம். வேதம் என்பதன் பொருள் 'அறிதற்குரியது' என்பதாகும். வேதங்கள் ஞான காண்டம், கரும காண்டம் என இரு பகுதியை உடையன. ஞான காண்டப் பகுதியை உபநிடதங்களும், கருமகாண்டப் பகுதியை பிராம் மணங்களும் தெளிவாக விளக்குகின்றன. வேதங்களிலுள்ள நீதிகளையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் விளக்கிக் கூறும் நூல்கள் தரும சாத்திரங்கள், புராணங்கள்,

இதிகாசங்கள் என்பனவாம். வேதங்களைக் கற்று விளங்கு வதற்கு உதவியான நூல்கள் வேத அங்கங்கள் எனப்படும்.

(ஆ) ஆகமங்கள் :- ஆகமங்கள் கடவுளையும், ஆன்மாக்களையும், கடவுளை வழிபடும் முறைகளையும் பற்றி விரிவாகக் கூறுவதாற் 'சிறப்பு நூல்கள்' எனப்படும். ஆகமம் என்பதன் பொருள் கடவுள், உயிர், மலம் ஆகிய மூன்றையுங் கூறுவது என்பதாம். ஆகமங்கள் வைதீக சமயங்களுக்கு வேறு வேறாக உள. சைவ சமய ஆகமங்கள் 28 ஆகும். இவை சிவாகமங்கள் எனவும் கூறப்பெறும். சிவாகமங்கள் திருக்கோயில்களின் அமைப்பு, கோயிற் கிரியைகள், சமயக் கிரியைகள், வழிபடுமுறை, விரதங்கள் ஆகியவற்றை விரிவாக விளக்குகின்றன. சிவாகமங்களுட் சில :- காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், சுப்ரபேதம், ஆக்கிநேயம், ரௌரவம், லளிதம், வாதுளம்.

(இ) திருமுறைகள் :- திருமுறைகள் 12 ஆகும். இவை சிவபெருமானை வழிபடுதற்குரிய துதிப்பாடல்கள். இவைகளை அருளியவர்கள் நாயன்மார் முதலானோராவர்.

திருமுறைகளும் அவைகளை அருளியவர்களும் :-

- 1 - 3 ஆந் திருமுறை - திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்
- 4 - 6 ஆந் திருமுறை - திருநாவுக்கரசு நாயனார்
- 7 ஆந் திருமுறை - சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்
- 8 ஆந் திருமுறை - மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
- 9 ஆந் திருமுறை - திருமாளிகைத்தேவர் முதலிய ஒன்
[பதினமர்]
- 10 ஆந் திருமுறை - திருமூலர்
- 11 ஆந் திருமுறை - திருவாலவாயுடையார் முதலிய
[பன்னிருவர்]
- 12 ஆந் திருமுறை - சேக்கிழார் சுவாமிகள்

(ஈ) மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் :- மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் கடவுள், உயிர், மலம் ஆகிய முப்பொருள்களைப் பற்றிய உண்மைகளை விரிவாக விளக்குவன. இவை சித்தாந்த சாத்திரங்கள் எனவும் பெயர்பெறும். இவை பதினான்கு. இவற்றை அருளியவர்கள் சந்தான குரவர் முதலானோராவர்.

மெய்கண்ட நூல்களும் அருளியவர்களும் :-

சிவஞானபோதம் - மெய்கண்டதேவர்

சிவஞானசித்தியார் } அருணந்தி சிவாசாரியர்
இருபா இருபஃது }

திருவுந்தியார் - திருவியலூர் உய்யவந்த தேவநாயனார்

திருக்களிற்றுப்படியார் - திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார்.

உண்மை விளக்கம் - மனவாசம் கடந்தார்,

சிவப்பிரகாசம், வினாவெண்பா,

போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி,

உண்மைநெறி விளக்கம், நெஞ்சுவிடுதூது } உமாபதி
சங்கற்ப நிராகரணம், திருவருட்பயன். } சிவாசாரியர்

4. மெய்கண்ட தேவர்

இவர் சந்தான குரவர்களுட் தலைமை வாய்ந்தவர். இவரது குரு பரம்பரை திருக் கைலையிலே சிவபெருமானிடமிருந்து ஆரம்பமானதாகும். இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருப்பெண்ணாகடம் என்னும் ஊரிலே, அச்சுதகனப்பாளர் என்பவருக்கு மகனாக அவதரித்தார். திருவெண்காட்டு இறைவன் அருளால் அவதரித்தமையால் இவருக்குத் திருவெண்காடர் என்னும் திருப்பெயரைப் பெற்றோர் இட்டனர். இவரது மாமனார் இவரைத் தமது இருப்பிடமான திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு அழைத்துச் சென்று வளர்த்தார்.

இவர் மூன்று வயதுடையவராய் இருக்கும்போது திருக் கைலையிலிருந்து பொதிய மலைக்கு ஆகாய வழியே சென்ற பரஞ்சோதி முனிவர் இவருக்கு மெய்ப் பொருளை உபதேசித்து 'மெய்கண்டார்' என்னும் திருப் பெயரைக் கொடுத்தார். அந்நாள் முதல் இவர் அவ்வூரிலுள்ள பொல்லாப் பிள்ளையார் முன் சிவத்தியானத்தில் அமர்ந்து, ஞான மெய்ப் பொருளைத் தெளிவாக உணர்ந்தார். தாம் உணர்ந்த உண்மைகளை அங்கு தம்மை அடைந்த மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தும் வந்தார்.

அருணந்தி சிவாசாரியர் ஒருமுறை மெய்கண்ட தேவர் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார். அப்போது மெய்கண்டார் மாணாக்கர்க்கு ஆணவத்தைப்பற்றி கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். தாம் சகல ஆகம பண்டிதர் என்னும் செருக்கினாலே அருணந்தி சிவாசாரியர் 'ஆணவமலத்தின் தன்மை யாது?' என மெய்கண்டாரிடம் வினவினார். 'நீர்நிற்கும் நிலையே அதன் தன்மை' என்றார் மெய்கண்டார். அருணந்தி சிவாசாரியர் அவர் உணர்ந்திய உண்மையை உணர்ந்து, அவர் முன் வீழ்ந்து வணங்கி அவருக்கு மாணவரானார்.

மெய்கண்டார் 49 மாணாக்கருக்குக் கற்பித்தார். அவர்களுள் அருணந்தி சிவாசாரியார் தலைமையானவர். மெய்கண்டார் அருளிய 'சிவஞானபோதம்' தமிழிலே உள்ள சைவசமய இலக்கண நூல்களுள்ளே தலைமையானதாகும். மெய்கண்டார் பின்பு சில ஆண்டு நிடைகூடச் சமாதரி நிலைபெற்று ஐப்பசிச் சோதி நாளில் முத்தி பெற்றார்.

5. குருலிங்க சங்கமம்

சிவபெருமான் திருக்கோயில்களிலுள்ள திருவுருவங்கள் மூலமும், குருவாயிலாகவும், சங்கம வாயிலாகவும் அருள் புரிகின்றார். "குரு" என்பதன் பொருள் அஞ்ஞானத்தை நீக்குபவர் என்பதாம். குருவுக்கு ஆசாரியன், தேசிகன் என்ற வேறு பெயர்களும் உள. ஞான குரு, சமய குரு, வித்தியா குரு எனக் குரு மூவகையினராவர். சிவபெருமானே ஞானகுருவாய் வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

“சங்கமம்” என்பது சிவனடியார்கள். இவர்கள் எப்போதும் சிவத்தியானமும் வழிபாடும் உடையவர்கள். சிவப்பற்றையன்றித் தமக்கென வேறு பற்றில்லாதவர்கள். விபூதியை உடலெங்கும் பூசி உருத்திராக்கங்களை நிறைய அணிந்திருப்பார்கள். குருவையும் சிவனடியார்களையும் சிவபிரான் எனவே நினைந்து மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றினாலும் வணங்குதல் வேண்டும். அவர்களை அவமதித்தல் சிவபிரானை அவமதித்த தற்கு ஒப்பாகும்.

அவர்களைத் தரிசிக்கச் செல்லும்போது பூசைக்குரிய பொருள்களையேனும், வேறு பயனுள்ள பொருள்களையேனும் கொண்டு செல்லுதல் வேண்டும். அவைகளை அவர் முன் வைத்து வணங்குதல் வேண்டும். குருவேனும் சிவனடியாரேனும் வீட்டிற்கு வந்தால் சிறிது தூரமேனும் முன்னே சென்று வணக்கஞ் செய்து அழைத்து வருதல் வேண்டும். பாத பூசை செய்து மான்தோல் அல்லது புலித்தோல் இட்ட உயர்ந்த ஆசனத்தில் அவர்களை எழுந்தருளச் செய்தல் வேண்டும். அவர்கள் போகும் போது அவர்களுடன் சிறிது தூரம் சென்று வணங்கி விடைபெறுதல் வேண்டும்.

குருவுக்கும் சிவனடியார்களுக்கும் கொடுப்பனவற்றை இரு கைகளாலுங் கொடுத்தல் வேண்டும். அவர்களுக்குச் சம ஆசனத்தில் இருத்தல், அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் நெருங்கி இருத்தல் அல்லது நின்றல் என்பன ஆகாவாம். கைகட்டி வாய்புதைத்து அவர்களுடன் சம்பாஷித்தல் வேண்டும். அவர்கள் ஆசனத்திலிருந்து எழும்போது எழுதல் வேண்டும். அவர்முன் காலை நீட்டல், கதைத்தல், சிரித்தல், புகைபிடித்தல் என்பனவும் அவர்களைப் பிறர் நிந்திக்கும்போது கேட்டுக்கொண்டிருத்தலும் ஆகாவாம்.

அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் குருவழிபாடு செய்து முத்தியடைந்தோர் பலராவர். குருவும் சிவனடியார்களும் முத்தியடைந்த நாட்களைக் குருபூசை நாட்களாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு வழிபாடு செய்தல் வேண்டும்.

6. திருப்புகழ்

திருமக ஞாலாவு மிருபுயமு ராரி
 திரு மருக நாமப் பெருமாள்காண்
 செகதலமும் வானும் மிகுதிபெறு பாடல்
 தெரிதரு குமாரப் பெருமாள்காண்
 மருவும் அடியார்கள் மனதில் விளையாடும்
 மரகத மயூரப் பெருமாள்காண்
 மணிதரளம் வீசி அணியருவி சூழ
 மருவு கதிர் காமப் பெருமாள்காண்
 அருவரைகள் நீறு படஅசுரர் மாள
 அமர்பொருத வீரப் பெருமாள்காண்
 அரவுபிறை வாரி விரவுசடை வேணி
 அமலர் குருநாதப் பெருமாள்காண்
 இருவினை யிலாத தருவினை விடாத
 இமையவர் குலேசப் பெருமாள்காண்
 இலகுசிலை வேடர் கொடியினதி பார
 இருதன விநோதப் பெருமாளே.

வரலாறு :- திருப்புகழைப் பாடியவர் அருணகிரிநாதர் ஆவர். இவர் முருகக் கடவுளிடத்தில் மிக்க பக்தியுள்ளவர். முருகக் கடவுள் மீது இவர் பாடிய துதிப்பாடல்கள் திருப்புகழ் எனப்படும். கதிர்காமத்தைப் பற்றி அருணகிரிநாதர் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அவைகளுள் இப்பாடலும் ஒன்று.

குறிப்பு :- முராரி - திருமால், பெருமாள் - பெருமை பொருந்திய கடவுள், பாடல் - நூல், தெரிதருதல் - ஆராய்ந்து தெளிதல், மயூரம் - மயில், அருவரைகள் - கிரவுஞ்சம் முதலிய மலைகள், வாரி - கங்கை, தரு - கற்பகதரு, குலேசன் - குல - ஈசன், பெருமாள் காண் - பெருமாள் என்பதை அறிவீராக.

(1) சூரபன்மன் முதலியோர் தவஞ்செய்து சிவபெருமானிடம் பெற்ற வரங்களின் வலிமையினாலே தேவர்களுக்குச் சொல்லொணா இன்னல்களைச் செய்தனர். அப்போது

சிவபிரான் அருளிணாலே முருகக் கடவுள் தோன்றி அசுரர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்த கிரவுஞ்சம் முதலிய மலைகளைப் பிளந்து அசுரர்களையும் அழித்து அருள் செய்தார்.

(2) முருகக் கடவுள் சிவபிரானுக்குக் கருவாக விளங்கியமை :- ஒரு முறை பிரமா, முருகக் கடவுளை மதிக்காது தாம் படைத்தற் கடவுள் என்னும் நினைவினாலே செருக்கு அடைந்தார். முருகக் கடவுள் பிரமாவை அழைத்துப் பிரணவத்திற்குப் பொருள் சொல்லும்படி கேட்டார். பிரமா பதில் சொல்லாமையினாலே அவர் அவனைச் சிறையில் வைத்தார். இதனை அறிந்த சிவபிரான் பிரணவத்திற்குப் பொருளைச் சொல்லும்படி முருகக் கடவுளைக் கேட்டார். சிவ பெருமானை மாணாக்கனாக இருக்கச் சொல்லி முருகக் கடவுள் பிரணவப் பொருளைக் கூறினார்.

(3) அசுரர்களை அழித்தபின் முருகக் கடவுள் வள்ளி நாயகியாரைக் கதிர்காமத்திலே மணம் செய்தார்.

7. திருக்குறள்

அடக்கமுடைமை

(1) ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.

பொருள் : ஆமை தன் உறுப்புக்களை அடக்கிக் கொள்வது போன்று, ஒருவன் ஒரு பிறப்பின்கண் தனது ஐந்து பொறிகளையும் அடக்கும் ஆற்றலுள்ளவனாயின், அந்த ஆற்றல் ஏழு பிறப்பின் கண்ணும் அவனுக்குப் பாதுகாவலாக இருக்கும்.

குறிப்பு : ஒருமையுள் - ஒரு பிறப்பின்கண், ஏமாப்பு - பாதுகாப்பு. ஐந்து - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. அடக்கல் - தத்தம் வழியிற் செல்லாது தடுத்தல்.

ஒழுக்கமுடைமை

- (2) ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்.

பொருள் : நல்லொழுக்கமானது உயர்வைத் தருவதனாலே அந்த ஒழுக்கத்தை ஒருவன் தனது உயிரிலும் மேலானதாகப் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.

குறிப்பு : விழுப்பம் - உயர்வு, ஒம்புதல் - பாதுகாத்தல், ஒழுக்கம் தவறின் மற்றைய அறங்கள் நிலைபெறமாட்டா. இதனால் ஒழுக்கமுடைமையின் இன்றியமையாமை சுறுப்பெற்றது.

பொறையுடைமை

- (3) அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.

பொருள் : நிலமானது தன்னைத் தோண்டுகின்றவர்கள் செய்யுந் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் போன்று, பிறர் செய்யும் அவமதிப்புக்களையும் ஒருவன் பொறுத்துக் கொள்ளல் சிறந்த அறமாகும்.

குறிப்பு : நிலம்போல் ஒருவன் பிறர் செய்யும் துன்பங்களைப் பொறுத்தலோடு அவர்களுக்கு நன்மைகளையுஞ் செய்தல் வேண்டும். பொறுமையுடையவனுக்கு நிலம் உவமை.

அழுக்காறாமை

- (4) கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும்.

பொருள் : ஒருவன் பிறருக்குக் கொடுப்பதைப் பற்றிப் பொறாமை கொள்பவனது சுற்றமானது உடுப்பதற்கு உடையும், உண்பதற்கு உணவும் இல்லாமல் துன்புற்று அழிந்து போகும்.

குறிப்பு : அழுக்கு அறுப்பான் - பொறாமை கொள்பவன், பொறாமை கொள்பவன் அழிதலேயன்றி அவனது சுற்றமும் அழியும் என்பதாம்.

வெஃகாமை

(5) நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகின் குடிபொன்றிக் குற்றமும் ஆங்கே தரும்.

பொருள் : ஒருவன் நடுவுநிலைமையைக் கைவிட்டுப் பிறருக்கு உரிமையான பொருளைக் கைக்கொள்ள நினைப்பானாகில், அந்நினைவு அவனது குடியைக் கெடச் செய்து பல குற்றங்களையும் அப்பொழுதே அவனுக்கு வருவிக்கும்.

குறிப்பு : நடு - நடுவு நிலைமை, நன்பொருள் - நீதி வழியில் தேடிய பொருள், குற்றம் - தண்டனை, ஆங்கே - அப்பொழுதே, பொன்றி - கெடச் செய்து.

புறங்கூறாமை

(6) கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ் சொல்லற்க முன்னின்று மின்னோக்காச் சொல்.

பொருள் : ஒருவரது முன்னிலையில் நின்று சொல்லத்தகாத சொற்களைச் சொன்னாலும், அவர் இல்லாதவிடத்து பின்னே குற்றத்தை உண்டாக்கும் இகழ்ச்சி மொழிகளைச் சொல்லலாகாது.

குறிப்பு : கண் நின்று - முன்னிலையில் நின்று, கண் அற - இரக்கம் இல்லாமல், முன் இன்று - முன்னிலையில் இல்லாத இடத்து, பின்னோக்காச் சொல் - பின்பு குற்றந் தரும் சொல், புறங்கூறுதல் தீமை தரும் என்பதாகும்.

பயனில் சொல்லாமை

(7) சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்.

பொருள் : தமக்கும் பிறர்க்கும் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றைத் தருஞ் சொற்களையே ஒருவன் சொல்லுதல் வேண்டும். இத்தகைய பயன்களைத் தராத சொற்களைச் சொல்லாது விடல் வேண்டும்.

குறிப்பு : பயனுடைய - பயன் தரும் சொற்கள்.

தீவினையச்சம்

(8) தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும்.

பொருள் : தீய செயல்கள் பின்பு தீமைகளைத் தருவதனாலே, அந் தீய செயல்களை நெருப்பினும் அதிக தீமை தருவனவாக நினைத்து விலக்குதல் வேண்டும்.

குறிப்பு : தீயவை - நன்மை தரும் என நினைத்துச் செய்யும் தீய செயல்கள். நெருப்பு ஒரு குறித்த இடத்திலே குறித்த காலத்திலேதான் துன்பந்தரும். தீய செயல்கள் மறு பிறப்பிலும் துன்பந் தருவன. ஆதலின் தீய செயல்கள் நெருப்பினுங் கொடியன.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES

PHYSICS DEPARTMENT
5712 SOUTH DICKENS STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60637

RESEARCH REPORT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT
5712 SOUTH DICKENS STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60637

இலங்கை அரசாங்க அச்சுத் திணைக்களத்திற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.